

Ai Nói Cv Không Thể Cừa

Contents

Ai Nói Cv Không Thể Cừa	1
1. Chương 1: Người Ta Nói, Đây Là Sự Khởi Đầu...	2
2. Chương 2: Người Ta Nói, Đây Gọi Là ‘nhất Thất Túc Thành Thiên Cổ Hận...	6
3. Chương 3: Người Ta Nói Rằng, Đây Gọi Là Ấn Tượng Ban Đầu...	9
4. Chương 4: Người Ta Nói, Cái Đây Gọi Là Bỏ Lỡ...	12
5. Chương 5: Người Ta Nói, Ta Cũng Không Biết Đây Gọi Là Cái Gì...	16
6. Chương 6: Người Ta Nói, Đây Gọi Là Rối Rắm...	18
7. Chương 7: Người Ta Nói, Đây Gọi Là Đụng Độ...	21
8. Chương 8: Người Ta Nói, Đây Gọi Là Nghĩa Vô Phản Cố... (*)	24
9. Chương 9: Người Ta Nói, Đây Gọi Là Gặp Mặt Khúc Đạo Đầu...	28
10. Chương 10: Người Ta Nói, Đây Gọi Là Người Có Tình Rốt Cuộc Gặp Mặt. Khụ Khụ...	31
11. Chương 11: Người Ta Nói, Đây Gọi Là Hai Tên Ngốc...	34
12. Chương 12: Người Ta Nói, Đây Gọi Là Đại Thần Cũng Có Lúc Hồ Đồ...	37
13. Chương 13: Vô Trách Nhiệm Tiểu Kịch Trường Chi - Nụ Hôn Ngọt Ngào Bị Đánh Cắp	40
14. Chương 15: Người Ta Nói, Đây Gọi Là Đắt Bằng Dây Sóng...	42
15. Chương 16: Người Ta Nói, Đây Gọi Là Đại Thần Cũng Sẽ Vờ Ngơ Ngẩn	46
16. Chương 17: Người Ta Nói, Cái Đây Gọi Là Lần Thứ Hai Gặp Mặt Thật Kê Huyết	49
17. Chương 18: Người Ta Nói, Đây Gọi Là Từng Bước Tới Gần	51
18. Chương 19: Người Ta Nói, Đây Gọi Là Hai Bên Yêu Say Đắm	54
19. Chương 20: Tiểu Phiền Ngoại - Độc Thoại Nội Tâm Của Tiểu Nhiên...	56
20. Chương 21: Người Ta Nói, Đây Gọi Là Đại Thần Cũng Có Bất An	57
21. Chương 22: Người Ta Nói, Đây Gọi Là Ngọt Ngào Vừa Mới Bắt Đầu	60
22. Chương 23: Người Ta Nói, Đây Gọi Là Hương Vị Mối Tình Đầu	62
23. Chương 24: Người Ta Nói, Đây Gọi Là Vì Hạnh Phúc Mà Cố Gắng	66
24. Chương 25: Người Ta Nói, Đây Gọi Là Bệnh Vật Đầu Là Mây Bay...	68
25. Chương 26: Người Ta Nói, Đây Gọi Là Món Quà Sinh Nhật Tuyệt Vời Có Tên Tình Yêu...	71
26. Chương 27: Người Ta Nói, Đây Gọi Là Đại Thần Thực Phúc Hắc	73
27. Chương 28: Vô Trách Nhiệm Tiểu Kịch Trường - Tiểu Quy	75
28. Chương 29: Người Ta Nói, Đây Gọi Là Tiếp Tục Ngọt Ngào	78
29. Chương 30: Vô Trách Nhiệm Tiểu Kịch Trường Chi - Cãi Nhau	81
30. Chương 31: Người Ta Nói, Đây Gọi Là Em Tin Tưởng Anh	83
31. Chương 32: Người Ta Nói, Đây Gọi Là Từng Bước Tiến Đến Hạnh Phúc	85
32. Chương 33: Người Ta Nói, Đây Gọi Là Kết Thúc	89
33. Chương 34: Phiền Ngoại 1 - Phụ Phụ Cùng Đáp 100 Câu Hỏi	90

Ai Nói Cv Không Thể Cừa

Giới thiệu

Việc này quả thật không bình thường. Buổi tối Tô Nhiên đột nhiên bừng tỉnh hậu tri hậu giác mà m

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ai-noi-cv-khong-the-cua>

1. Chương 1: Người Ta Nói, Đây Là Sự Khởi Đầu...

Làm xong thí nghiệm đã là bảy giờ rưỡi tối, Tô Nhiên vội vã chạy về ký túc xá, bật máy tính, đợi đến thời điểm tiến vào phòng YY(1) đã muộn gần tám giờ. Bên tai đột nhiên truyền đến một nói giọng nam tính hơi trầm thấp, khiến trái tim đập còn chưa kịp bình ổn nhảy mất lại nhanh thêm mấy nhịp.

(1) Một phần mềm chatvoice thông dụng của Trung Quốc.

Tô Nhiên một bên mặt nóng lên vội vàng nhấn nút Record, một bên nhin không được oán thăm, cũng không phải mới nghe ngày một ngày hai, vậy mà mỗi lần nghe thấy âm thanh của người ta lại đều như vậy, thật là không có tiền đồ. Quả thật là làm nhục danh xưng fan hâm mộ cấp nguyên lão.

Tiếng hát của Trì Quy đại thần vẫn hoàn hảo như trrước, Tô Nhiên một bên nghe một bên theo thói quen ở trên mục bình luận công khai viết mấy câu vạ năm bất biến: Vâng, Trì Quy sama tôi đến đây, anh hôm nay vẫn như cũ hát rất tuyệt vời, cố lên.

Kỳ thật Tô Nhiên cũng nhin không được tự giễu mình, những lời này viết ra thật sự là dư thừa a! Không nói đến cậu một fan hâm mộ nho nhỏ đi ra đi vào không ai quan tâm, Trì Quy đại thần chính là giọng ca thuộc hàng nhất lưu, chỉ cần điểm này thôi cũng đã đủ để nhóm hủ nữ điên cuồng mà xoát bình luận, rất nhanh đã đem âm thanh nhỏ bé của mình nhấn chìm trong lũ bão, như thế cũng đủ thuyết minh những lời này cũng không phải là dư thừa bình thường đi!

Bất quá cậu bạn nhỏ Tô Nhiên của chúng ta dù một lần lại một lần tự ghét bỏ bản thân vẫn dạy mãi không sửa, không thể khống chế lại chạy đi gõ gõ mấy câu dạo đầu này, dần dần riết rồi chính mình cũng tạo thành thói quen như vậy, tựa hồ như đã biến thành màn đối thoại riêng giữa hai người.

Dù sao cũng không có ai nhìn đến, Tô Nhiên thăm nghĩ.

Bất quá mua xổ số đều có thể sẽ trúng thưởng, như vậy nếu có chuyện phát sinh ngoài ý muốn cũng là hoàn toàn không có gì quá kinh ngạc.

Tỷ như hôm nay.

Tỷ như Tô Nhiên xem nhẹ một vấn đề - mục bình luận công khai luôn luôn bị oanh tạc hôm nay đặc biệt yên tĩnh.

Lại tỷ như, bạn học Tô Nhiên đúng lý hợp tình mà không nhìn đến dòng status chỗ biểu tượng hình cái áo màu vàng rõ ràng viết - Có việc không ở, đây là ghi âm.

...

Vì thế, dòng chữ màu xanh nhạt của tin nhắn cậu để lại, liền như vậy vô cùng ấn tượng hiện rõ ràng giữa màn hình, đứng yên bất động.

...

Vì thế đến khi bạn học Tô Nhiên kịp phản ứng thì - hóa đá.

...

Đột nhiên, phía dưới phần bình luận công khai có phản ứng.

[Hoa nở chờ Trì Quy nhóm 1 - Quả bóng nhỏ]: Lầu trên gốc tự nhiên không cần giải thích, đây không phải là chính chủ ah *lăn lộn*!

[Hoa nở chờ Trì Quy nhóm 1 - Trữ má má]: Ha ha ha ha ha, đây là ghi âm, đầu gối nhà cậu không phát hiện sao, còn thành thực mà bình luận như vậy, thật là!

[Hoa nở chờ Trì Quy nhóm 2 — Peter Pan]: Mấy bà không nói tôi còn không biết, hiện tại nhìn thấy quả thật khôi hài a, *lăn lộn*! Bạn học ‘Fan lớn của Trì Quy’ cậu gốc manh không cần giải thích a, ha ha ha ha.

...

Vâng, cái vị mệnh danh ‘Fan lớn của Trì Quy’ đây chính là bạn học Tô Nhiên của chúng ta đó.

Tô Nhiên vẽ mặt ngốc ra mà ngồi trước máy tính, đi cũng không được mà ở lại cũng không xong, hé ra gương mặt trắng nõn giờ đã đỏ bừng, nhìn chằm chằm dòng bình luận chính mình viết ra trên màn hình, hiện tại thoát nhìn ngu xuẩn đến mức nghĩ muốn đào một cái lỗ mà chui vào.

Nghĩ a nghĩ, vẫn là lóc cóc lóc cóc gõ lên một hàng chữ khác.

[Fan lớn của Trì Quy]: Thật có lỗi, không thấy rõ là ghi âm. Tưởng đại thần vẫn ở. Thực xin lỗi thực xin lỗi thực xin lỗi. Mọi người tiếp tục đi, không cần để ý đến tôi.

Không nghĩ tới bên dưới lại có người reply.

[Hoa nở chờ Trì Quy nhóm 1 - Người qua đường Canh]: Phốc, lầu trên quả nhiên là gốc tự nhiên không cần giải thích, gốc tự nhiên rất manh!

[Hoa nở chờ Trì Quy nhóm 1 - Người qua đường Bính]: thân thân, không quan trọng nha, giải thích thế này là không chấp nhận rồi! Ha ha ha ha.

[Hoa nở chờ Trì Quy nhóm 1 - Người qua đường Giáp]: thân thân, thật sự không quan trọng, gốc tự nhiên, vâng, bọn này biết cả rồi. XD

[Hoa nở chờ Trì Quy nhóm 1 - Người qua đường Tân]: phải, phải a, không quan trọng, cảm ơn đã chữa trị cho rất nhiều trái tim bé nhỏ bị tổn thương của chúng ta!

[Hoa nở chờ Trì Quy nhóm 1 - Quả cam]: tôi sẽ nói ấy người biết tôi là tới bảo trì đội hình, sắp hàng sắp hàng!

[Hoa nở chờ Trì Quy nhóm 1 - Na dưa chua]: theo chân lầu trên, ha ha ha ha ha.

[Hoa nở chờ Trì Quy nhóm 1 - Ta là pháp sư]: theo lầu trên, ha ha ha ha

...

Tô Nhiên vẽ mặt hắc tuyến mà nhìn màn hình tràn ngập biểu tượng ‘=w=’, muốn khóc a!

Đối với quần chúng hủ nữ luôn tận dụng mọi thứ làm thú tiêu khiển thì đây xem như là đối tượng trêu chọc mới cần phải nắm chắc, tuy nhiên bạn trẻ Tô Nhiên hiển nhiên không thể thích ứng với việc được sung sướng xảy ra bất thành lình như vậy, a không phải, là thành lình được yêu thương, ở trong đội quân hủ nữ hùng mạnh bị điên cuồng oanh tạc - oanh liệt hi sinh a! (A phi phi, không đúng, PIA bay!)

[Hoa nở chờ Trì Quy nhóm 1 - Tiểu sư tử]: Ân, gốc tự nhiên cậu đâu rồi, sao không nói?! Gọi gốc tự nhiên a!

[Hoa nở chờ Trì Quy nhóm 2 - Bánh bột bắp nhỏ]: Gọi gốc tự nhiên +10086.

[Hoa nở chờ Trì Quy nhóm 1 - Đàn đàn con trai]: Gọi + 10086. @Thuận theo tình yêu: gốc tự nhiên là ai a? Tôi vừa mới đến.

[Hoa nở chờ Trì Quy nhóm 1 - Thuận theo tình yêu]: Gọi gốc tự nhiên! Đồng thời - PIA bay lầu trên, ông cút trở về ghi âm thô ngay cho tôi!

[Hoa nở chờ Trì Quy nhóm 1 - Đàn đàn con trai]: Ách, bà không nhìn thấy tôi... Không nhìn thấy tôi... không nhìn thấy... nhìn thấy...

[Hoa nở chờ Trì Quy nhóm 1 - Thuận theo tình yêu]: lầu trên, không biết xấu hổ, tôi thật ngượng ngùng nói tôi quen biết ông.

[Hoa nở chờ Trì Quy nhóm 1 - Đàn đàn con trai]: À vâng, xin chào Thuận theo tình yêu, chúng ta không quen biết a, lần đầu gặp mặt, mong được chiếu cố nhiều hơn.

[Hoa nở chờ Trì Quy nhóm 3 - Q đóng băng]: Người nào đó cùng người nào đó các người lòng vòng quanh co làm chi a! Gốc gốc đều bị các người dọa đi mất rồi!

[Hoa nở chờ Trì Quy nhóm 1 - Thuận theo tình yêu]: Gào khóc ngao ô! Tôi sai rồi! Bạn học gốc gốc đừng để ý, bạn học gốc gốc mời tự tiện! Tôi lập tức lặn đi, lặn đi...

[Fan lớn của Trì Quy]: Cái kia... quấy rầy mọi người một chút, xin hỏi Trì Quy đại thần hôm nay không lên YY sao?

[Hoa văn tơ tằm]: Ôi chao, gốc tự nhiên cậu hóa ra còn ở đây a!

[Bụi mực một nhà đoàn kết - Tròn tròn]: Anh ta hôm nay có việc, phỏng chừng sẽ đến muộn. Cậu chờ một chút nhá, thuận tiện cùng bọn này chơi đùa a chơi đùa, tà ác cười.

[Trung Quốc tổ tông °Do Not Disturb]: Lầu trên, bà câu cuối nói ra chân tướng như thế này đúng thật là... *lặn lộn*! Ha ha ha ha

[Hoa nở chờ Trì Quy nhóm 1 - Trưởng nhóm]: Các người đủ rồi đó! Nghiêm túc!!!

[Quần đùi mùa thu]: Ách, nhóm trưởng xù lông... Mọi người thỉnh vẫy xem cái bình luận đầu tiên a!

[Hoa văn tơ tằm]: Nhóm trưởng vẫy xem bình luận đầu tiên chủ trì công đạo.

[Bên trong a bên trong]: A phi phi, bỗng dưng sao có loại dạy dỗ tiểu thụ dất lừa thuê như thế này chứ (Cô đủ rồi đó!)

[Đường viên chà bông]: Tôi không phúc hậu mà trời lên.

[Hoa nở chờ Trì Quy nhóm 1 - Trưởng nhóm]: Bạn học 'Fan lớn của Trì Quy', cậu còn ở đó không?

[Fan lớn của Trì Quy]: Còn.

[Hoa nở chờ Trì Quy nhóm 1 - Trưởng nhóm]: Tốt lắm!

[Fan lớn của Trì Quy]: ?

[Hoa nở chờ Trì Quy nhóm 1 - Trưởng nhóm]: bảo trì đội hình, over!

[Fan lớn của Trì Quy]:

[Địa cầu nghèo khó]: Phốc ha ha ha ha ha. Nhóm trưởng bà thiệt lực!

[Hoa nở chờ Trì Quy nhóm 1 - Vượn kỳ diệu]: Nhóm trưởng phúc hắc không cần giải thích a, ha ha ha ha ha!

[Hoa nở chờ Trì Quy nhóm 2 - Trưởng nhóm]: Táo muội GJ(2)!

(2) Good Job: làm tốt lắm.

[Hoa nở chờ Trì Quy nhóm 2 - Nhiệm nhiệm]: Trưởng nhóm bán manh xấu hổ quá! Tôi bỏ nhà đi bụi!

[Hoa nở chờ Trì Quy nhóm 2 - Yasuko]: Gốc gốc thật đúng là gốc a! Cười điên rồi...

[Hoa nở chờ Trì Quy nhóm 2 - Kẹo tròn]: Thật sự là rất rất buồn cười a, tôi cười ra nước mắt rồi.

...

Tô Nhiên bị một loạt bình luận khiến cho buồn bực vô cùng. Càng buồn bực hơn chính là, lúc Tô Nhiên rời rầm muốn lui ra ngoài sau đó đổi sang nick khác lại tiến vào, thì bên dưới góc phải màn hình títt títt nhảy lên âm thanh yêu cầu kết bạn, vang lên không ngừng.

Tô Nhiên từng cái từng cái mở ra xem.

XXX mong bạn chấp nhận trở thành bạn bè.

Toàn bộ ghi chú trong yêu cầu kết bạn đều không có cái gì khác, chính là một loạt biểu tình: =w=

Tô Nhiên oanh oanh liệt liệt mà bỏ mình. (Tác giả: sờ đầu Tiểu Tô Tô, địa cầu thật đáng sợ. Meo meo.)

Một lần do dự sai lầm, khiến cho Tô Nhiên không những không đợi được đến lúc Trì Quy đại thần trở về, mà còn bị quần chúng hủ nữ fan hâm mộ của Trì Quy vây công một buổi tối, vô cùng thê thảm, thương tích đầy mình. Chuyện này hãy nói sau.

Đến đây tác giả không thể không long trọng giới thiệu một chút về vị Trì Quy đại thần vẫn còn chậm chạp chưa xuất hiện.

Lại nói, kỳ thật Trì Quy xuất đạo chính là lấy thân phận CV(3), bởi vì đối với tính hướng của bản thân không có chút nào giấu diếm, cho nên những kịch mà Trì Quy tiếp nhận đại đa số là theo hướng BL, ngẫu nhiên cũng có BG, nhưng cũng chỉ là đóng vai khách mời.

(3) Character voice: người lồng tiếng cho nhân vật trong kịch truyền thanh.

Cũng không phải Trì Quy cố ý lựa chọn như thế, chỉ là do về sau khi biết tính hướng của mình, hầu hết kịch bản tìm đến cửa đều là BL, BG đã ít lại càng ít.

Ca hát kỳ thật lại là một lần tâm tình tốt, cảm thấy không tồi nên ở trên kênh của mình nho nhỏ hát vài câu, bất quá khiến cho bản thân Trì Quy cũng không nghĩ tới chính là, đêm đó một fan hâm mộ post một bài có tiêu đề gọi là 'Trời ạ, XX sama không chỉ diễn kịch dễ nghe mà ngay cả ca hát cũng muốn mê chết người luôn rồi!', trong nháy mắt khiến cho số người theo dõi kênh cá nhân lên đến con số 5.000, hơn nữa còn có xu hướng tăng lên vùn vụt.

Sau đó lại bị một đám người mềm mỏng cứng rắn ép buộc hát thêm mấy khúc, vì thế mà danh tiếng giọng hát của Trì Quy hoàn toàn vang danh bốn biển.

Đêm đó, vô số vô số fan hâm mộ cuồng nhiệt trung thành, còn có bạn nhỏ Tô Nhiên nghe đến ngây người.

Bản thân Tô Nhiên cũng quên từ khi nào thì bắt đầu thích vị CV đại thần gọi là Trì Quy kia. Đường như kể từ thời điểm phát hiện trong máy tính có một thư mục gọi là 'Thực thích', toàn bộ đều là những gì liên quan đến Trì Quy. Kịch của Trì Quy, phỏng vấn Trì Quy, ghi âm của Trì Quy, bài hát của Trì Quy, Trì Quy...

Vâng, ngay từ khi bắt đầu, vừa nghe đến chất giọng hơi trầm thấp lại vô cùng ôn nhu của người ta, mặt sẽ không tự giác được mà nóng lên, không tự giác tưởng tượng người có âm thanh như vậy lớn lên sẽ có bộ dáng gì, cao hay thấp, béo hay gầy...

Mà kết quả của việc để trí tượng tượng bay cao và bay xa chính là, mặt càng ngày càng hồng, càng ngày càng nóng, tim đập nhanh đến mức tưởng như sắp bị phá hư mà rụng mất.

Việc này quả thật không bình thường. Buổi tối Tô Nhiên đột nhiên bừng tỉnh hậu tri hậu giác mà mặt đỏ tai hồng.

Từ đó, Tô Nhiên quang vinh làm một fan hâm mộ nho nhỏ trong suốt của Trì Quy sama - to gan lớn mật mà thâm mến thần tượng Trì Quy.

Mỗi tình đầu tiên đến có chút muộn màng (kỳ thật là bên ngoài trời cũng đã khuya a), bạn học Tô Nhiên đêm đó ôm chăn trở mình lần qua lần lại đến gần sáng, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn trong bóng đêm kia phải nói là, chắc chắn, thật hồng a, chắc chắn.

2. Chương 2: Người Ta Nói, Đây Gọi Là ‘nhất Thất Túc Thành Thiên Cổ Hận...

(*) Một lần làm sai để mối hận ngàn đời.

Lâm vào tình ái (yêu đơn phương cũng có thể xem là vậy đi) chỉ số thông minh đều giảm đi, càng không cần phải nói đến lượng chỉ số thông minh không được bao nhiêu của của bạn học Tô Nhiên!

Lúc này, bạn học Tô Nhiên của chúng ta ngồi đối diện màn hình, nhìn dòng chữ ‘Chào mừng bạn gia nhập Hoa nở chờ Trì Quy nhóm 1’, lại một lần hóa thành bụi bay trong gió hỗn độn.

Như thế nào lại thêm vào a a a a!

Như thế nào lại nhịn không được a a a a!

Không phải nói rằng yên lặng vậy xem lên lút nhiệt tình yêu thương nhìn một cái rình một cái thôi sao!

Như thế nào liền đầu gối để bị viên đạn bọc đường này hấp dẫn chứ a mà cái tên ngu ngốc này!

Bất quá bạn học Tô Nhiên tự kiểm điểm bản thân cũng không thể kéo dài được lâu, bởi vì diễn đàn đã muốn nổ tung rồi.

[Hoa nở chờ Trì Quy - Nhóm trưởng]: Các bạn nhỏ, khách đến rồi, mau ra nghênh đón nhá...

[Hoa nở chờ Trì Quy - Nhóm phó]: Tới rồi... rồi... rồi... Các nàng, đến a...

[Hoa nở chờ Trì Quy - Nhóm trưởng]: Xin chào thành viên mới, thành viên mới yêu cầu đổi tên, trở thành con người mới Bào Chiếu(1)!

(1) Nguyên văn , ta cũng chẳng biết nó nghĩa là gì nữa, mọi người ai biết chỉ giúp ta với

[Hoa nở chờ Trì Quy - Khán giả]: Bào Chiếu! Bào Chiếu! Bào Chiếu +10086!

[Hoa nở chờ Trì Quy - Ngày nắng]:

[Hoa nở chờ Trì Quy - Người qua đường Giáp]: ... Oh tiết lộ rồi, vị này chẳng lẽ là vị kia bị nhóm trưởng đại nhân dùng ôn nhu mỹ nhân kế lừa gạt vào tay - bạn học ngốc tự nhiên sao!!!

[Hoa nở chờ Trì Quy - Nhóm trưởng]: Fan hâm mộ chó chê cười, chính xác!

[Hoa nở chờ Trì Quy - Người qua đường Giáp]: Nga ha ha lộ rồi! Lộ rồi! Tôi đi gọi Quân đoàn người qua đường ngủ say a ha, nhóm trưởng tôi yêu bà, Bào Chiếu thỉnh chờ chúng ta trở về, cảm ơn!

[Hoa nở chờ Trì Quy - Nhóm trưởng]: Thời gian trôi qua không chờ đợi ai, yo!

[Hoa nở chờ Trì Quy - Người qua đường Giáp]: Vâng!

[Hoa nở chờ Trì Quy - Nhóm phó]: Bạn học ngốc tự nhiên mời đổi tên, mời xem nội quy nhóm.

[Hoa nở chờ Trì Quy - Nhóm trưởng]: nhóm phó GJ!

[Hoa nở chờ Trì Quy - Tiểu Sư Tử]: ngốc tự nhiên thụ thật tốt. Ấy da, đánh dư một chữ rồi các nàng. Không phải cố ý đâu nha.

[Hoa nở chờ Trì Quy - Xứng xứng]: Phụt, Sư tử thật tà ác! XD Chữ sai quá mạnh a, chẳng lẽ nói chữ sai kia là chân tướng?

[Hoa nở chờ Trì Quy - Bánh bột bắp nhỏ]: Người mới sao không nói lời nào! Người mới! Người mới Bào Chiếu, người mới mau lên tiếng, người mới đến chơi đùa!

[Hoa nở chờ Trì Quy - Ngày nắng]: Đổi tên, như vậy... phải không?

[Hoa nở chờ Trì Quy - Người qua đường Ất]: Người mới này ngữ khí nhút nhát thẹn thùng đáng yêu a! Sẽ dẫn đến rắc rối a!!!

[Hoa nở chờ Trì Quy - Người qua đường Giáp]: Bày tỏ với cả nhà mở miệng cầu vồng xem người mới Bào Chiếu!!!

Mọi người: Bào Chiếu!!!

[Hoa nở chờ Trì Quy - Ngày nắng]:

[Hoa nở chờ Trì Quy - Nhóm trưởng]: Cười tà ác. Bạn học ngốc ngốc không cần bị ảnh hưởng a, chúng ta chỉ là chiếu theo quy củ mà làm thôi *nhún vai*

Mọi người: Đúng vậy đúng vậy, chúng ta là bị bắt buộc, bắt đết dĩ a.

Tô Nhiên ở bên này máy tính gọi là khóc không ra nước mắt thẹn quá hóa giận. (E hèm, sai lầm rồi)

Khi dễ đầu gối ngốc nghếch chỉ số thông minh thấp sao, làm sao có thể bị bắt buộc, bắt đết dĩ a, nội quy nhóm rõ ràng là cho các người tự đặt ra không phải sao!

Cái này phải làm sao làm sao làm sao làm sao bây giờ a?

Lui nhóm?!

Không được, vừa mới liếc mắt nhìn một cái, nội quy nhóm điều thứ nhất ghi rõ ràng ‘Vô cơ lui nhóm không có tiểu JJ(2)’. Nghĩ đi, vô cùng thuần khiết bạn nhỏ Tô Nhiên của chúng ta lại một lần nữa, đổ mặt!

(2) Ồ thì là cái đó đó của các bạn nam :v

Bỏ nhóm?!

Không được, mình vừa mới tiến vào không đến ba phút đồng hồ nói bỏ nhóm là rất tuyệt tình đi, rốt cuộc vẫn là rất có tự giác của fan hâm mộ a.

Giả vờ không nghe không thấy?!

Tô Nhiên nhăn lại khuôn mặt nhỏ nhắn nhìn khung tán gẫu riêng, nhóm trưởng đại nhân gửi tới một cái biểu tình cười gian cộng thêm một hàng chữ: ‘Là phúc không phải là họa, đã là họa thì không thể tránh.’, cảm thấy dày đặc áp lực!

Huống chi...

Huống chi...

Tô Nhiên cơ hồ run rẩy, mở ra hình đại diện là cái đầu màu đen cùng với tên gọi ‘Trì Quy’, tim liên tục đập gia tốc gấp 3 lần.

Huống chi, anh ấy ở đây.

Không, nói cho đúng hơn là, bởi vì anh ấy ở đây, cho nên, chính mình cũng ở đây.

Bất quá, anh ấy hiện tại hẳn là không có online đi, Tô Nhiên ở trong lòng yên lặng an ủi mình, cũng may không có đối mặt trực diện với thần tượng, ít nhất cũng không phải xấu hổ trước anh ấy, nếu không hẳn là phải gọi xe cứu thương rồi.

Mình quả thật là không có tiền đồ a!

[Hoa nở chờ Trì Quy - Nhóm trưởng]: Bạn học Ngày nắng yêu cầu nghiêm túc đối đãi với mọi người, cho xem ảnh khóa thân!

[Hoa nở chờ Trì Quy - Ngày nắng]: Cái kia, không có ảnh khóa thân. Có mặc quần áo... Được không?

Ngủ ngốc, đây không phải trọng điểm!!! Tô Nhiên đối với những lời chính mình viết ra trên màn hình, khóc không ra nước mắt.

[Hoa nở chờ Trì Quy - Nhóm phó]: Báo cáo nhóm trưởng, người mới bán manh!!!

[Hoa nở chờ Trì Quy - Tiểu Sư Tử]: người mới bán manh mang thai!! Không thể mặc quần áo, phải khóa thân, nói nhỏ a!

[Hoa nở chờ Trì Quy - Tiểu băng]: Gào khóc, trước kia vẫn nghĩ ngốc tự nhiên là mây bay a, hôm nay mới biết ngốc tự nhiên là tuyết sắc!

[Hoa nở chờ Trì Quy - Sang Sang]: Ngày nắng bảo bối là thuộc tính gốc mạnh không cần giải thích, giải thích chính là che dấu, che dấu chính là không trung thực!

[Hoa nở chờ Trì Quy - Meo meo áo]: Người mới là cố ý, là cố ý và cố tình khiêu khích khiến tôi phun sữa! Sát! Milk Deluxe(3) của tôi a!

(3) Một loại sữa của Trung Quốc.

Mọi người: Phụt! Milk Deluxe!

[Hoa nở chờ Trì Quy - Ngày nắng]: Ý của tôi không phải ý tứ kia, tôi là nói ảnh cá nhân xem được không, còn cái kia, không có thói quen đó a.

Mọi người: Không cần!

[Hoa nở chờ Trì Quy - Ngày nắng]:

[Hoa nở chờ Trì Quy - Nhóm trưởng]: Hmm, người mới không trung thực, có muốn tôi ngay bây giờ gọi điện cho đại thần, để anh ta tự mình dạy dỗ hay không a bấy bì?

[Hoa nở chờ Trì Quy - Ngày nắng]: Không cần!!! Tôi, tôi lập tức tìm. Tôi lập tức tìm đến một tấm.

Kịp hiểu được cái vị đại thần trong lời nói của nhóm trưởng là ai, Tô Nhiên khẩn trương đến rừng mình một cái, nhanh chóng thỏa hiệp, vội vàng mở ổ F chứa hình ảnh trong máy tính ra, tùy tiện chọn đại một tấm gửi lên.

[Hoa nở chờ Trì Quy - Ngày nắng]: Xem xong có thể lập tức xóa đi chứ?

...

...

...

Trầm mặc ngẩn ngủ qua đi, diễn đàn lại một lần nữa sôi trào.

[Hoa nở chờ Trì Quy - Nhóm trưởng]: Sát! Tôi sát! Sát sát sát!

[Hoa nở chờ Trì Quy - Nhóm phó]: Sát sát sát! Tôisát! Sát!

[Hoa nở chờ Trì Quy - Đoàn người qua đường]: Sát!

[Hoa nở chờ Trì Quy - Tiểu sư tử]:

Đối với các loại phản ứng ngoài dự đoán này bạn học Tô Nhiên bắt đầu phát ngốc.

Cho dù bộ dạng nếu không đẹp, cũng không đến mức biến thành gà trống nhân sâm(4) a!

(4) Nguyên văn , ta cũng chỉ có thể nói, không biết nghĩa luôn a *khóc* Văn câu nói cũ, ai biết chỉ ta với!

Hơn nữa, hơn nữa nếu những người bên cạnh và bạn học nói không sai, cậu, cậu bộ dạng cũng không đến mức làm... thất vọng, cũng giống với mọi người đi! Bạn nhỏ Tô Nhiên cong môi vẽ vòng tròn nghĩ a nghĩ.

Tại thời điểm xem lại một lần mấy lời bình luận, bạn nhỏ Tô Nhiên liền nổi lên mấy đường hắc tuyến. Hóa ra là ý tứ này sao? Quả nhiên là không thể theo kịp suy nghĩ cùng hành động của con gái a!

[Hoa nở chờ Trì Quy - Tiểu sư tử]: Gào khóc ô!! Tôi chỉ biết là gốc mạnh mỹ thụ a!! A!! Mỹ đến kinh khủng mạnh đến tàn bạo a!!

[Hoa nở chờ Trì Quy - Bánh bột bắp nhỏ]: Này khuôn mặt nhỏ nhắn phấn nộn a, thật sự là không thể không lật bàn a!!!

[Hoa nở chờ Trì Quy - Nhóm trưởng]: Nhóm trưởng muốn bao dưỡng Ngày nắng mỹ nhân, ai cũng không được tranh giành với tôi!

[Hoa nở chờ Trì Quy - Nhóm phó]: Mẫu thân đại nhân chia cho tôi một nửa a!!!!

[Hoa nở chờ Trì Quy - Nhóm trưởng]: Ngoáy mũi! Với vẻ đẹp của tôi bà lại đặc biệt gọi tôi là mẹ, tôi thật ra chỉ cười mà không nói, mãi dạo soạn soạn!

[Hoa nở chờ Trì Quy - Nhóm phó]: Mẫu thân tôi sai lầm rồi, về sau tôi nhất định thấp ba nén hương! Tôi yêu bà có hoa cúc chứng giám, dưa chuột có thể xem!

[Hoa nở chờ Trì Quy - Người qua đường Giap]: Đêm khuya rồi đó, nhóm phó sama.

[Hoa nở chờ Trì Quy - Nhóm phó]: Khụ khụ, xuyt, các người cái gì cũng không thấy nha!

[Hoa nở chờ Trì Quy - Tiểu suất suất]: Sát a, tôi về sau sẽ không bao giờ dám tự nhận mình xinh đẹp nữa, bảo sao tôi ruột gan không đứt từng khúc a đồng bào ơi!

[Hoa nở chờ Trì Quy - Diễm Linh]: Đây... này chẳng lẽ chính là cực phẩm mỹ thụ trong truyền thuyết a! A! A! Đây khuôn mặt nhỏ nhắn non mịn a, này ánh mắt ngập nước a, lệ tuôn a!

[Hoa nở chờ Trì Quy - Lục lạc]: Mọi người yêu cầu chú ý thời cơ mỹ thụ thường lui tới, xùy!

[Hoa nở chờ Trì Quy - Nhóm trưởng]: Bạn học Ngày nắng? Ngày nắng mỹ nhân? Ngày nắng nhỏ bé đáng yêu? (Nôn...)

[Hoa nở chờ Trì Quy - Ngày nắng]: Sao?

[Hoa nở chờ Trì Quy - Nhóm trưởng]: Bha ha ha ha ha, mỹ nhân còn ở đây, mọi người mời tiếp tục. =w=

[Hoa nở chờ Trì Quy - Ngày nắng]:

[Hoa nở chờ Trì Quy - Nhóm phó]: Phốc, ha ha ha ha ha. Nhóm trưởng không theo bà đùa giỡn như vậy nha, sẽ học theo thói xấu.

Sau ba phút rối rắm do dự buồn bực, Tô Nhiên quyết đoán buông tha đối với việc trao đổi về đề tài này với nhóm các cô gái điên cuồng bọn họ, lặng lẽ bỏ chạy, lặng lẽ ra khỏi phòng YY.

3. Chương 3: Người Ta Nói Rằng, Đây Gọi Là Ấn Tượng Ban Đầu...

Trì Quy đại thân lên QQ(1) đã là hơn mười giờ tối, vừa đăng nhập vào liền bị biểu tượng hình cái đầu nho nhỏ ở góc phải màn hình làm cho chấn động không chịu nổi. Theo bản năng mà nhú nhú mày, âm thầm nhớ lại có phải mình lại bị ai đó lôi kéo vào nhóm nào rồi hay không.

(1) Một phần mềm chat thông dụng của Trung Quốc, khá giống với Yahoo, có biểu tượng hình chim cánh cụt, rất đáng yêu.

Mở QQ, người nào đó tên là Cửu cô nương, Trì Quy bình tĩnh mà nhìn trên màn hình bịch kín toàn chữ là chữ do người nào đó nhắn lại.

[Cửu cô nương]: Tiểu Trì Quy!

[Cửu cô nương]: Trì Quy ông có ở đó không có ở đó không?

[Cửu cô nương]: Trì Quy sama ông có ở không?

[Cửu cô nương]: ... Trì Quy!! Chết đâu rồi, mau lăn ra đây, có tin tức tốt nói cho ông biết!

[Cửu cô nương]: Không thể chờ a ông cái đồ trứng thối!

[Cửu cô nương]: Ông nha khẳng định lại tắt chat nhóm rồi! Phái vạn năm invisible!

[Cửu cô nương]: ... Trì... Quy... Đại... thân... nhiệt huyết của tôi ui... ui...

[Cửu cô nương]: !

[Cửu cô nương]: Thấy mà không trả lời, không có tiểu JJ!

Nhìn đến câu cuối cùng, mày của Trì Quy không tự giác mà run rẩy một chút, gõ vài cái lên bàn phím.

[Trì Quy]: Làm sao vậy?

[Cửu cô nương]: A a a a ông đã trở lại!!

[Trì Quy]: ... Tạm biệt.

[Cửu cô nương]: !

[Trì Quy]: Bắt đầu đếm ngược.

[Cửu cô nương]: Ông giỏi!

[Trì Quy]: Ba.

[Cửu cô nương]: A ông có biết hay không trên diễn đàn fans hâm mộ vừa có một siêu mỹ siêu mạnh siêu ngốc tiểu thụ a quan trọng là cậu ấy còn là nam sinh a nam sinh vừa mạnh vừa mỹ đến bạo phát a ông không có ở đó quả thật là rất đáng tiếc a giậm chân giậm dữ vì thế tôi lòng dạ từ bi báo ông một tiếng a không cần khách khí. Over.

[Trì Quy]: ...

[Cửu cô nương]: Không cần cảm ơn tôi.

[Cửu cô nương]: Tôi rất dễ thẹn thùng.

[Trì Quy]: ...

[Cửu cô nương]: ?

[Trì Quy]: Không có chuyện khác phải không? Ngủ ngon, tôi out.

[Cửu cô nương]: Đứng lại!!

[Cửu cô nương]: Chẳng lẽ lấy chỉ số thông minh của ông thế nhưng lại đọc không hiểu cả một đoạn tôi đây đồng đặc nói bên trên sao?

[Trì Quy]: Cô cho rằng với chỉ số thông minh của cô có thể viết ra thứ mà sinh vật địa cầu có thể đọc hiểu sao?

[Cửu cô nương]: Ông giỏi!

[Trì Quy]: Không còn chuyện gì khác?

[Cửu cô nương]: Dựa vào, tôi đây hưng phấn như vậy, ông lại một chút cũng không kích động? Là mỹ thụ nha, thật sự rất đẹp a, tôi có ảnh chụp của cậu ấy nha, che miệng cười! Ông muốn hay không muốn hay không, muốn liền cầu xin tôi đi XD!

[Trì Quy]: Không tiễn.

[Cửu cô nương]: !

[Trì Quy]: Cô cảm thấy cô có khả năng có ‘ ’ sao?

[Cửu cô nương]: !!!!!

[Cửu cô nương]: Trì Quy tôi nhìn lầm ông rồi! Tôi yêu sai ông rồi!!!

[Trì Quy]: Cô... yêu tôi? Ngượng ngùng, người yêu tôi nhiều lắm, tôi không nhớ kỹ.

[Cửu cô nương]: ...

[Trì Quy]: Hôm nay bận rộn cả ngày, mệt chết đi, tôi sẽ không lên YY, cô nói hộ tôi với mọi người một tiếng thật có lỗi, tôi đi ngủ trước.

[Cửu cô nương]: Ô, mệt lắm sao tiểu Trì Quy? Bóp vai chụp chân sờ mặt. Vậy sớm một chút nghỉ ngơi đi.

[Cửu cô nương]: Chính là tôi vẫn rất muốn cho ông xem ảnh chụp Ngày nắng ngốc mạnh nha, cào tường. Tiểu thụ vô cùng mạnh a, tôi cá một ngàn đây nhất định là loại hình ông thích nha.

[Trì Quy]: ...

[Cửu cô nương]: Được rồi, tôi sai lầm rồi, tôi biết Trì Quy đại nhân ngài không muốn tìm người trong giới(2) cũng không muốn thông qua internet. Tôi tự trọng!

(2) Ở đây chỉ giới đồng tính.

[Trì Quy]: Ừ.

[Cửu cô nương]: Chính là cậu ấy chỉ là fan hâm mộ của ông, không phải người trong giới a. [Được rồi, tôi tự mình PIA bay].

[Trì Quy]: ... Tôi hoài nghi cậu ấy là người thân của cô đi, có phải không thể giả ra ngoài hay không, khiến cô phải tận lực đề cử đến như vậy?

[Cửu cô nương]: ! Lòng tốt không được hồi đáp! Ngày nắng nhà bọn này căn bản không phải lo được chưa! Tôi chỉ là nhìn ông một mình cô đơn đáng thương như vậy nên mới ủy khuất Ngày nắng nhà bọn này một chút.

[Trì Quy]: Nhà các cô? Được rồi, vậy thứ cho tại hạ thật sự vô phúc hưởng thụ.

[Cửu cô nương]: Ông...

[Trì Quy]: Tốt lắm, không còn sớm nữa, cô cũng đi ngủ sớm một chút đi, cả ngày thức đêm cần thận vị kia nhà cô hồng hạnh xuất tường.

[Cửu cô nương]: Ông thật sự không nhìn một chút sao, cậu ấy thật sự rất đáng yêu.

Trì Quy cuối cùng bị người nào đó ương ngạnh đánh bại, thở dài, vươn tay xoa xoa mi tâm có chút phát đau.

[Trì Quy]: Cô thắng. Gửi qua đây đi.

[Cửu cô nương]:

Ảnh chụp gửi qua xong, Trì Quy một bên đem file âm thanh gửi đi, một bên có chút run rẩy mở ra file ảnh chụp có tên 'Vũ trụ vô địch đệ nhất tiểu mỹ nhân – Ngày nắng bảo bối' được gửi đến từ một vị đồng nghiệp nữ hăng máu gà.

Một ngày nào đó về sau, chợt nhớ lại cảm giác lần đầu tiên nhìn thấy cái tên ngốc ngốc này, lại nhìn đến tiểu ngốc đang ngủ say sưa trong ngực mình, một vị đại thần híp mắt nghĩ.

Trì Quy tự nhận gặp qua cả nam sinh lẫn nữ sinh xinh đẹp cũng không ít, càng miễn bàn có bao nhiêu người trong giới thuộc hàng mỹ nam, cho nên thẳng thắn mà nói, cũng không có quá nhiều chờ mong đối với vị mỹ nhân trong miệng của Cửu cô nương. Bởi vì cũng không liên quan đến mình, vì vậy cũng không để ý lắm.

Bất quá đời người, sẽ có một số sự tình mà bạn không thể dự đoán trước hoặc vượt quá phạm vi suy nghĩ. Trì Quy cười nghĩ như vậy, cái gọi là duyên phận, có đôi khi chính là kỳ diệu như thế.

Cho nên đến thời điểm ảnh chụp xuất hiện trên màn hình, Trì Quy có cảm giác đại não đình trệ trong nháy mắt. Tuy rằng cũng chỉ là trong khoảnh khắc, nhưng nó quả thật đã tồn tại, cũng đã xảy ra.

Sạch sẽ.

Tinh khiết.

Đơn thuần.

Nhu thuận.

Tốt đẹp.

Phản ứng đầu tiên chính là trong đầu nhảy ra những chữ này.

Người trong ảnh chụp ước chừng chỉ tầm tuổi học sinh trung học, mặc một chiếc sơmi màu trắng sạch sẽ, mỉm cười ngại ngùng đối diện máy ảnh, hình như vì có ánh sáng chiếu vào nên ánh mắt hơi hơi nheo lại, toàn bộ hình dáng nhu hòa vô cùng.

Cảm giác thật là một đứa trẻ tốt đẹp.

Đúng, đứa trẻ, đây chính là ấn tượng đầu tiên của Trì Quy đối với Tô Nhiên.

Trì Quy cũng không nói cho bảo bối nhà mình, từ ngày nhận thức nhau cho đến hiện tại cũng chưa từng nói qua, chẳng qua, từ một đứa trẻ sạch sẽ tốt đẹp, biến thành độc nhất vô nhị chỉ thuộc về Trì Quy, đứa trẻ được nuông chiều cả đời.

Không biết ai đã từng nói, bạn nhện không được đem người ta trở thành đứa trẻ để cưng chiều, có lẽ cũng bởi vì tình yêu đã vô cùng sâu đậm.

Bất quá lúc đầu, Trì Quy chẳng qua đối với biệt danh Ngày nắng của bạn nhỏ fan hâm mộ gốc tự nhiên này có ấn tượng ban đầu tương đối không tồi. Gia nhập giới võng phối thời gian không tính là ngắn, hơn nữa bản thân cũng có không ít kinh nghiệm, cho nên Trì Quy cũng không có suy nghĩ gì thêm, cho đến nay cũng không nghĩ đến sẽ có cái gì khác phát sinh.

Tựa như trước đây đã nói qua, Trì Quy cũng không có ý định tìm người trong giới, không, phải nói cho chính xác là không muốn tìm một nửa của mình thông qua Internet.

Có lẽ, có thể nói lần này cũng không có ý định đó.

Hơn nữa, Trì Quy theo bản năng nhìn gương mặt cười có chút ngại ngùng trên hình ảnh kia, không tự giác mà hơi hơi nhúu lại mi tâm một chút.

Không biết vì cái gì, bản thân Trì Quy cũng không thể nói rõ, anh cứ như vậy trong nháy mắt đột nhiên vô cùng không hy vọng đứa trẻ này cùng giới đồng tính có liên quan, hay hoặc là, không hy vọng loại khả năng chính mình suy đoán sẽ biến thành sự thật.

Sau đó chúng ta gọi cái loại cảm giác này chính là kim lòng không đáng mà có ý muốn bảo hộ, đây là nói sau a.

4. Chương 4: Người Ta Nói, Cái Đây Gọi Là Bỏ Lỡ...

[Phòng ngủ của Tô Nhiên]

“Tô Nhiên a, lần trước mày mua quyển đã ném chỗ nào rồi? Cho tao mượn xem một chút, nhanh lên.” Trình Ngạn Thần từ trên giường thò đầu ra, nói.

Tô Nhiên cau mày suy nghĩ một chút, sau đó quay đầu lại, buông quả táo đã bị cắn một cái, nghiêm túc hỏi lại: “Cái kia, không phải mày đã mượn rồi sao?”

“Không phải đâu người anh em, ông đây ngay cả bìa quyển sách kia cũng chưa sờ qua nữa!” Trình Ngạn Thần trở mình xem thường một cái.

“... A, là như vậy a.” Lại một lần nữa thật sự nghiêm túc suy nghĩ.

...

Trình Ngạn Thần vừa thấy phản ứng này, đương nhiên đã thành thói quen, bình tĩnh đón nhận.

Tốt lắm, xác định trăm phần trăm kiểu này bạn trẻ Tô Nhiên về mặt vô tội khuôn mặt tinh khiết thuần lương lại một lần nữa đem sách của mình mượn rồi sau đó quên luôn ở bên người mờ mịt.

Trình Ngạn Thần đối diện trần nhà liên tục trở mình xem thường năm lần, lúc sau nhện không được liền nói, “Tao nói này, Tô công tử, Tô bạn học, Tô tài tử, Tô dở hơi, mày hẳn đã đem dung lượng não toàn bộ dành cho bài vở và học tập hết rồi hay sao mà đáng thương đến mức không có chút xiu nào khả năng tự gánh vác cuộc sống vậy hả? Quên trước quên sau thể này, mày mà tham gia kỷ lục Guinness thế giới về quên

nhANH NHẤT CHẮC CHẴN SẼ GIÀNH CHIẾN THẮNG a! ĐỪNG CÓ LÀM TAO NGHĨ MÀY CÓ Ý NHƯ THỂ ĐỂ GÂY ẪN TƯỢNG VỚI CÁC GIÁO VIÊN NỮ ĐƯỢC KHÔNG?

“Tao không có.” Phấn bác thực nhanh chóng, ngữ khí thực ủy khuất.

“Không có cái gì? Không có dung lượng nào?”

“Tao có!”

“CÓ? CÓ CÁI GÌ? CÓ CỐ TÌNH GÂY CHÚ Ý VỚI GIÁO VIÊN NỮ MÀ KHÔNG THỂ CÔNG KHAI?”

... !!!

Dĩ nhiên cùng Trình cầm thú tranh cãi là vô cùng không sáng suốt, bạn nhỏ Tô Nhiên bĩu bĩu môi, không nói nữa, ở trong lòng yên lặng mà một trăm hai mươi lần mắng chửi Trình Ngạn Thần thật xấu xa, lần sau tuyệt đối không gọi cậu ta rời giường, nếu lại gọi cậu ta nữa mình chính là con cún nhỏ a, vẫn là không thích được dân Bắc Kinh!

Mặc niệm xong, Tô Nhiên quay đầu lại nhìn máy tính, buồn bực mà há miệng cắn thật mạnh một miếng táo thật to.

Mười phút sau.

Trình cầm thú ở trên giường lăn qua lộn lại ba trăm sáu mươi lăm loại tư thế lại một lần nữa thò đầu ra.

“Tiểu Tô a.”

“... ?”

“Thật nhàm chán nên giờ tao đi ngủ ha, mày nhớ tắt đèn tắt máy tính tắt di động đóng cửa a, quan trọng nhất là, hắc hắc, sáng mai tao có một buổi học chuyên ngành, mày nhớ rõ phải gọi tao dậy, nhớ nha!”

“Ừ.” Trả lời thực nhanh chóng.

Theo bản năng mà “Ừ” một tiếng, ba giây sau Tiểu Tô Nhiên ở trong lòng cắn răng một trăm hai mươi một lần đem chính mình phỉ nhổ đến chết.

Nô tính a!! Đây là đất nước Trung Hoa bác đại tinh thâm bắt nguồn từ xa xưa, dòng chảy lịch sử văn hóa tích lũy lâu đời phải loại bỏ mười loại nô tính mù quáng thế này đi a a a a a!!!

! (Được rồi, cái loại biểu tình có phạm vi lý giải siêu việt này của bạn học Tô Nhiên kỳ thật là do tác giả căn cứ vào phân tích lý tính khách quan, theo quan sát một cách hợp lý tâm trạng của bạn học Tô Nhiên ở giờ phút này thì đại khái chính là vậy đi, cảm ơn!)

Buồn bực mà ngồi ba phút đồng hồ, trái táo trong tay cũng bị gặm đến gần một phần ba, bạn học Tô Nhiên đột nhiên xù lông, thậm chí còn hận không thể một phát giết chết cái tên Trình Ngạn Thần đang ngủ như chết kia!

A!!!

Làm sao bây giờ làm sao bây giờ, cái này coi như xong đời!!

Đã cố gắng ghi nhớ chỉ sợ sẽ quên, nhưng thế nào vẫn là quên a chết tiệt, Trì Quy đại thần đã nói nếu có thời gian đêm nay sẽ vào diễn đàn trò chuyện với mọi người.

Tuy rằng không dám nói lời nào nhưng có thể ở bên cạnh nhìn xem cũng đã là cái bánh ngọt từ trên trời rơi xuống, kim cương rớt trên mặt đất a, đều là chuyện tốt a!

Thói quen tốt đẹp không lên internet trong lúc học tập của bạn học Tô Nhiên lúc này đây hóa ra lại trở thành nhược điểm.

Tô Nhiên một bên rơi nước mắt cùng với trái tim đập gia tốc mà nhìn mấy giây đến ngược trên máy tính, một bên đem bài tiếng Anh đã làm cả đêm nhanh chóng tắt đi, mở QQ ra nhập mật khẩu vào, lo lắng vạn phần chờ đợi đăng nhập.

QQ mở ra, trong nháy mắt diễn đàn QQ vô cùng chói mắt nhảy lên làm cho bạn học Tô Nhiên luôn luôn ngơ ngác bỗng có dự cảm điềm gở.

Quả nhiên!

Run run mở diễn đàn fans hâm mộ Hoa nở chờ Trì Quy ra, trên phần bình luận công khai vẫn không dứt người dùng font chữ thật lớn để thể hiện tâm tình kích động mà điên cuồng xoát bình luận.

[Hoa nở chờ Trì Quy - Sang Sang]: Chờ đợi lần diện kiến Trì Quy tiếp theo a!!! Che mặt, mỗi một chữ đều đã được tôi đem chụp lại a đêm nay viên mãn!

[Hoa nở chờ Trì Quy - Nhóm trưởng]: Sang mỹ nhân, cô sáng suốt! *giơ ngón cái*

[Hoa nở chờ Trì Quy - Sang Sang]: Nhóm trưởng sama tôi sáng suốt, phúc lợi nhóm không cần giải thích.

[Hoa nở chờ Trì Quy - Nhóm trưởng]: Ngoan.

[Hoa nở chờ Trì Quy - Nhóm phó]: Tôi có thể bày tỏ rằng người nào đó đêm nay các loại ôn nhu các loại kiên nhẫn các loại xinh đẹp là muốn dụ dỗ chết người sao phải vậy không phải vậy không!

[Hoa nở chờ Trì Quy - Tiểu sư tử]: Gào khóc Trì Quy đại thần nhiệt tình không cần giải thích a không cần giải thích!!

[Hoa nở chờ Trì Quy - Tiểu băng tử]: Ngồi chờ đại thần triệu kiến, ngồi chờ đại thần lâm hạnh! Tiểu băng tử cô đủ rồi đó.

[Hoa nở chờ Trì Quy - Tiểu thịt viên]: Đau khổ bỏ lỡ mười phút đồng hồ họp diễn đàn.

[Hoa nở chờ Trì Quy - Nhóm phó]: Tìm ra manh mối, tôi từ đầu đến cuối bưng trà rót nước nghênh đón dẫn đường gửi đến các fans mà che quạt cười.

[Hoa nở chờ Trì Quy - Tiểu thịt viên]: Nhóm phó!!!

[Hoa nở chờ Trì Quy - Nhóm phó]: Mẹ trẻ bên trên đối với tôi giơ ngón giữa bàgiỏi, nếu hình ảnh này mà bị ghi lại cô tự lo liệu đi. *Dang rộng tay*.

[Hoa nở chờ Trì Quy - Tiểu thịt viên]: Đại thần! Đại thần anh mau đến! Đại thần nhóm phó khi dễ tôi, anh đến chủ trì chút công đạo.

[Hoa nở chờ Trì Quy - Nhóm trưởng]: tôi xem bà là không đợi được đại thần anh hùng cứu mỹ nhân nga *dang rộng tay*, Trì Quy đại thần của chúng ta chỉ yêu nam nhân không thương mỹ nhân nga *dang rộng tay*

[Hoa nở chờ Trì Quy - Tiểu thịt viên]: TAT

[Hoa nở chờ Trì Quy - Trữ má má]: Nhóm trưởng sama phát biểu làm cho tôi nghĩ tới gốc manh, nói mới nhớ gốc manh không có ở đây a? Đại thần lộ diện đều không thấy cậu ta nói chuyện gì cả.

[Hoa nở chờ Trì Quy - Bánh bột bắp nhỏ]: Chẳng lẽ đây là điển hình của dạng tiểu thụ gặp tiểu công liền bộc phát hội chứng thẹn thùng?? Được rồi, tôi âm thầm mà manh, tôi tự bồ nào tôi tự trọng.

[Hoa nở chờ Trì Quy - Người qua đường Đinh]: Được rồi, tôi cũng tự trọng. Bồ nào lệ tuôn.

[Hoa nở chờ Trì Quy - Nhóm trưởng]: A, gốc manh bảo bối sẽ không phải là âm thầm ẩn thân chứ?

...

[Hoa nở chờ Trì Quy - Nhóm trưởng]: Ngày nắng có ở đây không? Gốc manh?! Mỹ nhân?!

...

Tô Nhiên nhìn một hàng lại một hàng chữ sinh động trên màn hình, trong lòng rầu rĩ, có chút khó chịu.

Rõ ràng thực cố gắng thực cố gắng, đã muốn đạt thành tâm nguyện rồi, lại ở lúc cuối cùng vì sai lầm của mình, lại bỏ lỡ.

Dốt nát đến chết dốt nát đến chết dốt nát đến chết Tô Nhiên đại ngu ngốc! Tự ghét bỏ mình.

Hơi hơi phục hồi lại tinh thần, lại có chút ngạc nhiên phát hiện trên màn hình nhóm trưởng hình như đang hô to gọi nhỏ chính mình, hoảng hốt buồn bực như thế nào lại dính đến mình, thế nhưng luôn luôn ngoan ngoãn bạn học Tô cực cũng vẫn là được dạy dỗ tốt, ở trên màn hình đáp lại mấy chữ.

[Hoa nở chờ Trì Quy - Ngày nắng]: Tôi đây. Nhóm trưởng tìm tôi có việc?

[Hoa nở chờ Trì Quy - Nhóm trưởng]: Ô, bổ nhào vào gốc manh!

[Hoa nở chờ Trì Quy - Ngày nắng]:

[Hoa nở chờ Trì Quy - Nhóm phó]: Ai da, bổ nhào vào Ngày nắng mỹ nhân!!!

[Hoa nở chờ Trì Quy - Người qua đường Giáp]: Cùng bổ nhào!

[Hoa nở chờ Trì Quy - Tiểu sư tử]: Bổ nhào +10086. Cái khác, Ngày nắng tiểu ngọc, đêm nay Trì Quy đại nhân tới, sao cậu lại không lên a?

[Hoa nở chờ Trì Quy - Ngày nắng]: TAT

[Hoa nở chờ Trì Quy - Ngày nắng]: Tôi... tôi đã cố gắng nhớ kỹ nhớ kỹ, kết quả lại quên mất. Đợi đến thời điểm nhớ lại, đã không còn kịp rồi.

[Hoa nở chờ Trì Quy - Nhóm trưởng]: (_ |||)

[Hoa nở chờ Trì Quy - Nhóm phó]: (_ |||)

[Hoa nở chờ Trì Quy - Người qua đường Đinh]: (_ |||)

Mọi người: (_ |||)

[Hoa nở chờ Trì Quy - Nhóm trưởng]: Thân ái cậu còn có thể ngọc hơn nữa không? Đã nhớ kỹ nhớ kỹ lại thân kỳ mà quên như thế, cậu nghĩ muốn làm cho chúng ta dở khóc dở cười sao?

[Hoa nở chờ Trì Quy - Bánh bột bắp nhỏ]: Sao nhìn đến câu nói của Ngày nắng trên kia, chỉ có tôi là người duy nhất có cảm giác ngược tâm sao?

[Hoa nở chờ Trì Quy - Viên viên]: Bánh bột bắp không phải chỉ có một mình bà!!!

[Hoa nở chờ Trì Quy - Doraemon]: Không phải một mình + 10086 Ngược ngược, đau lòng a tôi bổ não tự trọng.

[Hoa nở chờ Trì Quy - Nhóm phó]: Vốn không biết, mà các người nói như vậy tôi... Mẹ nó bổ não một chút cái loại đau lòng này loạn thế nào a! Quả nhiên Ngày nắng đã muốn tiến vào trái tim mỏng manh như thủy tinh của tôi sao?!

[Hoa nở chờ Trì Quy - Nhóm trưởng]: Con gái con đứa bà đủ rồi đó.

[Hoa nở chờ Trì Quy - Người qua đường Đinh]: Quả nhiên mọi người đối với ngơ ngác mới là yêu thương, trước kia tôi bỏ qua cơ hội cho nhóm fan hâm mộ đại thần các người các loại cười nhạo các loại đắc ý các loại ghét bỏ!

[Hoa nở chờ Trì Quy - Người qua đường Canh]: + 10086. Đây quả là đãi ngộ khác biệt!

[Hoa nở chờ Trì Quy - Tiểu nhã]: Ách.

[Hoa nở chờ Trì Quy - Tâm tâm]: Bày tỏ thân ái là ngọc manh mỹ thụ tôi không có biện pháp không yêu.

[Hoa nở chờ Trì Quy - Nhóm trưởng]: Tâm tâm bà thật biết rõ lòng tôi. Khụ khụ.

Mọi người: Tâm tâm chân tướng!

[Hoa nở chờ Trì Quy - Ngày nắng]: Không sao, còn có lần sau thôi. *biểu tình tươi cười*

[Hoa nở chờ Trì Quy - Trái cây]: Bé Ngày nắng ôm một chút! Rất thích a nhéo mặt! (Cô đủ rồi, còn chưa biết người ta là ai nữa được chứ!!!)

[Hoa nở chờ Trì Quy - Tiểu sư tử]: Xin chào a ngọc manh. Thật là ngược tâm a tôi tự trọng!

[Hoa nở chờ Trì Quy - Tiểu băng tử]: Gì a, không có việc gì không có việc gì, còn nhiều thời gian nha Ngày nắng, Trì Quy đại thần nhất định sẽ biết cậu thật thích anh ta. Đừng khổ sở nha.

[Hoa nở chờ Trì Quy - Ngày nắng]: *biểu tình tươi cười* Ủ, cảm ơn mọi người.

[Hoa nở chờ Trì Quy - Nhóm trưởng]: Nặng mặt một cái!

[Hoa nở chờ Trì Quy - Ngày nắng]: Cái kia, đã không còn sớm, tôi hiện tại sẽ out, trước muốn nói với mọi người chúc ngủ ngon thôi. Ngủ ngon.

5. Chương 5: Người Ta Nói, Ta Cũng Không Biết Đây Gọi Là Cái Gì...

Gửi xong câu này, Tô Nhiên hít vào một hơi, hung hăng hạ quyết tâm mở khung nói chuyện riêng với nhóm trưởng.

[Ngày nắng]: Nhóm trưởng đại nhân, thật xin lỗi đến quấy rầy cô một chút.

[Cửu cô nương]: Ngốc manh ôm một cái! Không quấy rầy không quấy rầy.

[Ngày nắng]: *Biểu tình tươi cười* Cái kia, nếu có thể phiền cô lần sau Trì Quy đại thần có hoạt động thì nhắc lại tôi một chút được không, tôi... có chút dễ quên. QQ được rồi, hoặc là tin nhắn cũng được. Nếu không được cũng không sao.

[Cửu cô nương]: Đương nhiên không thành vấn đề, hoàn toàn không thành vấn đề, tôi nguyện ý a! Ngốc manh không cần khách khí như vậy, nhóm trưởng bày tỏ các loại đau lòng.

[Ngày nắng]: *Biểu tình tươi cười* Cảm ơn nhóm trưởng. Tôi lập tức logout trước. Ngủ ngon.

[Cửu cô nương]: Ngày nắng chậm đã! Cậu đã nói vậy tôi không thể không hỏi lại một câu, tiểu Ngày nắng ngoan, mau đưa số di động của cậu đây! Tôi nhắn tin cho cậu. XD

[Ngày nắng]: Ủ, chờ chút, tôi xem lại đã.

[Cửu cô nương]: Xem lại???

[Ngày nắng]: Ủm, tôi không nhớ được số của tôi.

[Cửu cô nương]: Thân ái cậu giỏi.

[Ngày nắng]: Tìm được rồi. 13xxxxxxx.

[Cửu cô nương]: Gào khóc, chờ tôi một chút, tôi gọi qua cho cậu!

Đợi ước chừng một phút đồng hồ, chuông điện thoại di động liên vang lên, Tô Nhiên nhìn nhìn màn hình, yên lặng chờ đợi đối phương cúp máy. Hẳn là không cần nghe máy đi nhỉ.

Bất quá không nghĩ tới chính là chuông điện thoại reo thật lâu, bạn học Ngày nắng càng nghe càng cảm thấy buồn bực, nhìn lướt qua màn hình máy tính quả nhiên thấy nhóm trưởng sama đang điên cuồng gõ chữ.

[Cửu cô nương]: Ngày nắng!!

[Cửu cô nương]: Mau nhận điện thoại tôi đi a!!

[Cửu cô nương]: Cậu nhận a!! Ngày nắng cậu mau nghe máy!!

...

Tô Nhiên hơi sốc, nhưng bất quá vẫn là nghe lời cầm lấy điện thoại lên, chạy ra bên ngoài phòng ký túc xá, đến bên hành lang nhấn nút nhận cuộc gọi.

“Ngày nắng bảo bối, Ngày nắng ngoan, Ngày nắng ngơ ngác chux – moah! Cậu rốt cục chịu nghe máy tôi rồi a lệ chảy đầy mặt.” Trong điện thoại vang lên giọng con gái thanh thúy hoan hô, trong bóng tối tĩnh lặng đặc biệt trong trẻo mà sinh động.

“A, xin chào. Tôi là Tô Nhiên. Không phải, tôi là Ngày nắng, xin chào nhóm trưởng.” Vô ý báo ra tên thật làm cho Tô Nhiên nhin không được đỏ mặt lên, bất quá hoàn hảo không ai nhìn đến, yên lặng thầm nghĩ hẳn là không quá xấu hổ đi.

“Tôi có nghe lầm hay không, Ngày nắng cậu vừa rồi có phải là tự giới thiệu? A a, tôi quá kích động nên không có nghe rõ, có thể hay không nói lần một lần nữa.” Điện thoại đầu bên kia âm thanh rõ ràng thực kích động.

“... Tôi gọi là Tô Nhiên. Tô trong Tô Thức, Nhiên trong hậu nhiên. Xin chào nhóm trưởng.” Ở hành lang mà nghiêm túc tự giới thiệu như vậy đúng là... Ách, cảm giác thật vi diệu.

“Hú hú, Tô... Nhiên. Quả nhiên tên cũng nhu thuận dễ nghe như vậy a không cần giải thích a. Bạn nhỏ Tô Nhiên xin chào, tôi gọi là Kiều Vi, cậu có thể giống mọi người gọi tôi a Cửu hoặc Cửu cô nương hoặc Cửu tỷ tỷ tôi đều không ngại a, haha.”

“Ừm, nhưng tôi không phải bạn nhỏ.” Chuyện này xem ra cần nghiêm túc giải thích một chút, Tô Nhiên thầm nghĩ.

“... Ách, hẳn là không lớn hơn so với tôi đi. Ngốc manh cậu bao nhiêu tuổi? Học trung học hay đại học, hẳn là không có khả năng đã đi làm rồi đi.”

“Sinh nhật tới là mười chín. Đang học năm hai đại học.”

“Được rồi, làm tôi sợ muốn chết, rõ ràng so với tôi nhỏ hơn rồi, gọi bạn nhỏ và vân vân cũng không sai a ha ha. Hơn nữa cậu đáng yêu như vậy sao giống mười chín tuổi, rõ ràng cảm giác chính là giống em trai tôi nha.”

“Em trai của cô?”

“Ừm, đúng vậy, em trai ruột của tôi, nó thực manh thực nhỏ nhắn nha, hôm nào giới thiệu hai người quen nhau. Các người khẳng định nói chuyện rất hợp.”

“Em trai của cô bao nhiêu tuổi?”

“Sắp được mười một, như thế nào?”

“... ” - Tô Nhiên yên lặng cảm thấy chỉ số thông minh của mình rõ ràng là bị xem thường.

“A, ngốc ngốc, ý của tôi là cậu đáng yêu như vậy khẳng định sẽ được mấy đứa nhỏ hoan nghênh có phải hay không. Hoàn toàn không có ý tứ nói cậu cảm giác ngờ ngác giống con nít ha, hoàn toàn không phải ý tứ kia nha cậu phải tin tưởng tôi!”

“... ” - Nhóm trưởng cô khẳng định là cô không phải đang có chủ ý xấu xa gì sao?

“... ”

“Ngày nắng cậu nói câu gì đi, Cửu tỷ tôi rất muốn nghe cậu nói chuyện a.

“... Tôi khẩn trương.” Vô cùng thẳng thắn.

“Ai da không nên như vậy, sẽ làm tôi ngượng ngùng.”

“Thực xin lỗi, tôi có chút dễ bị căng thẳng.” Làm sao có chút dễ bị, kính nhờ, cái đó kêu là vô cùng dễ bị được chứ!

“Không sao, tôi hiểu được. Cậu rất nhanh sẽ tắt đèn phải không, hôm nay quả nhiên không thể lại làm khó cậu, hiện tại đùa giỡn đến đây thôi, tiếp theo còn có nhiều thời gian, khụ khụ. Kỳ thật tôi thật luyến tiếc a lệ tuôn.”

“Về sau có hoạt động thì tôi nhắn tin cho cậu biết ha. Hắc hắc”

“Ừm, cảm ơn nhóm trưởng.”

“... Ngốc ngốc cậu thỏa mãn một cái tâm nguyện của nhóm trưởng trước khi cúp điện thoại được không.” Người bên kia điện thoại đầu tiên là đối người nào đó lễ phép khách khí thở dài một cái, sau đó đột nhiên cười tà nói.

“Sao?”

“Có thể gọi tên tôi để tôi nghe một chút được không.”

“...”

Đỏ mặt suy nghĩ đến vài cái tên Cửu cô nương đã nói qua, Tô Nhiên cuối cùng lựa chọn cái tên bản thân khả dĩ chấp nhận được, nhẹ nhàng gọi một tiếng, “A Cửu?”

Qua vài giây thời gian, người bên kia điện thoại cơ hồ lâm vào trạng thái xù lông phấn khích, “Gào khóc ô!! Trái tim của lão nương!!! Muốn tan chảy rồi!!!! Như thế nào có thể đáng yêu như vậy ôn nhu như vậy a a a a!!!!

“...” Chưa từng bị một nữ sinh không quá quen thuộc kêu gào như vậy, hoặc là nói kể cả người rất quen thuộc cũng vậy, nhiệt độ trên mặt dần lan tràn ra tới tai rồi cổ, cả người cơ hồ đều đã ửng hồng, cúi đầu khép lông mi, nhìn không ra biểu tình trên mặt.

“Không được, tôi cần phải bổ sung oxy, trước như vậy đã, giờ tôi phải đi mua một cái bình lớn.”

“Ừm, tạm biệt nhóm trưởng.”

“... Lại nhóm trưởng... Đồ mờ mờ. Được rồi bỏ qua cho cậu. Vậy cúp nha, bạn nhỏ Tô Nhiên, tạm biệt.”

Mười lăm phút sau, di động nhận được tin nhắn đến từ nhóm trưởng Kiều Vi cũng chính là Cửu cô nương.

[Đây là tin nhắn thổ lộ: Ngày nắng bảo bối cậu thật đáng yêu.]

Bạn học Tô Nhiên của chúng ta đối với cái từ đáng yêu này kỳ thật có một chút cảm giác bài xích kỳ lạ nhỏ, bởi vì vị bạn học Trình cầm thú bình thường ở trong 2 tình huống cũng sẽ gọi mình như vậy: một cái chính là thời điểm cầu mình giúp đỡ, một cái là thời điểm xem thường mình không có chỉ số thông minh!

Hơn nữa, kỳ thật làm sao có thể đáng yêu a.

Rõ ràng đã sắp hai mươi tuổi, là người trưởng thành rồi đi.

Thần kinh thô phản ứng trì hoãn còn dễ quên, căn bản cùng với đáng yêu hoàn toàn không dính dáng.

Bạn học Tô nghĩ đến mấy lần gặp rắc rối bị chê cười cùng lần này bỏ qua sự kiện xuất hiện của Trì Quy đại thần, liền cảm thấy ghét bỏ bản thân.

6. Chương 6: Người Ta Nói, Đây Gọi Là Rối Rắm...

Nói chuyện điện thoại xong, trở lại ký túc xá quả nhiên đã tắt đèn, Tô Nhiên sờ sờ cái mũi, nhẹ tay nhẹ chân mà bê chậu ra ngoài rửa mặt. Mà người bên kia điện thoại, nhin không được chạy vào diễn đàn tru lên, vạ phần kích động vui mừng cập nhật Weibo đổi status mới, gõ một hàng chữ: ‘Trái tim lão nương đã bị hòa tan, gào khóc, không nên hỏi tôi nguyên nhân, tôi sẽ không nói cho các người biết.

Tô Nhiên lên giường nằm hơn mười phút, Trì Quy đại thần cũng cập nhật Weibo, nói cho đúng hơn, là đăng lên một bức ảnh mới.

Tựa hồ là gửi lên từ di động, góc độ chụp có chút tùy ý, lấy cảnh là đèn đường trong bóng đêm, chung quanh còn có sương mù mỏng manh, mông mông lung lung mang theo một chút cảm giác mộng ảo, lại tựa hồ có một chút cảm giác cô đơn nói không rõ.

Kỳ thật Trì Quy post cái ảnh này thật không có cái gì gọi là thương xuân buồn thu hoặc là mấy thứ ôn ấp tình cảm nào khác, chính là thời điểm từ phòng thí nghiệm đi ra nhìn đến một góc đường thì thấy đèn đường cảm giác có chút hoài cổ, liền nổi lên hứng trí muốn chụp lại, liền lôi di động ra chụp, mà bởi vì Weibo cũng đã lâu không có cập nhật cái gì, liền tùy tiện post lên Weibo mà thôi.

Chẳng qua, sức tưởng tượng của nhóm fans hâm mộ luôn là vô tận.

Chờ Trì Quy về đến phòng ngủ, theo thói quen lên Weibo liếc mắt một cái, liền có chút kinh ngạc phát hiện bên dưới có không dưới một trăm cái bình luận, trong nháy mắt có điểm hồ đồ, sau đó mới đột nhiên nhớ ra chính mình tựa hồ tự động post lên ảnh chụp.

Mở phần bình luận bên dưới, có chút dở khóc dở cười, không biết người nào bình luận viết: ‘Ngược tâm đại thần, lần này cảm giác thực cô đơn, thật làm người ta đau lòng a, rốt cuộc là loạn đến loại nào.’ Rồi sau đó bình luận liền không hên mà cùng nhắc tới bức ảnh chụp thực cố ý thực cô đơn thực cô đơn, có phải Trì Quy đại thần xảy ra chuyện gì không thả mái cùng ai cãi nhau mâu thuẫn vân vân hay không, cũng có fan thực trực tiếp, lớn mật đoán có phải hay không loại tình cảm này chính là trông đèn nhớ người.

Trì Quy có chút không nhịn được bật cười, lại có một chút bất đắc dĩ. Là nên nói mọi người không cần suy nghĩ quá nhiều, hay là nên cảm ơn mọi người đã quan tâm. Dù sao bọn họ hơn nửa đêm còn ngồi chồm hổm ở đây đơn giản là xuất phát từ yêu thích đối với mình đi.

Cô đơn sao?

Thực ra cũng không đến mức đó. Bên người bạn bè không ít, chương trình nghiên cứu cũng coi như chặt chẽ phong phú, thời điểm nhàn rỗi thì nhận vài kịch bản tương đối phù hợp hoặc là đến kênh cá nhân cùng mọi người ca hát tâm sự, ngày trôi qua cũng xem như là thoải mái tự tại.

Bất quá, có lẽ cảm giác cô đơn gì đó, chung quy vẫn là có một chút.

Trầm ổn và tài năng như Trì đại thần cũng sẽ có thời điểm hốt hoảng nghĩ, cái kia nếu người ấy xuất hiện thì sẽ có bộ dạng gì, thời điểm ôm hôn nắm tay có thể phù hợp không thể tách rời hay không, đại loại như vậy.

...

Sáng ngày thứ hai không có tiết, bất quá luôn làm việc và nghỉ ngơi có quy luật Tô Nhiên vẫn là chưa đến bảy giờ đã thức dậy, ở trên giường ườn ra nằm thêm hơn mười phút đồng hồ liền đứng dậy, rửa mặt xong, bật máy tính.

Đây cũng là trong khoảng thời gian ngắn gần đây đã hình thành thói quen. Kiểm tra và nhận một vài e-mail, lên QQ nhìn xem một cái, reply mấy tin nhắn hoặc là im lặng nhìn, cuối cùng là mở Weibo, nhìn xem cái tên mà mình follow kia có hay không có cập nhật gì.

E-mail có mấy cái, nhưng nội dung thì chỉ có một, chính là tối hôm qua Trì Quy đại thần lộ diện, một cô bạn trong diễn đàn chia sẻ mấy bức ảnh chụp, Tô Nhiên nghĩ nghĩ, vẫn là buông tha. Lại mở QQ, quả nhiên đã thấy biểu tượng diễn đàn vui mừng nhảy lên, mở ra một cái liền muốn trợn mắt há mồm, sau đó bình tĩnh lại mà nhìn đến bản ghi chép trò chuyện của nhóm, thời gian bình luận cuối cùng đại khái vào khoảng nửa đêm hai ba giờ.

Weibo quay mấy vòng thật lâu mới mở ra, chợt liếc mắt một cái liền thấy tên đại thần hiện ra ở trang đầu, hiện tại làm tim Tô Nhiên đập nhanh thêm mấy nhịp. Không cần hoài nghi lí do vì sao đây rõ ràng là post lên từ tối hôm qua mà giờ vẫn hiển thị ở đầu trang Weibo của Tô Nhiên, phải biết rằng bạn học Tô tiểu ngốc của chúng ta Weibo follow không đến mười người; trong đó hai cái Weibo đề cử các blogger nổi tiếng, một cái là nơi cập nhật mấy bức tranh phong cảnh ấm áp xinh đẹp của nhà hội họa tài hoa Tây Hồ thất thiếu gia, còn lại mấy cái cơ hồ toàn bộ đều liên quan đến một vị đại thần, Weibo của đại thần, Fanpage của đại thần, nơi tổng hợp kịch truyền thanh của đại thần, của đại thần...

Tô Nhiên nhìn chăm chăm ảnh chụp trên màn hình, nhìn lâu đến mức có điểm hoa mắt cũng không thấy cái này có chỗ nào đặc biệt, tựa hồ thật sự là một bức ảnh phong cảnh bình thường, cũng không có không cần thận lộ ra cánh tay hoặc là góc áo của đại thần để có thể tạo thành bùng nổ, cho nên lúc nhìn qua bên dưới con số bình luận vượt qua hai trăm, Tô Nhiên vẫn là có một chút kinh ngạc nho nhỏ.

A, đại thần đích thực là lực ảnh hưởng đã đến mức cho dù cập nhật một tờ giấy trắng thì fan hâm mộ cũng có thể nói thực xinh đẹp. Có chút cao hứng nho nhỏ cũng có chút phiền muộn nho nhỏ, bạn học Tô Nhiên yên lặng nhấp vào bình luận bên dưới mở ra xem.

Ban đầu là một fan nào đó gào to: ‘Ảnh chụp đẹp quá đi đại thần rất nhớ anh.’, càng về sau chính là các loại tưởng tượng không bờ bến, lại đến cuối cùng thậm chí còn có người chỉ ra một cái tên của một CV đại thần khác thu hút không biết bao nhiêu người mãnh liệt khóc gào kêu tự trọng, riêng đại thần từ đầu đến cuối cũng không có đáp lại cái gì.

Kỳ thật chuyện này cũng là trong dự kiến, lâu ngày yên lặng theo dõi đại thần, Tô Nhiên cũng có thể đại khái nắm được một ít thói quen, tỷ như sau mười hai giờ sẽ không cập nhật Weibo hoặc là xuất hiện, có thể là đi ngủ hoặc thoát mạng đi làm việc của mình.

Thời điểm tắt máy tính, Tô Nhiên hoảng hốt nhớ lại, tựa hồ đã một lần thấy qua cái tên kia rồi.

Mạc Ly.

CV Mạc Ly.

Tuy rằng đối với các CV đại thần bên ngoài cũng không chú ý bao nhiêu, nhưng mà đối với quá khứ đại thần đã nhận kịch truyền thanh cùng các hoạt động khác cũng có nghe qua nhiều, đại thần từng hợp tác với CV nào hoặc bạn bè tốt gì gì đó cũng coi như có chút hiểu biết.

Vị Mạc Ly sama này trong giới vông phổi cũng tương đối nổi tiếng, bộ kịch thứ hai cho ra mắt chính là hợp tác cùng với Trì Quy, là một vở kịch truyền thanh Sad Ending [Anh không nói cho em biết], hai người cũng vì bộ kịch này diễn xuất tuyệt hảo, thanh danh lan truyền vô cùng rộng, nội dung kịch chính là tình yêu triền miên cảm động lại bi thương, mới làm cho quần chúng fan hâm mộ nổi lên tin đồn hai người có gian tình. Thật thật giả giả kỳ thật cũng không phải quá quan trọng, quan trọng là... thỏa mãn cảm giác bổ não yy vô hạn của quần chúng hủ nữ hủ nam. Còn có người vì cả hai lập nên diễn đàn fan đặc biệt, đặt tên nghe qua liền có cảm giác CP mười phần: Trì Quy Mạc Ly.

Mạch thượng khai hoa Trì Quy, như ngọc công tử Mạc Ly.

Bất quá đợi cho Tô Nhiên hậu tri hậu giác bắt đầu thích nghe kịch truyền thanh rồi tiến tới âm thầm yêu thích đại thần Trì Quy, đã cách thời điểm hai người bọn họ công khai làm sáng tỏ cả hai chỉ là bạn bè cũng ước chừng nửa năm.

Nửa năm này hai người hình như không hợp tác phối vở kịch nào, cũng chưa từng đến thăm diễn đàn của nhau, tựa hồ có một số chuyện hai người tránh phát sinh một lần nữa.

Tô Nhiên cố ý kéo xuống cuối trang, trong đầu lại bắt đầu suy nghĩ miên man.

Thật sự là trì độn mà.

Hóa ra, hóa ra đại thần đã từng thích người khác a.

Mà người kia cũng hoạt động trong giới vông phổi, một đại thần điều kiện vô cùng tốt.

Mạc Ly, Trì Quy, được rồi, tên mình tuyệt đối không thể gọi ra để nghe như vậy... Tên, ngoài ý muốn cũng ăn ý như thế.

Người kia, hẳn là rất tuyệt đi, tốt đẹp như thế cho nên mới được Trì Quy đại thần kính trọng vài phần.

Tách ra, là bởi vì không thích lẫn nhau, hay là...

A a a a! Tô Nhiên mày rớt cuộc là đang suy nghĩ cái gì a, mặc kệ người ta thích hay không thì quan hệ gì đến mày a, mày một cái fan hâm mộ nho nhỏ chẳng lẽ còn muốn can thiệp cuộc sống riêng của thần tượng sao, yên lặng ủng hộ đi, có thể nào lại mong đợi được yên mến, định làm trò cười cho người ta sao!

Càng không nói đến, không nói đến bản thân đại thần còn không biết đến trên thế giới này còn có một người gọi Tô Nhiên, hơn nữa người này, ngay cả mặt mũi còn chưa từng thấy qua, nói gì đến hiểu biết về đối phương và đoạn tình cảm không nên có.

Nói trắng ra là, bởi vì thích giọng nói mà thích luôn chính mình, bất quá đã không phổ biến lại nông cạn, rốt cục cũng chỉ là một cái fan nho nhỏ của Trì Quy mà thôi.

Thật sự là... đủ rồi.

Ánh sáng chiếu đến tiểu Tô càng ngày càng nóng rực lên, chôn đầu thật sâu vào trên bàn.

Quả nhiên cái loại thâm mền này, thật sự là rất lãng phí dung lượng não mà.

7. Chương 7: Người Ta Nói, Đây Gọi Là Đụng Độ...

Lần nữa nhận được điện thoại của nhóm trưởng Cửu cô nương đã là hơn một tuần sau đó.

Tô Nhiên mới vừa tan học, vừa bước ra khỏi lớp vài bước chợt nghe tiếng chuông điện thoại di động vang lên, nhìn màn hình hiển thị kỳ thật có chút ngoài ý muốn, bất quá vẫn là trước tiên nhận cuộc gọi.

“A lô, chào nhóm trưởng.” Bộ dáng vẫn như trước lễ phép.

“... Tôi quả nhiên không nên ôm hi vọng cậu sẽ kêu tôi a Cửu. Ngày nắng tiểu ngọc xin chào, đã lâu không gặp thật là tưởng niệm, bha ha ha...”

“A... ừm.” Lại vẫn như trước miệng lưỡi vụng về không biết nói cái gì, Tô Nhiên có chút ảo não về năng lực giao tiếp của chính mình.

“Tôi thật sự là đang chán ngấy lên a lại nghe cậu nói hai chữ thôi cũng hiểu được cái gì gọi là thực mạnh, cò cò một cái a. Được rồi tôi sẽ không thừa nhận tôi không nhấn tin thông báo cho cậu là bởi vì muốn nghe một chút âm thanh của Ngày nắng bảo bối a che mặt”. Bất quá Cửu cô nương của chúng ta tâm tình tốt có vẻ hoàn toàn không chịu chút ảnh hưởng nào.

“... Nhóm trưởng cô gọi cho tôi là muốn báo chuyện gì sao? Có phải Trì Quy đại thần có hoạt động? ... Không đúng a, tôi gần đây đều có để ý tin tức trên diễn đàn, dường như cũng đâu có thấy thông báo nào.” Người bên này điện thoại nhỏ tiếng nói như thì thầm.

“Ừ, xem như có hoạt động, bất quá tương đối đặc biệt.”

“Sao?”

“Cậu có biết Trì Quy sama trước có nhận vai chủ dịch(1) ột vở kịch đã ra được một kỳ không? Cùng với Cá giấm chua ăn ngon sama hợp tác ấy.”

(1) Lồng tiếng cho vai chính.

“... Ách, là cái Hướng Bắc Hướng Tây gì đó sao?”

“... Được rồi cung ơi, tôi biết không thể đối với cậu mà yêu cầu quá nhiều, ít nhất là đối với chuyện này, bất quá tôi phải nói rằng thật ra vở kịch đó tên là Hướng Tây Hướng Bắc.”

“A thật có lỗi thật có lỗi, cái kia tôi không có cảm giác phương hướng, mấy phương diện liên quan đến địa lý cũng không nhớ quá rõ ràng.” Xấu hổ muốn chết, thân là fan hâm mộ của người ta mà đến tên vở kịch người ta thủ vai chính cũng nhớ lầm.

“Phụ, ha ha ha ha. Ngọc mạnh cậu thật đáng yêu. Bất quá cái đó và cảm giác phương hướng có liên quan nhau sao? Đây đơn giản là mắt có vấn đề hoặc là trí nhớ có vấn đề đi.

“... ” Rất muốn giải thích chính mình thật ra không phải trí nhớ kém a, mắt cũng là 1.5 không có bất cứ vấn đề gì, nghĩ nghĩ vẫn là ngại trở về. Dù sao sai cũng đã sai rồi, giải thích cũng đâu có gì khác biệt.

“Chính là vở kịch kia, xế chiều hôm nay 4h nhóm CV sẽ phối hợp tập dợt một chút trên YY, cậu có hứng thú đến xem không? Hắc hắc.”

“A? Cái kia không phải không thể xem hay sao? Hình như nội quy diễn đàn có đề cập qua...”

“Đúng vậy, bình thường là không cho phép xem, một đồng người chen chúc nhóm CV khẳng định sẽ bị ảnh hưởng, bất quá chỉ có lần này thôi, hắc hắc, tôi đã tính rồi, cậu dùng nick phụ của tôi, tôi dẫn cậu đến, tôi đều đã chuẩn bị sẵn hết rồi sẽ không có vấn đề gì, nói cậu hiện tại là em trai của tôi. Đây là phúc lợi đặc biệt cấp cho ngọc mạnh cậu nha, không được nói nhóm trưởng làm việc thiên vị, khụ khụ.”

“... Như vậy có thể sao?” Chưa bao giờ nhận được cái loại phúc lợi thiên vị thế này, lại thành linh xảy ra như vậy thật là may mắn nhưng cũng có chút sợ hãi, bất quá phải thừa nhận rằng cái loại cơ hội được cùng thần tượng tiếp xúc gần gũi quả thực rất có lực hấp dẫn.

“Đương nhiên có thể rồi, cũng không phải chuyện gì to tát, ngốc manh cậu không cần suy nghĩ nhiều. Ha ha. Cậu có thời gian không? Có bận gì không?”

“Có, có! Tôi buổi chiều không có giờ học, sau buổi trưa này liền rảnh!!” Đến khi nghe thấy đối phương ý vị thâm trường cười một cái khiến Tô Nhiên trên mặt không khỏi đỏ lên, ngu ngốc a kích động cái gì, cảm xúc có thể đừng có biểu hiện rõ ràng như vậy được không!

“Hắc hắc, thật tốt quá, đến lúc đó tôi QQ cậu, cậu nhớ rõ phải lên ha. Về phần hiện trường ghi âm, nếu muốn ghi lại cũng có thể tự do mà làm, nhưng đừng truyền ra bên ngoài.”

“Ừ, tôi nhất định sẽ không truyền ra bên ngoài. Cảm ơn nhóm trưởng.”

“Sao hả? Gọi tôi cái gì?”

“... A cứu.”

“Xoa đầu một cái a.”

Đùa giỡn ngốc manh mỹ thụ, chắc chắn, cảm giác quả nhiên rất tuyệt vời a!

...

Ngồi chồm hổm trước máy tính đợi đến hơn 3h30, rốt cuộc thấy biểu tượng cái đầu của nhóm trưởng Cửu cô nương vui vẻ mà nhảy lên.

[Nhóm trưởng A cứu]: Ngày nắng cục cưng mau trả lời! Gọi a

[Ngày nắng]:

[Nhóm trưởng A cứu]: A ha biểu tình này không tồi nha.

[Ngày nắng]: A, tôi kỳ thật muốn gõ ‘Hi hi.’, nhưng mà phương thức nhập liệu quá thông minh.

[Nhóm trưởng A cứu]:

[Ngày nắng]:

[Nhóm trưởng A cứu]: Ngốc manh cậu mau lên YY, tôi gửi người số kênh. Đúng rồi, nhớ rõ sau khi vào phải sửa tên lại thành: Cửu cô nương nha. Cười tà.

[Ngày nắng]: Được. Tôi lập tức lên.

[Nhóm trưởng A cứu]: 69720X.

[Ngày nắng]: Cái kia không phải nói 4 giờ sao? Sao lại vào trước?

[Nhóm trưởng A cứu]: XD 4 giờ chính thức tiến hành, hiện tại mọi người đang nói chuyện phiếm, còn có Trì Quy đại thần nha. Mau tới đây.

Chờ Ngày nắng vô cùng khẩn trương tiến vào kênh, sửa lại tên hiển thị, liền bị cái một cái tên màu cam gọi là ‘Gỗ phế liệu Cửu vương gia’ kéo đến một phòng tên ‘Tiệc trà’.

Còn chưa kịp phản ứng, liền nghe thấy một giọng nam xa lạ vang lên trong headphone, cảm giác trong trẻo hoạt bát.

Giả diện quân: “Người nào đó bà thật sự đem em trai của bà kéo tới a.”

Tô tiểu ngốc vẫn còn đang thở dốc sau đó liền nhìn thấy cái tên màu cam kéo mình vào phòng sáng lên.

Gỗ phế liệu Cửu vương gia: “Ha ha ha ha bà đây bày tỏ đã nói được thì làm được thôi.”

Giả diện quân: “Bà thôi đi. Tôi vẫn nhớ rõ bà nói em trai bà bộ dáng mới hơn mười một tuổi a, bị kéo đến đây như vậy, khụ khụ, sẽ không bị ảnh hưởng gì chứ?”

Qua không tới vài giây, Tô Nhiên liền nghe thấy từ trong headphone truyền đến âm thanh chính mình vô cùng quen thuộc, tim đập nhảy mắt nhanh đến không tưởng, ngay cả hô hấp cũng theo bản năng mà không dám phập phồng quá lớn.

Trì Quy: “Cậu cảm thấy, thân là em trai ruột của người nào đó, sẽ ít bị ảnh hưởng sao?”

Giả diện quân: “Ách... Chân tướng quả nhiên là Trì Quy đại thần.”

Gỗ phế liệu Cửu vương gia: “Bà đây thưởng ông một ngón tay giữa!”

Giả diện quân: “Phụt. Chị gái tốt như thế, em trai em chắc chắn áp lực rất lớn đi.”

Gỗ phế liệu Cửu vương gia: “Em trai tôi đối với tôi là tình yêu đích thực, ông ít chằm ngoi ly gián. Đúng không em trai? Yêu chị mời gõ số 1.”

Người nào đó nở nụ cười có điểm đắc ý, che miệng chờ phần bình luận công khai hiện lên mấy chữ thổ lộ.

Mười giây trôi qua.

Hai mươi giây trôi qua.

...

“Em trai!!” Người nào đó xù lông, đồng thời không hẹn mà cùng sáng lên chính là tên của Trì Quy và Giả diện quân, phát ra âm thanh rõ ràng đều là ý cười.

Ngày nắng có chút quẩn bách mà ở phần bình luận công khai gõ xuống mấy chữ.

[Cửu cô nương: Có thể có lựa chọn khác hay không?]

Một vị xù lông cô nương nhìn trước màn hình hiện lên mấy chữ này, một ngụm sữa chua đều sắp phun ra. Có cần... phải trung thực như vậy hai không a!!! Cho dù không thương cũng phải cho chút mặt mũi chứ, lệ tuôn a!

Quả nhiên những người kia cười càng thêm thoải mái, nghe đến tai Tô Nhiên lại là càng quẩn bách đến không chịu được.

Như thế nào trước tiên đã nói như vậy.

Làm mình muốn giả tàng hình cũng không thể được a.

Giả diện quân: “Ha ha, em trai bà rất đáng yêu. Xin chào em trai, anh là Giả diện quân, em có thể gọi anh là anh Giả diện. Thật vui khi được gặp em a.”

Gỗ phế liệu Cửu vương gia: “Nôn... ”

Trì Quy: “... Ôm ghen? Bảo trọng thân thể.”

Giả diện quân: “Ha ha ha ha ha ha, không được, tôi cười muốn tắt thở rồi, ha ha ha ha...”

Gỗ phế liệu Cửu vương gia: “Sát!!! Trì Quy ông muốn chết có phải hay không! Đắc tội tôi ông nhất định sẽ có phúc lợi thần kỳ!!!”

Trì Quy: “A, tôi không đắc tội cô cũng không cảm thấy cô có thể mang cho tôi cái gì phúc lợi.”

Tiểu ngọc yên lặng nghĩ đại thần quả nhiên là đại thần, chỉ đôi câu vài lời đã giết người không chút nào nhân từ nương tay.

Bất quá...

Ư~, thật sự là rất thích giọng của anh ấy hôm nay, có chút trầm thấp biếng nhác, có chút tùy ý thoải mái, còn có, chút chút đáng yêu.

Người nào đó căn bản không cần ngẩng đầu nhìn gương cũng biết, mặt của mình hiện tại khẳng định hồng đến thật vi diệu.

8. Chương 8: Người Ta Nói, Đây Gọi Là Nghĩa Vô Phản Cố... (*)

Gỗ phế liệu Cửu vương gia: “Bà đây vốn tính cho ông diễn vai trong sáng, nhưng ông lại dám đắc tội tôi, tôi quyết định, thêm H, cho ông rên rỉ!! Không cho ông một chết tôi sẽ không mang họ Cửu.”

Ý thức thoáng có chút đi lạc đầu đầu bị tiếng rít gào của Cửu cô nương kéo trở lại, nghe rõ ý tứ trong lời nói, bạn học Tô Nhiên lập tức hé ra khuôn mặt nhỏ nhắn nóng như thiêu đốt.

Giả diện quân: “Bà không cần hăm hại người vô tội! Thêm H các thứ cũng phải thương lượng một chút với đương sự chứ.”

Giả diện quân đầu bên kia có chút không hồn giận mà đáp lại.

Gỗ phế liệu Cửu vương gia: “Tôi nói ông nha Giả diện, chuyện này liên quan gì đến ông a, ông cũng không phải người mà tôi nói. Tôi thấy Cá giấm chua ăn ngon sama người ta còn chưa có ý kiến, ông lo lắng ngớ ngẩn cái gì.”

Giả diện quân: “Đó là bởi vì cậu ta không có ở đây, nếu mà ở đây cậu ta tuyệt đối sẽ không đồng ý.”

Gỗ phế liệu Cửu vương gia: “Ông thì biết cái gì?! Tôi thấy Cá giấm chua ăn ngon sama người ta cùng tiểu Trì Quy phối hợp thực ăn ý, chắc chắn, sủng nịch chìm đắm công lạnh lòng nữ vương thụ, không phải là quá tốt sao ha ha ha-”

Trì Quy: “Tôi không thành vấn đề.”

Tại thời điểm hai người tranh cãi âm ỉ không ngừng, Trì Quy thần nhiên mà nói một câu, người chung quanh lập tức lặng ngắt như tờ, miệng chữ O tròn mắt há hốc mồm.

Gỗ phế liệu Cửu vương gia: “... ”

Giả diện quân: “... ”

Quần chúng vây x: “... ”

Tô Nhiên vẫn ngồi trước màn hình nhìn không chuyển mắt cũng cực kỳ kinh hãi.

Kịp phản ứng đầu tiên chính là Cửu cô nương.

Gỗ phế liệu Cửu vương gia: “FML (F*ck My Life) Trì Quy ông là thật hay giả? Lần nào phối H ông cũng đều đặc biệt không chịu, ngay cả khóc lóc cầu xin thế nào ông cuối cùng cũng trả lại cho tôi coi như chiếu lệ cho có a?! Lần này làm sao? Đối tính? Biến dị? Phát xuân? Động dục?”

Giả diện quân: “Ê bà sao lại nói như vậy, còn có trẻ vị thành niên ở đây nha.”

Nhớ tới trai người nào đó mới ‘mười một tuổi’, Giả diện quân tốt bụng nhắc nhở.

Trì Quy: “Nếu cô hy vọng đây là bộ kịch tạm biệt của tôi, cứ việc thêm H không thành vấn đề, tôi bất luận như thế nào cũng sẽ thỏa mãn tâm nguyện cuối cùng của cô.”

... !!!

Giả diện nhân: “Phụt!”

Gỗ phế liệu Cửu vương gia: “F*ck”!

Trì Quy: “Cám ơn.”

Đã sắp xù lông Cửu cô nương ở trước màn hình hung hăng giơ ngón giữa, sau đó thẳng thẳng lưng hắng giọng một cái.

Gỗ phế liệu Cửu vương gia: “Tốt lắm tốt lắm, không thêm cùng các người nói lời vô nghĩa. Nghiêm túc ha nghiêm túc. Chúng ta cũng nên bắt đầu đi, đã muộn hơn 4 giờ rồi, 2D bà còn sống không, đ chương ba lên bình luận công khai một chút đi.”

[Biên kịch 2D: Ok!]

Giả diện quân: “Ôi chào! Cá giấm chua ăn ngon hôm nay không đến? Người đó phải cùng Trì Quy phối a. Chủ dịch thụ sao lại không ở.”

Gỗ phế liệu Cửu vương gia: “Kính nhờ, phân cảnh hôm nay chủ yếu là cái vật hi sinh tiểu công tiền nhiệm cùng Trì Quy diễn cảnh đối phủ bí mật đàm phán, Cá giấm chua sama không có lời kịch.”

Giả diện quân: “... Ừ.”

Gỗ phế liệu Cửu vương gia: “Ha ha ha ha, cảm xúc mắt mác của người nào đó còn có thể rõ ràng hơn chút nữa không? Có muốn như thế này không - Ly khai người ta a buông tay.”

Giả diện quân: “Bà nói hươu nói vượn cái gì a, tôi chính là hỏi như vậy thôi, cái này gọi là chuyên nghiệp cô hiểu hay không!”

Cãi lại thực nhanh chóng, lý do - thực gượng ép!

Trì Quy: “Ha ha.”

Giả diện quân: “Trì Quy ông cười cái gì?”

Trì Quy: “Cậu nghe lầm thôi.”

Giả diện quân: “... ”

Trì Quy: “Được rồi chuyên nghiệp quân, nhanh nhanh bắt đầu đi.”

Giả diện quân: “... ”

Bạn học Giả diện quân bị sốc, ngồi đối diện màn hình máy tính của mình, yên lặng tặng ngón giữa cho Trì phúc hắc.

Quý Huyền: “Tìm tôi có chuyện gì?”

Tạ Lực: “Quý tiên sinh, tôi nghĩ anh phải biết tôi tìm anh vì cái gì.”

Quý Huyền: “A, ngược ngùng, tôi từ trước đến nay không phí tâm tư đi đoán suy nghĩ của người mà tôi nghĩ không quan trọng.”

Tạ Lực: “Rất đơn giản, tôi hy vọng anh rời xa tiểu Bắc, không cần lại quấn quýt lấy cậu ta như thế.”

Quý Huyền: “Tôi cùng tiểu Bắc như thế nào, Tạ tiên sinh dường như cũng không có quyền can thiệp đi.”

Tạ Lực: “Quý Huyền! Mà không nên quá đáng. Mà biết rõ tao cùng tiểu Bắc là một đôi, mà lại cố ý xen vào là có ý gì?”

Quý Huyền: “Cố ý xen vào, dường như không phải a. Mặt khác, thỉnh không cần nhận sai thân phận mình. Bạn trai cũ tiên sinh.”

Tạ Lực: “Tao tin tưởng trong lòng tiểu Bắc còn có tao! Chỉ cần cho tao thời gian, cậu ta khẳng định sẽ tha thứ cho tao.”

Quý Huyền: “Tôi mãi mãi mong chờ.”

...

Chờ đến khi thu xong, Cửu cô nương liền hưng phấn lên tiếng.

Gỗ phế liệu Cửu vương gia: “Tôi thấy cảm xúc của Giả diện hôm nay phi thường chính xác a. Dự chiếm hữu các thứ, thực chân thật, rất có cảm xúc!”

Trì Quy cũng tỏ vẻ đồng ý.

Trì Quy: “Ừ, quả thật không tồi.”

Giả diện quân đắc ý nở nụ cười, còn chưa kịp lên tiếng đã nghe đại thần từ từ bổ sung một câu.

Trì Quy: “Bỏ nào quả nhiên có hiệu quả trợ giúp rất tốt.”

Giả diện quân: “F*ck! Tôi rút cuộc động vào ai chứ? Máy người đừng khiến tôi nói bậy!”

Trì Quy: “Nếu cậu không phản ứng mãnh liệt như vậy, tôi kỳ thực cũng không chắc chắn lắm.”

[Biên kịch 2D: Ha ha ha ha ha, cho thấy từ trước đến nay phúc hậu Giả diện quân sama cùng Trì Quy sama cũng có thời điểm bùng nổ! Đập bàn!]

[Giám chế Vòi hoa sen: Ha ha ha ha, vừa mới tắm rửa xong trở về đã nghe một màn đối thoại mạnh mẽ như vậy, Trì đại nhân quả nhiên cường đại không cần giải thích!]

[Biên kịch 2D: Không được, bạn học Khổ cực cầu đoạn ghi âm này, tôi muốn nghe một lần nữa a, TAT]

[Khổ cực ghi lại không thể nói: Không thành vấn đề, gửi đầy đủ hay là chỉ gửi đoạn này?]

[Biên kịch 2D: Cả hai đều muốn có thể không? Mất lắp lách.]

[Khổ cực ghi lại không thể nói: Ok! Đến nhóm tôi.]

[Giám chế Vòi hoa sen: Khổ cực quân tôi yêu ông!]

Gỗ phế liệu Cửu vương gia: “Tôi đã cười xong. Giờ nói một chút ha, Giả diện quân cơ bản không có vấn đề, chỉ có câu kia: ‘Quý Huyền, mày không nên quá đáng.’ ngữ điệu nên nặng một chút, ngoan độc một chút tôi thấy sẽ tốt hơn. Sau đó, tiểu Trì Quy trừ bỏ câu đầu tiên hơi có tạp âm tôi nghe không rõ âm thanh, những cái khác đều tốt lắm, bha ha ha ha. Không biết biên kịch quân cùng giám chế quân có ý kiến như thế nào. Hay là làm lại đoạn này một lần nữa.”

[Biên kịch 2D: Rất tuyệt!! Cảm giác hoàn toàn đúng chỗ.]

[Giám chế Vòi hoa sen: Rất tuyệt + 10086. Quý Huyền tạo áp lực rất lớn đối với Tạ Lực.]

[Giả diện quân:]

[Giám chế Vòi hoa sen: Giả diện quân đại nhân đừng hiểu lầm, tôi nói là ông xứng với nhân vật bị xỉ vả, không phải ông bị.]

[Giả diện quân: cần nói cảm ơn không?]

[Giám chế vòi hoa sen: Không cần khách khí]

[Giả diện quân:]

Im lặng mà nghe nhìn trên YY tán gẫu đến khí thế ngất trời, đột nhiên trong lòng nổi lên chút chua xót làm cho Tô Nhiên nhịn không được cúi đầu nhẹ tựa vào máy tính.

Ngay từ đầu thật sự cảm thấy chính là có thể được yên lặng bên cạnh nghe thấy âm thanh của người ta đã tốt lắm rồi.

Thế nhưng nghe được người ta cùng mọi người thoải mái tùy ý mà nói chuyện phiếm lại không khống chế được ảo tưởng nếu như mình có thể nói với người ta một câu, vậy thì tốt biết mấy.

Quả nhiên, càng ngày càng trở nên tham lam.

Buổi tối ôm Mp4 nghe đến nửa đêm, mơ mơ màng màng đến lúc sắp ngủ, Tô Nhiên chợt nghĩ, nếu một ngày cũng có thể cùng người ta nói chuyện phiếm tùy ý không câu nệ bó buộc như vậy, hẳn là sẽ hạnh phúc chết đi được.

Rồi sau đó phát sinh một chuyện, chứng minh bạn học Tô Nhiên kỳ thật hoàn toàn có thể tham lam hơn một chút.

Thẳng đến lúc chân chính ngồi vào trên xe lửa, Tô Nhiên hốt hoảng đã lâu vẫn như cũ không có cảm giác chân thật. Cầm di động trong lòng bàn tay đến khi hơi có chút toát mồ hôi, nghiêng đầu dựa vào thành ghế dường như có thể nghe thấy nhịp tim đập áp lực xuyên qua hai tai.

Thật là điên rồi mà.

Trước nay chưa từng trải qua thể nghiệm như thế này.

Chỉ vì muốn một lần nhìn x đại thần liền ma xui quỷ khiến mà chính mình bắt xe lửa đến thành phố người ta ở, thật sự là... quá điên rồi. Mà bạn nhỏ Tô Nhiên gần đây không ngừng được thần may mắn chiếu cố lại nhìn không được hoài nghi, những thứ này không phải là đã tiêu hao hết vận khí tốt đẹp mà mình tích góp từng tí một gần hai mươi năm qua rồi chứ.

Đầu tiên là vào diễn đàn fans hâm mộ của đại thần, sau đó vì một sai lầm ngẫu nhiên lại trở thành bạn của nhóm trưởng, cũng vì vậy mà có được cơ hội quý giá được ở bên cạnh x đại thần phối kịch.

Lại sau đó -

Tô Nhiên cúi đầu, nhìn tin nhắn trong di động đã x qua vô số lần mà vẫn luyến tiếc xóa đi.

[Kịch đoàn tháng sau sẽ tổ chức buổi họp mặt fan hâm mộ lần thứ 3, khách sạn Kim Thụy ở B thị, người trong xã đoàn cơ bản đều sẽ đến, bao gồm Trì Quy sama của cậu nha. Tiểu ngốc manh cậu có thể đến không?], người gửi: A cửu.

Từ nhà ga mờ mờ mịt mịt hồi đường cho đến khi rốt cục đến được khách sạn Kim Thụy, liền phát hiện đại sảnh lầu một cơ hồ đã muốn đầy ắp người. Đưa mắt nhìn lại thấy chỉ có vài nam sinh làm cho Tô Nhiên nháy mắt cảm thấy áp lực thật lớn, đành phải vội vàng tìm khắp ngõ ngách một cái vị trí ngồi xuống, trong lòng yên lặng cầu nguyện, các người không nhìn thấy tôi các người không nhìn thấy tôi các người không nhìn thấy tôi!!!

Buổi họp mặt kỷ niệm mãi cho đến 11 giờ 30 mới chính thức bắt đầu, thời điểm các CV bước lên sân khấu, vốn dĩ mọi người đang yên lặng lập tức trở thành một mảnh sôi trào. Nghe được xung quanh mình cơ hồ là gào thét hét lên: ‘Trì Quy đại thần a tôi muốn điên rồi!’, ‘A a có phải hay không tôi nhìn thấy Giả diện quân sama’, ‘Giáp Trùng sama cũng tới, tôi mãn nguyện!!’, đến lúc này, Tô tiểu ngốc mới rốt cuộc có cảm giác đích thực mình là thật sự tới gặp mặt thần tượng a.

...

“Xin chào mọi người, tôi là Trì Quy.” Tiếp nhận micro trong tay người dẫn chương trình, Trì Quy nói.

Người nói chuyện đứng xa xa ở trên sân khấu, theo góc độ của Tô Nhiên nhìn đến ước chừng chỉ có thể thấy rõ hình dáng sườn mặt nghiêng nghiêng, còn có thân hình cao ngất xuất chúng.

“Cám ơn mọi người hôm nay đã tới đây tham dự buổi kỷ niệm 4 năm thành lập xã đoàn, cũng cảm ơn mọi người nhiều năm như vậy vẫn đối với XX dùm trì trước sau như một.”

Âm thanh ngoài hiện thực của Trì Quy so với thời điểm phối kịch có vẻ càng thêm ôn hòa, fan hâm mộ tự nhiên nghe đến lại là một hồi tâm hoa nộ phóng(1) hô to ‘thật ôn nhu’ vân vân các thứ. Mà Tô Nhiên từ đầu đến cuối chính là gần như thành kính mà dùng sức nhìn người kia, bởi vì quá mức vui sướng mà có thể cảm giác được ngực ầm ầm phát đau.

(1) Vui mừng hơn hờ như mở cờ trong bụng.

Bởi vì thích mà không thể khống chế tâm tình muốn tới gần hơn chút nữa, cái này hẳn là cũng có thể được tha thứ đi.

Như thế nào lại muốn được gặp mặt đến thế.

Từ C thị đến B thị.

Cuối cùng gặp được.

Người kia hiện tại đang đứng ở nơi đó.

Cách mình khoảng cách không đến một cái đại sảnh.

Như vậy, thật tốt.

...

Mà ở trên sân khấu, Trì Quy vừa nói xong lời cảm ơn, lui lại mấy bước liền bị một người từ phía sau một phen túm lấy cánh tay, vừa quay đầu lại liền thấy A cúi chồm đầu qua, giọng điệu rõ ràng là không áp chế được kích động, “Nơi đó, nơi đó, chỗ nam sinh có cái lưng áo mà nâu kia!!!”

“Sao?” Trì Quy theo lời A cúi, đại khái nhìn về phía phương hướng đó.

“Không thấy được sao, mặc áo khoác màu đen và trắng, ngồi ở góc bên trái tối tối kia kìa. Tôi cho rằng đó là Ngày nắng nhà chúng ta không cần giải thích a!”

“Xa như vậy cô thế nào nhận ra được nhanh như thế? Hơn nữa...” Trì Quy dừng một chút, nhìn nhìn A cúi, “Hơn nữa nếu tôi nhớ không lầm, cô đã từng nói qua cậu ấy ở C thị mà.” Từ C thị đến B thị, khoảng cách cũng không tính là gần đi.

“Đột, tôi tình cờ đề cập đến mà ông cư nhiên ghi nhớ rõ như thế, Trì Quy ông dám nói ông đối với người ta không thêm muốn!!” Giọng nói thì nhỏ nhưng ngữ khí nghe qua rõ ràng là đắc ý cùng uy hiếp.

“...” Cô khẳng định cô không có ba câu đố Ngày nắng trở thành người dưới gầm trời này độc nhất vô nhị? Thế cho nên ngay cả Trì Quy cũng từng nghĩ tới một vấn đề buồn cười chính là đứa trẻ tên Ngày nắng này rốt cuộc là thần thánh phương nào.

“A a không được, tôi quá kích động. Đứa nhỏ này thế nhưng thật sự vì ông ngàn dặm xa xôi chạy đến đây. Trì Quy ông thật sự là kiếm được lợi lớn rồi a!”

“... Cô suy nghĩ nhiều quá.” Trì Quy nhin không được thở dài. Quả nhiên, bỏ não các thứ vân vân, là sở trường của đám người kia.

“Sát! Đứa nhỏ kia muốn làm gì vậy?”

Nghe thấy A cúi đột nhiên mà thấp giọng chửi một tiếng, Trì Quy theo bản năng mà nhìn về phương hướng khi nãy. Quả nhiên thấy cái người vốn vẫn ngồi ở góc tối đó hiện tại đã đứng lên, men theo tường cúi đầu đi ra ngoài.

“Tôi nói tên ngốc nghếch này sẽ không thật sự tính hảo hảo đến nhìn ông một cái sau đó liền trốn rồi đi chứ! Không được, Trì Quy các người chờ tôi, tôi phải đi một chút.” Nói xong liền vội vàng từ bên hông chạy về hướng cửa lớn.

Nhìn bóng dáng người nào đó dần chạy xa, đại thần không thể không thừa nhận, thời điểm nghe A cúi nói ‘Vì ông ngàn dặm xa xôi chạy đến đây’, quả thật có một chút tâm tình không thể giải thích được.

Chỉ là, vì gặp mình mà một mình đi đến thành phố khác, bất luận như thế nào, đều không có khả năng không cảm thấy cảm động.

Đột nhiên, thật có xúc động muốn gặp cậu ấy.

9. Chương 9: Người Ta Nói, Đây Gọi Là Gặp Mặt Khúc Đạo Đầu...

“Ngày nắng!!”

Nghe thấy tiếng gọi, Tô Nhiên đang bước đi liền quay đầu lại lẳng lẳng nhìn, thấy phía sau cách đó không xa một nữ sinh mặc áo khoác màu vàng nhạt hướng mình vẫy tay, lại trong lúc mình ngăn người liền nhanh chóng chạy tới.

“... Hô... May mắn ánh mắt tôi đủ sáng đi đứng rất nhanh, nếu không thật đúng là để cậu chuồn êm rồi!” Người chạy tới có chút thở hồng hộc.

“...”

“Ê, cậu sao lại có biểu tình này a? Không biết tôi?!” Một vị nhóm trưởng đại nhân nào đó cười vẻ mặt đắc ý, nhú mày hỏi.

“... A, A Cúi, xin chào.”

“Wow, thật không dễ dàng a, cậu thể nhưng đã chịu sửa cách xưng hô?! Ngày nắng cậu tiến bộ, A Cửu tôi bày tỏ thật vui mừng.”

“... ” Trên Internet tuy rằng đã không tính là xa lạ, thế nhưng một gương mặt xa lạ đột nhiên xuất hiện trước mặt mình, đối với bạn trẻ Tô Nhiên vốn trước nay không giỏi giao tiếp đích thật là một thách thức không nhỏ, cho nên đỏ mặt cũng hoàn toàn không phải không có đạo lý.

“Đến bao lâu rồi? Từ C thị đến đây vất vả lắm ha? Vì cái gì không liên hệ với tôi, tôi đi đón cậu là tốt rồi a. Còn tưởng rằng cậu không định đến đây, hại tôi còn thất vọng thật lâu.”

“... Buổi sáng mới vừa, mới vừa đến.” Ánh mắt hơi hơi hạ xuống, lại bởi vì khẩn trương mà không tự giác mím mím khóe môi.

Cửu cô nương vươn một đầu ngón tay chọt chọt, lại bắt lấy bả vai người nào đó, thấy thế nào cũng thật mềm, cảm giác thật tốt, “Vừa mới nhìn Trì Quy ra đúng không?”

“... Ừm”. Mặt đỏ.

“Đứng xa như vậy có thể thấy rõ?”

“Tốt lắm. Có một chút không rõ, nhưng cũng không quá ảnh hưởng.” Hơn nữa, cho dù thật sự đem người mang đến trước mặt, chính mình hẳn cũng không có biện pháp dùng sức mà nhìn chăm chăm người ta một cách cẩn thận đi, cho nên từ xa như vậy có thể hảo hảo nhìn, vậy cũng xem là đủ rồi.

“Cho nên như vậy liền cảm thấy thỏa mãn mà tính lên chuồn về mất?!”

“... ”

Đích thật là nghĩ như vậy a. Bất quá bạn nhỏ Tô Nhiên cho dù có trì hoãn đến đâu cũng có thể nghe ra người nào đó khẩu khí đột nhiên biến đổi, ngẫm lại vẫn là tuyệt đối không nên đắc tội cô ấy, vì vậy vẫn là ngoan ngoãn cúi đầu hạ thấp mi mắt nhu thuận không nói lời nào.

“Ngu ngốc a!!! Từ C thị suốt đêm chạy đến đây ngó hẩn ta một cái sau đó liền rời đi, cậu điên rồi có phải hay không? Đừng tưởng rằng như vậy thật vĩ đại a cậu cái tên ngu ngốc, ngay cả một câu cũng chưa nói qua không thấy tiếc sao?!... Tức chết tôi tức chết tôi, tôi thật sự là lần đầu tiên gặp kẻ ngốc nghếch đến như vậy. Thật là...”

Lần đầu tiên bị nhóm trưởng đại nhân dùng ngữ khí tức giận nói với mình, Tô Nhiên theo bản năng mà rút bả vai. Cúi đầu thấp đến mức so với đối phương rõ ràng thân người cao hơn vài cm, thế nhưng lại bị người trước mặt ép tới không còn một chút khí thế nào.

Điên rồi các thứ vân vân, cũng không phải chưa nghĩ qua, lúc thu dọn hành lý bước lên xe lửa, một mình ngồi trên xe, lúc xuống xe lại càng vô cùng mờ mịt, còn có... Còn có thời điểm tiến vào đám đông sôi trào trong khách sạn, cũng đều đã nghĩ, mình nhất định điên rồi đi. Xem ra bản thân so với cái dạng fan hâm mộ cuồng nhiệt mà tin tức vẫn hay đưa trước kia thật cũng không có gì khác biệt.

Nhưng mà, trong nháy mắt chân chính nhìn thấy Trì Quy, đột nhiên cảm thấy, may mắn chính mình đã đến đây.

Bởi vì gặp được người ta rồi, nên như thế nào cũng đều cảm thấy thực đáng giá.

“Đi, theo tôi đi vào!!” Đột nhiên bị giữ chặt cánh tay, Tô Nhiên mở to mắt kinh ngạc nhìn gương mặt nữ sinh, theo bản năng lùi về phía sau, quả nhiên lại thấy trên mặt đối phương lộ ra biểu tình hờn giận.

“Nhóm trưởng bày tỏ thực tức giận! Chẳng lẽ cậu từ xa đến đây ngay cả ngồi xuống cùng bạn bè tâm sự cũng không được, tôi đã nghĩ Ngày nắng cậu cũng xem tôi là bạn bè.”

“Không phải, không... Tôi quả thật xem nhóm trưởng là bạn bè mà. Thực xin lỗi, tôi nói không có biện pháp đến đây thế nhưng cuối cùng vẫn là đến, cho nên tôi... Thật xin lỗi, ngại không liên hệ với cô. Hơn nữa...”

Hơn nữa nếu bởi vì dựa vào quan hệ của cô với Trì Quy mà có thể cùng đại thần gặp mặt thậm chí nói chuyện, như thế đối với những người khác, chung quy vẫn cảm thấy thực không công bằng.

“Nếu cảm thấy có lỗi, vậy bồi thường tôi là được rồi. Hiện tại theo tôi đi vào, lát nữa hoạt động giới thiệu xong rồi, tôi dẫn cậu đi ăn chút gì, cậu đến giờ hẳn là vẫn chưa ăn cơm đi. Chúng ta tìm nơi khác ăn, đừng ở chỗ này, đông người lắm.”

“Không cần không cần. Trong túi tôi.”

“Nghe. Lờ. Tôi!!” Nhấn mạnh từng chữ, ngữ khí hiển nhiên là không thể thương lượng. Cứng rắn lôi kéo cánh tay ai đó đi vào bên trong, xác nhận thời điểm này nhóm trưởng đại nhân quả thật đã có chút xù lông.

Tiến vào đại sảnh, Kiều Vi (cũng chính là tên thật của Cửu cô nương của chúng ta) cũng lo ngại cho độ mỏng da mặt của đứa trẻ này vì thế đành phải tìm một góc thật hẻo lánh đi vào.

Mà Tô Nhiên đã muốn xấu hổ đến mức, ngay cả đầu cũng không nâng dậy được.

Bị, bị bắt được a.

Còn bị kéo vào.

Một lát nữa, còn, còn đi ăn cơm.

...

“Cậu đừng suy nghĩ nhiều, yên tâm đi, bọn họ không biết tôi, tôi chính là một cái tiểu trong sổ mà thôi, cho nên ngoan ngoãn ngồi đây, đừng có gò bó như vậy.”

Cửu cô nương nhìn người bên cạnh ngay cả hai bên tai đều đã có chút phồng hồng, nghĩ rằng cậu hẳn là sợ cùng mình ngồi chung một chỗ sẽ bị người khác bình luận này nọ, vì vậy trấn an nói.

Bất quá Cửu cô nương của chúng ta hiển nhiên là đánh giá quá cao tốc độ phản ứng của bạn học Tô tiểu ngọc, đợi đến lúc Tô Nhiên ngẩng đầu lên, vẻ mặt mờ mịt rõ ràng một cái biểu tình ‘cô nói cái gì tôi không hiểu lắm’, một vị Cửu cô nương nào đó luôn tự mình đa tình thật sự không biết nên trở mình xem thường hay vẫn là bùng phát xấu hổ cùng giận dữ.

Ngồi xuống trong chốc lát, Kiều Vi liền nhận được tin nhắn của Trì Quy.

[Đã trở lại? Còn có, cậu ấy?]

Kiều Vi kinh ngạc mà ngẩng đầu lên nhìn, quả nhiên thấy một bị đã thần nào đó đã muốn lù về phía sau cánh gà nghiêng người hơi hơi dựa vào vách tường hướng nơi này nhìn qua. Lại quay đầu nhìn sang người bên cạnh tư thế hiện tại chính là đã muốn đem đầu chôn vào giữa hai gối, Kiều Vi hít một hơi, cảm điện thoại bấm bấm trả lời.

[Ừ. Tức chết tôi cái tên ngọc ngé này, thiếu chút nữa để cậu ấy chạy trốn. Bất quá may mắn bị tôi bắt được, hắc hắc.]

Rất nhanh, tin nhắn trả lời của đại thần đã gửi đến.

[Ừ.]

[... Đột, ông ừ cái gì a? Đúng rồi, lát nữa giới thiệu xong tôi rút một thời gian a, đưa Ngày nắng đi ăn bữa cơm. Nhiều người ở đây, cậu ấy khẳng định xấu hổ.]

[Được.]

Còn chưa kịp trả lời, tin nhắn tiếp theo đã đến.

[Một lát nữa ở gặp nhau ở cửa. Tôi cũng đi.]

Kiều Vi trừng mắt nhìn màn hình nửa ngày mới xác định những lời này đích thật là ý muốn của chính mình, ngẩng đầu phát hiện đại thần đã không biết đi nơi nào.

Nghiêng đầu yên lặng tiêu hóa một hồi lâu, Kiều Vi liếc mắt nhìn sang người bên cạnh ngay cả hình dáng đều mềm mại đáng yêu, đột nhiên khẽ mỉm cười nghĩ, tên ngọc ngé này, thật đúng là ngay cả ông trời cũng đều luyến tiếc ủy khuất cậu ta mà.

Hỗn loạn trong giới võng phối cũng không phải ngày một ngày hai, cũng thường xuyên thích trêu chọc nam sinh nữ sinh, manh tiểu thụ thật đáng yêu các thứ, nhìn thấy bé trai diện mạo xinh đẹp cũng sẽ nhin không được mà hai mắt phát sáng ở diễn đàn hoặc trên YY gào rú, trải qua biết bao nhiêu lần vẫn không biết mệt.

Nhưng giống như thế này, thật đúng là lần đầu tiên a.

Nhìn không được liền suy nghĩ muốn hiểu rõ một chút, này rõ ràng đã sắp hai mươi tuổi, như thế nào đều cảm thấy đứa trẻ này thật đơn thuần đáng yêu đúng như tên gọi.

Cũng bắt quá mới quen biết vài ngày, nhưng cảm giác lại giống như là đứa em trai thân thiết, khiến người yêu thương vân vân, quả nhiên chính là mị lực thần kỳ độc quyền của Ngày nắng tiểu ngọc đi.

Không cần hoài nghi, từ trước đến nay luôn tự xưng là hào phóng bư hân như con trai, nhóm trưởng sama giờ phút này tuyệt đối có thể xứng với tiêu chuẩn một bộ dạng thê hiền từ mẫu.

10. Chương 10: Người Ta Nói, Đây Gọi Là Người Có Tình Rốt Cuộc Gặp Mặt. Khụ Khụ...

Tô Nhiên vừa thấy Trì Quy đại thần đứng ở cửa ra vào, trong đầu lập tức nảy lên một cái ý niệm duy nhất, chính là: Trốn đi!

Mà trên thực tế, cậu cũng xác định làm như thế. Chân so với đại não phản ứng còn nhanh hơn, theo bản năng quay đầu liền hướng phía ngược lại cất bước.

“Cậu làm gì vậy?” Bạn học nhóm trưởng nhanh tay lẹ mắt bắt lấy cậu.

“Chúng ta đi qua bên kia đi. Lúc tới đây tôi thấy có một bữa tiệc buffet.”

“Trì Quy, ông ra đây trước rồi a. Tôi khi nãy còn thấy ông bị đám người kia vây quanh kia.” Cửu cô nương hiển nhiên lựa chọn phốt lờ chính sách đào thoát của Tô Nhiên.

“Ừ, vừa ra đến.” Đại thoáng gật gật đầu, tự nhiên cứ như vậy mà tiến gần đến vài bước.

“Hắc hắc, nào nào, giới thiệu với ông, đây là Ngày nắng.” Cửu cô nương nghiêng đầu, dùng khuỷu tay thúc thúc vào người đứng bên cạnh, thấp giọng nói, “Ngẩng đầu”, sau đó cười nói, “Đây, đây chính là trụ cột kịch đoàn - Trì Quy sama. Ngày nắng cậu hẳn là không xa lạ đi.”

Tô Nhiên cảm thấy nếu hiện tại trên mặt đất có cái lỗ, mình nhất định không chút do dự chui vào.

Nếu lúc ban đầu chỉ đơn thuần là fan hâm mộ gặp mặt thần tượng, có lẽ còn có thể lấy hết dũng khí miễn cưỡng mỉm cười chào hỏi, nói ‘Xin chào tôi là Ngày nắng, thật sự rất thích kịch anh phối’ a vân vân các thứ, nhưng hôm nay...

Từ nhỏ đã không giỏi ăn nói, đối với những thứ yêu thích gì đó cũng rất ít chủ động tranh thủ, Tô tiểu ngọc hiển nhiên lâm vào hoàn cảnh vô cùng giãy giụa vô cùng lo âu.

Trốn đi... Trốn đi... Trốn đi...

“Xin chào. Tôi là Trì Quy.”

“... !!” Đại, đại, đại thần chủ động cùng mình chào hỏi!!!

Thời điểm ngẩng đầu lên nhìn đại thần, hé ra khuôn mặt ghen hồng xác thực có vài phần cảm giác đập nôi chìm thuyền, “Xin chào, tôi gọi là Ngày nắng.”

Kỳ thật Trì Quy đối với bộ dáng của Ngày nắng đích xác cũng có chút ấn tượng, cho dù không cố ý ghi nhớ, chính là gương mặt thanh tú nguyên bản cũng rất dễ dàng khiến mình nhớ kỹ, bắt quá bản thân chân chính mà nói, gặp trực tiếp thế này không thể không nói vẫn là có một chút cảm giác kinh diễm.

Tóc mềm mại nhu hòa, bởi vì khăn trương mà gương mặt sinh động phiếm hồng, còn có đôi mắt vẫn luôn hạ xuống né tránh nửa ngày rốt cuộc nhìn thấy, một ánh mắt sáng ngời. Tổ hợp cùng với nhau liền không khỏi làm cho người ta liên tưởng đến một loại động vật nhỏ nhu thuận đáng yêu nào đó.

Thời điểm biết đối phương đã sắp hai mươi tuổi, quả thật cảm thấy có chút không thể tin được, rõ ràng nhìn qua hoặc nghe qua đều là bộ dáng của một đứa trẻ, thấy thế nào cũng không giống một sinh viên chỉ kém mình ba tuổi.

“Xin chào Ngày nắng. Đại danh nghe tiếng... đã lâu, như sấm bên tai.” Thời điểm vươn tay, Trì Quy không khỏi cười cười nói. Quả nhiên thấy đối phương bộ dạng vì khiếp sợ mà theo bản năng ngẩng đầu nhìn mình.

“... ” Đại thần anh có phải hay không đã làm sinh viên ngành kỹ thuật thật lâu nên đối với ngữ văn không thường tiếp xúc, tuy rằng tôi khẳng định sẽ không khinh thường anh, bất quá ý tứ của cái câu trên kỳ thật... hẳn là tôi dùng có vẻ thích hợp hơn một chút a. Tiểu Tô Nhiên không phát hiện bản thân đang yên lặng nói xấu đại thần.

“Được rồi, đừng đứng ở chỗ này, ông không thấy ông ở đây rất rêu rao sao. Đi thôi, chúng ta tìm chỗ ăn cơm đi. Ngày nắng chắc là đói chết rồi nhỉ?”

“Được. Cũng không sao, ở trên xe đã ăn một ít bánh mì.”

“Vừa đi vừa nói đi.”

Chỗ ăn cơm là một nhà hàng buffet kiểu Tây, ba người lựa chọn một vị trí ở lầu hai ngồi xuống. Cử cô nương đương nhiên đúng lý hợp tình mà đem áo khoác cởi ra để lên vị trí kế bên người mình, phần khích nhìn người nào đó bị bắt phải ngồi cạnh đại thần mà mặt đỏ dị thường.

“Ai da, rốt cục được ăn rồi. Hai người chờ một chút, tôi đi lấy ít thức ăn trước nha.”

Ai đó cười đến vẻ mặt tà ác kiên quyết không thừa nhận nhìn người nào đó ở đối diện trong nháy mắt biến sắc mặt quả thực là một loại cảm giác tinh thần sáng khoái có thể so sánh với việc hưởng thụ mát xa a.

...

Trên thực tế, ở thời điểm như thế này thân là đại thần cũng đồng thời là chủ nhà, Trì Quy hẳn là phải nói cái gì đó ấm áp vui vẻ một chút, thế nhưng nghiêng đầu nhìn thoáng qua người bên cạnh, đại thần vô cùng quyết đoán mà đưa ra quyết định - cầm lấy tạp chí trên bàn gần đó, bình tĩnh xem.

(Tác giả xen vào: Đại thần a, người vẫn còn là đứa trẻ ngây thơ sao lại chơi cái loại này ‘cậu nói chuyện với tôi trước nếu không tôi cũng sẽ không nói’ chứ!)

Một phút đồng hồ trôi qua.

“Cái kia... Trì Quy đại thần”

Giống như đang chờ cậu lên tiếng, Trì Quy đại thần rất nhanh buông vật trong tay ra, sau đó ngẩng đầu nhìn hướng người bên cạnh.

“Di động của anh... hình như reo thật lâu.”

“... Ừ, cảm ơn.”

Đại thần nhìn tin nhắn trong di động được gửi từ người nào đó, không tự giác nhíu nhíu mày, cảm thấy có một chút phiền não.

[A cửu: Kính nhờ, bà đây để lại không gian cho các người, ông nha sao lại không nói gì a. Xem tạp chí xem em gái ông a! Ông không nói cậu ấy không nói, hai người không là bấp cả cũng là củ cải hả! Nói mau!]

Trì Quy cuối cùng buông tha cho ý niệm bắt đối phương mở miệng trước.

“C thị cách đây rất xa phải không? Ngày nắng.”

“Làm sao anh biết tôi ở C thị?” bộ dáng đột nhiên giật mình xoay đầu lại nhìn mình làm cho đại thần thực vừa lòng mà khẽ cười cười.

“Umh, tôi không phải đã nói rồi sao, danh tiếng nghe đã lâu, như sấm bên tai.”

“... Cái này, hẳn là tôi nói mới đúng.” Dem mặt nghiêng đi nơi khác, nhỏ giọng than thở một câu.

“Như nhau thôi.” Đại thần phi thường vừa lòng chính mình có một nhĩ lực rất tốt. “Buổi sáng hôm nay vừa đến?”

“Ừm. Ngày hôm qua không mua được vé tàu.”

“Vất vả ha.”

“... ” Vất vả gợi chuyện cuối cùng kết thúc bằng một câu như thế, kết quả biến thành tự nhiên mà trầm mặc không nói nữa.

“Cậu là sinh viên đại học T?”

“Ồ, làm sao anh biết?” Có thể nào là đại thần có đặc dị công năng biết trước mọi việc, này cũng thật là... quá sốc đi.

“Ba lô của cậu. Có logo của đại học T.”

“Ra là vậy. Tôi còn tưởng rằng... ”

“Đã cho tôi biết trước sao?”

“... Hắc hắc.” Lại một lần bị đoán trúng, ai đó ngây ngô cười gãi gãi đầu.

A Cửu bưng theo một mâm thịt nướng hoa quả quay trở lại thì bắt gặp bộ dáng Ngày nắng đỏ mặt cào tóc, liền vội vàng cười tươi như hoa mà bước nhanh tới.

“Ôi hai người tán gẫu cái gì tán gẫu cái gì a, cầu chia sẻ.”

Ngày nắng còn chưa kịp trả lời chợt nghe đại thần bình tình phun ra hai chữ, “Bí mật.” Thành công làm cho vẻ mặt cười tà ác của A Cửu lập tức nghẹn một búng máu.

“Tôi dựa vào, mặc kệ các người. Tôi đi lấy đồ uống, Ngày nắng cậu uống gì?” Kiều Vi để thức ăn xuống bàn, hỏi tiếp.

“Tôi đi lấy cho. Hai người muốn uống gì?” Tô Nhiên vội vàng đứng lên nói.

“Tôi muốn uống hồng trà, tiểu Trì ông thì sao?”

“Cà phê đi. Cám ơn.”

“Ừm, được. Tôi lập tức quay lại.”

Tô Nhiên rời đi không bao lâu, Cửu cô nương bắt người chồm đến, vẻ mặt bát quái, “Nói đi, vừa rồi tán gẫu cái gì? Còn bí mật, tôi một búng máu phun chết ông!”

“Không có gì, tùy tiện tán gẫu mà thôi.”

“Tôi dựa vào, tiểu Trì ông giỏi lắm! Có người làm ấm giường, liền đá văng bà mối!”

“... ”

“Thế nào, Ngày nắng nhà chúng tôi có phải thật tuyệt không? Quả thật là manh chết kẻ làm chị như tôi a.”

“Tôi vẫn rất ngạc nhiên, cậu ấy khi nào thì thành người nhà của các người?”

“Vốn chính là người nhà chúng tôi thôi, vào cửa nhà tôi, liền là người của tôi. Tôi chính là nhóm trưởng diễn đàn! Nói thừa.”

“Nếu tôi nhớ không lầm, cái diễn đàn kia - hình như là diễn đàn fan của Trì Quy, không phải diễn đàn fan của Cửu cô nương.”

“Tôi dựa vào, ông thế nhưng... Chẳng lẽ đây là dục chiếm giữ cường đại trong truyền thuyết sao?! Tôi không có nghe lầm chứ không nghe lầm chứ, cái vị giấm nồng đậm này, phải chua chết tôi!”

“... ” Đại thần rất hiếm khi nào bị nghẹn lời, cứ như vậy có một chút buồn bực nho nhỏ.

“Tôi nói Trì Quy ông sẽ không thực sự động tâm đi?”

“Cô suy nghĩ nhiều quá.” Động tâm cái gì, hiện tại vẫn chưa nói tới. Bất quá, Trì Quy ngẩng đầu nhìn người đang vô cùng cẩn thận bưng đồ uống trở về, hơi hơi cong cong khóe miệng, người như vậy, thật sự là rất khó làm cho người khác không sinh ra cảm tình đi.

“Thật ngại a, lúc này không tìm được chỗ để cà phê. Cái kia, Trì Quy đại thần cà phê của anh, còn đây là hồng trà của A cửu.” Có chút ngượng ngùng mà để khay đựng xuống bàn, Tô Nhiên một bên đưa đồ uống cho hai người vừa nói.

“Quý Hàng.”

“Sao?”

“Tên tôi gọi là Quý Hàng, cậu có thể gọi tên tự hoặc là Quý ca, đương nhiên cũng có thể gọi Trì Quy. Nhưng là, có thể hay không bỏ đi hai chữ đại thần, tôi so với cậu không lớn hơn mấy tuổi. Gọi như vậy nghe áp lực thật lớn.”

“Thực xin lỗi thực xin lỗi, tôi theo thói quen kêu như vậy cho nên liền...”

“Ngu ngốc a tiểu Trì người ta đều đã chủ động giới thiệu, cậu lại còn chờ cái gì? Bạn - học - Tô!” Kiều Vi thật nhanh nói chen vào.

“A, tôi là sinh viên khoa Hóa đại học T, gọi Tô Nhiên, Tô trong Tô Thức, Nhiên trong hậu nhiên.” Thái độ thực nghiêm túc, chỉ còn kém nghỉ nghiêm hô to: ‘Chào thủ trưởng’.

“Ừm, xin chào tiểu Nhiên. Tôi là sinh viên khoa Sinh đại học D, Quý Hàng.” Trì Quy hiểu rõ mà cười cười nói.

“... Xin chào Quý, Quý ca.” Tô Nhiên hai trăm phần trăm xác định mặt mình hiện tại chắc chắn đã muốn hồng giống như tượng bị thiêu cháy.

“A a a a thời khắc trọng quan trọng như vậy di động của tôi như thế nào lại vô dụng đến mức không quay lại được chứ a a a a, đáng chết đáng chết, trái tim nhỏ bé của tôi a. Cái kia, hai người có thể hay không làm lại một lần nữa, tôi liền quay lại, làm ơn đi?”

“Vừa rồi không phải lớn tiếng kêu đói bụng sao, mau ăn cái gì đi. Thịt nướng ngưu hương vị không ngon.”

“... Trì Quy tôi thề ông cái kia thêm đoạn H đã định rồi!” Cửu cô nương hung hăng cắn một ngụm thịt nướng, hùng hổ tuyên bố.

11. Chương 11: Người Ta Nói, Đây Gọi Là Hai Tên Ngốc...

Kiều Vi vốn tính toán rất tốt, cùng nhau ăn một bữa cơm, nhân cơ hội làm cho hai người nảy sinh cảm tình, sau đó thuận lý thành chương lấy lý do tiểu Tô Nhiên mới đến không quen biết ai mà để cho Trì Quy giúp cậu giải quyết vấn đề chỗ ở, sau đó liền tự do triển khai yy vô hạn bha ha ha ha XD.

Chỉ tiếc, kế hoạch luôn cần không nổi biến hóa.

“Thật sự không cần, sáng sớm mai còn phải đón xe lửa cho nên lúc vừa mới xuống xe, tôi ở chỗ phụ cận liền đặt một phòng, đêm nay về đó nghỉ ngơi là được. Không cần làm phiền các người, hắc hắc.” Đối với đề nghị do Cửu cô nương đưa ra, Tô Nhiên vội vàng lấp bắp kinh hãi mặt đỏ tai hồng mà cuống quýt xua tay cự tuyệt.

“Không phiền toái a, căn bản là không phiền toái, tiểu Trì sẽ rất vui. Có phải hay không?” Chột chột cánh tay người bên cạnh, Kiều Vi nhướn mày cười hỏi.

“Ừ, không phiền.” Đại thần không phát hiện bản thân đã muốn bình tĩnh mà lơ đi chuyện tối nay phải làm thí nghiệm đến tận mười giờ hơn.

“Xem đi, tôi đã nói rồi mà. Ha ha ha ha.”

“Thật sự không cần a. Ở chỗ kia ngủ một đêm sáng sớm có thể về, tính ra thuận tiện hơn, đi quá xa, tôi dễ, dễ bị lạc đường.” Tô Nhiên có chút ngượng ngùng giải thích.

“Không sao, có thể để Trì Quy đưa cậu về a!” Cật lực giữ lại.

“Không cần không cần, thật sự không cần làm phiền Quý, Quý học trưởng... Thật sự không cần.” Bởi vì nếu mà kêu to lên Quý ca thì thật là ngượng ngùng, cho nên lời nói ra đến miệng liền thay đổi thành cách xưng hô mà người khác khả dĩ chấp nhận được.

Gặp người nào đó dường như rất kiên trì, Trì Quy đành phải mở miệng, “Được rồi a Cửu, nếu tiểu Nhiên đã quyết định, vậy lần này cứ như vậy đi. Ở gần nhà ga, buổi sáng cậu ấy cũng có thể nghỉ ngơi nhiều hơn một chút.” Quay đầu sang nhìn Tô Nhiên, Trì Quy tiếp tục nói, “Bất quá có vấn đề gì cứ liên lạc với tôi hoặc a Cửu, đừng ngại mà không dám nói nhé. Cậu ở đây không quen biết ai, chúng tôi cũng lo lắng.”

“Ừm. Cám ơn anh.” Mấy chữ cuối cùng của đại thần thành công làm cho Tô Nhiên hơi thở đều có chút không ổn.

Trở lại khách sạn, tắm rửa xong vừa nằm ngã xuống giường, chuyện thứ nhất chính là ôm gối đầu đem mặt mình chôn vào, nhiệt độ trên mặt một chút cũng không biến mất, ngay cả hô hấp cũng đều trở nên nóng bỏng, như thế nào cũng không khống chế được biểu tình giờ lên khoe miệng ngây ngô cười.

Đại khái là vì quá hạnh phúc ngược lại càng có cảm giác không chân thật, cuối cùng nhịn không được lôi ra điện thoại di động, nhìn trên màn hình hiển thị cái tên ‘Trì Quy (Quý Hàng học trưởng)’, liền theo bản năng cảm thấy đây là mơ đi là mơ đi, nhất định không phải sự thật.

Thử bé vì một lý do gia đình mà bị chứng ám ảnh đám đông, thậm chí sau này lớn lên trở thành sinh viên xuất sắc trong mắt của giáo viên và bạn học, cũng vẫn không hề làm mất đi sự mặc cảm tự ti cùng bất an.

Đến sau này, biết tính hướng của mình nhưng lại không có cách nào ở trước mặt người khác mở miệng được, cảm giác tuyệt vọng cùng bất lực, ép tới cả người muốn không thở được.

Bởi vì có chút trải nghiệm không mấy suôn sẻ mà càng ngày càng trở nên hướng nội gò bó, cũng rất ít khi vì bản thân muốn thứ gì đó mà cố tranh giành. Cho dù hiện tại đã rất cố gắng muốn thay đổi, thế nhưng hiệu quả dường như không được bao nhiêu.

Nhưng mà.

Ngược lại không thể không chế được mà nóng lên. Luôn luôn chỉ là một fan hâm mộ sùng bái thần tượng.

Tuy rằng không thể nói ra với anh, nhưng chính là ở trong lòng tự nói với mình vô số lần, cái loại tâm tình yêu thích này, không thể không chế.

Như vậy, không thể quay đầu, dừng cảm một lần trải qua, là anh ấy à.

Mình sẽ vẫn nhớ ở trong lòng.

Quý Hàng.

Thích anh.

Mình... thích anh ấy.

Thời điểm mơ mơ màng màng tỉnh lại, trong phòng vẫn còn tối, Tô Nhiên trở mình một cái liền cảm thấy hình như có vật gì ở bên dưới thân thể, cúi đầu nhìn mới phát hiện tối qua bất tri bất giác thế nhưng ngủ quên mất, di động cũng quên tắt máy, cứ thế mà bị rơi xuống giường.

Trên màn ảnh hiển thị có hai tin nhắn chưa đọc.

Thứ nhất là của Cửu cô nương.

[Ngày nắng bão bối cậu đã đến khách sạn rồi ha? Buổi tối nhớ phải khóa cửa cẩn thận, hảo hảo nghỉ ngơi, chux – moa]

Còn tin nhắn thứ hai.

Nhìn tên người gửi, Ngày nắng nháy mắt có cảm giác chóng mặt. Hai chữ Trì Quy, sinh động mà nóng bỏng.

[Hảo hảo nghỉ ngơi, ngủ ngon. Tiểu Nhiên, sau này gặp lại.]

Thời điểm gửi tin nhắn của hai người đều là hơn 11 giờ tối qua, lúc ấy hẳn mình đã ngủ rồi, nếu không sợ rằng sẽ hưng phấn mà ngủ không được luôn quá.

Bàn tay ở bàn phím di động bồi hồi thật lâu, chính tới chính lui cuối cùng chỉ còn lại hai câu: [Tối hôm qua ngủ nên không thấy tin nhắn, thực xin lỗi không kịp trả lời. Cảm ơn, sau này gặp lại.] Sau đó gửi cho hai người.

Kỳ thật cái câu ‘Sau này gặp lại’ của đại thần có lẽ chính là xuất phát từ phép lịch sự, Tô Nhiên nghĩ nghĩ, chẳng qua lúc mình trả lời, đích xác trong lòng có chút nóng lên mà ần ần mong chờ lại được gặp mặt, thế cho nên thời điểm viết ra bốn chữ ‘Sau này gặp lại’ thậm chí còn có một loại hương vị mong đợi cùng hứa hẹn.

Bất quá, phải là, tạm biệt.

Còn có thể lấy cớ gì khác để mà ngàn dặm lao đến gặp người ta?

Lần đầu tiên, tự nói chính mình là vì muốn gặp anh ấy một lần.

Hiện tại đã gặp, thậm chí còn ngồi cùng một chỗ ăn cơm, tán gẫu, tất cả đều là hạnh phúc mà trước nay đến nghĩ cũng không dám, giống như nằm mơ nhưng lại thực thực tại tại mà xảy ra.

Vậy còn lần thứ hai?

Thấy thế nào cũng không thể tính là hai người quen thuộc lẫn nhau, thật sự cũng rất khó tìm một cơ hội chính đáng để mà tìm gặp người ta.

Càng nghĩ càng hoảng sợ.

Khó mà mở miệng, nhưng kỳ thật bản thân đã trở nên ngày càng tham lam.

Nghe thấy âm thanh sẽ muốn gặp mặt, gặp được liền không khỏi nghĩ nếu có thể trở thành bạn bè thân thiết không có gì giấu diếm nhau thì sẽ là cảnh tượng như thế nào, nếu thực sự gặp lại một lần nữa...

Người nào đó khuôn mặt nhỏ nhắn càng ngày càng hồng quyết đoán buông tha cho ý niệm trong đầu, không tiếp tục suy nghĩ nữa. Ngừng lại a ngu ngốc!! Điên rồi đi, nhất định là điên rồi đi!! A, 15 nhân 15 bằng 225, 25 nhân 25 bằng 625, 35 nhân 35...

Ngay tại thời điểm cố gắng hết sức phân tán suy nghĩ, âm thanh tin nhắn đột nhiên vang lên.

[Dậy rồi? Máy giờ xe khởi hành?] Người gửi: Quý Hàng.

Bạn nhỏ Tô Nhiên không thể bình tĩnh mà gần như là luống cuống tay chân bắt đầu trả lời lại.

[Ừm, vừa dậy. Xe chạy lúc 10 giờ 20.]

[Được rồi. Nhớ giữ vật dụng cẩn thận, chú ý an toàn.]

[Tôi sẽ nhớ, cảm ơn học trưởng.]

Chờ đến lúc gửi xong tin nhắn, lại liếc mắt nhìn đến vé tàu để trên bàn mới phát hiện mình lại nhớ lầm thời gian, rõ ràng trong phiếu viết 9 giờ 20 khiến cho Tô Nhiên thật có chút khóc không ra nước mắt. Phản ứng đầu tiên chính là nghĩ muốn gửi tin nhắn cho Trì Quy đính chính lại, sau đó ngẫm lại cảm thấy cũng không thật sự quá cần thiết, hơn nữa cũng rất... xấu hổ, quên đi quên đi, tốt hơn cứ xem như lời nói gió bay đi. Tự mình an ủi vài câu như vậy, Tô Nhiên gấp một cái đi vào buồng vệ sinh rửa mặt.

Lúc ra khỏi cửa đã là hơn 8 giờ một chút, rõ ràng bất quá chỉ là lộ trình mười mấy phút đồng hồ, Tô Nhiên ngốc lảng mà đi đến hơn nửa tiếng mới tới nhà ga.

Kiểm phiếu lên xe xong, Tô Nhiên lại gửi cho Trình Ngạn Thần một tin nhắn, đại ý là ‘Tao hôm nay trở về ký túc xá, lúc đi quên mang theo chìa khóa, mày nhớ phải ở ký túc xá chờ tao một chút.’ Đương nhiên lại một lần nữa bị khinh bỉ.

Tin nhắn của Cửu cô nương là năm phút sau được gửi đến.

[TAT Tiểu Nhiên bảo bố tôi sai rồi, mới vừa rồi không phát hiện tin nhắn của cậu. Gần đây đi thực tập cũng không có thời gian đi tiễn cậu a lệ tuôn. Chú ý an toàn nhé, tới nơi nhắn cho tôi một tin.]

[Ừm.]

[Nặng má]

Gửi xong một cái tin nhắn nhảm chán, có chút buồn ngủ vì thế nghiêng đầu tựa lưng vào ghế ngồi híp mắt ngủ gật. Mơ mơ màng màng không biết bao lâu, di động trong tay lại rung lên.

[Cậu đến nhà ga rồi chứ? Hiện tại ở đâu?]

Tô Nhiên có chút buồn bực mà nhìn tin nhắn của Trì Quy, trong chốc lát đột nhiên kịp phản ứng, đại thần vẫn không biết mình nhớ nhầm thời gian, vì thế theo bản năng le lưỡi, thực ngượng ngùng mà trả lời.

[Thật có lỗi a học trưởng, cái kia, tôi nhớ nhầm thời gian, phải là 9 giờ 20. Hiện tại đã xuất phát rồi. Hắc hắc.]

Đại sảnh trong nhà ga, một người bởi vì đi vội vàng mà hô hấp có vẻ dồn dập, thấy trên màn hình mấy chữ ‘đã xuất phát’ trong nháy mắt có chút ngây ngốc, lúc hiểu được thật sự không biết là nên khóc hay nên cười.

Ngay cả thời gian cũng nhớ lầm cho được.

Cũng thật sự là, ngốc ngếch đến độ có chút thái quá đi.

Bất quá... lại nhìn không được mà bật cười khẽ, bản thân không biết chạm phải cái dây thần kinh nào lại chạy đến đây đưa tiễn, thật sự là không có chút khôn ngoan nào mà.

Tia sáng không quá nóng chiếu rọi về phía một người con trai tuổi đỉnh đang tựa người vào vách tường nhú mày cười yếu ớt, thoạt nhìn phá lệ nhu hòa mà tốt đẹp.

Mà bạn nhỏ Tô Nhiên của chúng ta lại một lần nữa ngủ gục, hiển nhiên không biết mình rốt cục đã bỏ lỡ cái gì.

12. Chương 12: Người Ta Nói, Đây Gọi Là Đại Thần Cũng Có Lúc Hồ Đồ...

Lúc Cửu cô nương đăng nhập QQ đã thấy biểu tượng hình cái đầu nho nhỏ của Trì Quy nhấp nháy.

[Trì Quy]: Lên rồi?

[Cửu cô nương]: Ai yo, hôm nay ngọn gió nào thổi ngài Trì Quy sama đến đây a? Lại có thể chủ động chào hỏi tôi bày tỏ lệ rơi đầy mặt.

[Trì Quy]: ...

[Cửu cô nương]: Sama ngài có chuyện gì sao?

[Trì Quy]: Ảnh chụp ở chỗ cô phải không? Gửi tôi một ít.

[Cửu cô nương]: ??? Ảnh chụp gì cơ?

[Cửu cô nương]: Ông là nói... Đệt, ông làm sao có thể biết tôi có ảnh chụp?!!!

Ở bên này máy tính, Trì Quy nhìn không được thở dài, bản thân mắt không mù lỗ tai cũng không điếc, người nào đó âm thanh chụp ảnh cứ ‘click click’ liên tục vang lên đến vô cùng vui vẻ, còn có ánh sáng đèn flash loang loáng đến chói mắt, người bình thường không có khả năng không nhận ra đi. Ách, được rồi, sửa sai một chút, ngoại trừ một tên ngốc nào đó.

[Trì Quy]: Nén lại, gửi cho tôi.

[Cửu cô nương]: Chờ, tôi lập tức gửi.

[Trì Quy]: Còn nữa.

[Cửu cô nương]: Không cần phải nói. Không được công khai không được chia sẻ yên lặng cất giấu yên lặng mạnh, tôi hiểu.

[Trì Quy]: Ủ.

[Cửu cô nương]: Đương sự không biết chứ không biết chứ?!!!

[Trì Quy]: Nếu cô không nói cho cậu ấy biết, như vậy, sẽ không biết.

[Cửu cô nương]: ... Ủ.

[Cửu cô nương]: Ban ngày đi làm không có đi tiểu tiểu Ngày nắng, áy náy thương tâm khổ sở a a a.

[Trì Quy]: Ủ.

[Cửu cô nương]: Đệt, ông cái đồ không có lương tâm! Em gái ông a a a! Ngày nắng người ta chính là vì ông mà ngần dậm xa xôi đến đây, ông cũng không biết xấu hổ mà để cho ngốc mạnh đáng thương của chúng tôi một mình lẻ loi ở khách sạn lạnh băng lại một mình ở sân ga lạnh băng rồi đi! Tôi xỉ vả ông!

Người ở màn hình máy tính bên này rốt cục nhịn không được hung hãn run rẩy.

Cái kiểu dưng từ này, còn có thể khoa trương hơn nữa không?

Hơn nữa, aizz, thật sự là nhịn không được yên lặng oán thăm một câu, cái người cuối cùng một mình rời đi khỏi sân ga lạnh như băng kia, không chỉ một mình tên kia đâu. Đương nhiên, lời này không thể nói ra được.

[Trì Quy]: Nén được chưa?

[Cửu cô nương]: ... Ông cũng quá sốt ruột đi.

[Trì Quy]: ...

[Cửu cô nương]: Tôi thật sự nhịn không được mà hoài nghi, tiểu Trì ông thật sự không có động tâm sao thật sự không có sao!! Ông nha rõ ràng đã muốn hoàn toàn phù hợp với hình tượng trong tiểu thuyết cái gì mà bá đạo phúc hắc tiểu công đối với tiểu thụ nhà mình dục chiếm giữ cường đại a!!

[Cửu cô nương]: Ông không cần lại lôi ra cái lý do thoái thác gì mà bản thân không muốn tìm đối tượng lý tưởng của mình thông qua internet a kính nhờ!

[Cửu cô nương]: Tôi như thế nào cũng đều cảm thấy được Ngày nắng nhà chúng tôi nếu vì như vậy mà bị bỏ lỡ thì một trăm năm sau cũng tìm không được một người giống như vậy a a a!

[Cửu cô nương]: ... ? Tiểu Trì? Ông choáng váng rồi sao? Cho chút phản ứng coi!

Phản ứng sao? Đương nhiên là có. Chỉ là ở đầu bên kia máy tính Cửu cô nương không nhìn thấy được, về mặt hiện tại của Trì Quy đại thần khi ngồi trước máy tính mà thôi.

Trong nháy mắt, đột nhiên không biết phải đáp lại như thế nào.

Theo bản năng muốn phản bác cái gì dục chiếm giữ cường đại, thật sự là lời nói vô căn cứ, từ lúc biết Tô Nhiên cho đến nay hai người tiếp xúc thật sự ít đến đáng thương, thỉnh thoảng đại não sẽ có chút không tự chủ mà nghĩ đến hình dáng của một nam sinh nho nhỏ mang theo balô đỏ mặt đứng trước mặt mình.

Như vậy, cái gì bỏ lỡ trăm năm khó gặp, thật sự là rất khoa trương.

Ngoại trừ diện mạo so với người bình thường thanh tú đáng yêu hơn, tính cách thận trọng ngại ngùng không đủ dũng cảm không đủ tự tin, kỳ thật cũng không có cái cảm giác tồn tại quá sâu sắc.

Thấy thế nào cũng đều không thể xưng là người hoàn mỹ trăm dặm mới tìm được một.

Chính là, nhìn đối phương ngoan ngoãn ngồi bên cạnh liền nhịn không được nghĩ muốn biết nhiều thêm một chút, thấy đối phương biểu tình giật mình hoặc là xấu hổ quần bách liền nhịn không được tâm tình thích thú, nhịn không được ở thời điểm gọi tin nhắn chúc 'ngủ ngon, sau này gặp lại' đồng thời trong lòng ẩn ẩn chờ mong thấy biểu tình của đối phương khi nhận được tin nhắn, càng không nói cho đến bây giờ một Quý

Hàng luôn luôn làm việc có kế hoạch chu đáo chặt chẽ, thế nhưng lại có lúc tâm huyết dâng trào chạy đến nhà ga đưa tiễn...

Xưa nay Trì Quy sama luôn tự nhận bản thân bình tĩnh sáng suốt lại quyết đoán, không khỏi cảm thấy chính mình thật sự là... chẳng biết làm sao nữa.

Ở máy tính bên kia người nào đó đã muốn điên cuồng gõ chữ n phút, Trì Quy đặt tay lên bàn phím, gõ chữ.

[Trì Quy]: Ảnh chụp trước không cần gửi tôi.

[Cửu cô nương]: ...

[Trì Quy]: Một tháng. Cho tôi thời gian một tháng.

[Cửu cô nương]: ... Tôi nói tiểu Trì ông rốt cục phản ứng? Sẽ không phải là bị tôi làm cho sợ choáng váng đi?!

[Trì Quy]: Trước như vậy đi, tôi out. Ngủ ngon.

[Cửu cô nương]: Ngủ ngon em gái ông a mới chưa đến 9 giờ rưỡi, ông trở lại cho tôi, nói cho rõ ràng!! Trì Quy!

[Cửu cô nương]: Quý Hàng!!!! Nói rõ ràng a tôi sát!!

Nhìn về phía cái đầu nho nhỏ quyết đoán logout, bạn học Kiều Vi của chúng ta ở trước máy tính hung hăng giờ ngón tay giữa!

!

Ba phút sau, Cửu cô nương vô cùng thất vọng với cái tên đại thần nào đó, nhin không được lấy điện thoại di động gửi cho Tô tiểu ngọc một cái tin nhắn tìm kiếm an ủi tinh thần.

[Ngày nắng Ngày nắng Về đến ký túc xá rồi chứ?]

Không đến một phút đồng hồ, quả nhiên liền có tin nhắn trả lời.

[Ừm, tới rồi. Hắc hắc.]

[GJ! Cự nhiên không có lạc đường a!]

[Có xe bus trực tiếp đến trường học chúng tôi. Tuy rằng phải ngồi thật lâu.]

[Phụt, được rồi. Ngồi xe một ngày rất vất vả đi, nghỉ ngơi sớm một chút nha, Hi hi.]

[Ừ, tôi biết rồi. Cảm ơn.]

[Quả nhiên Ngày nắng của chúng ta chính là liều thuốc thần kỳ a! Không giống người nào đó.]

[Sao?]

[Ách... không có gì không có gì. Hắc hắc. Tiểu ngọc sớm một chút nghỉ ngơi đi ha, tôi không quấy rầy cậu nữa. Ngủ ngon]

[Ngủ ngon.]

“Địch, không phải chứ, bạn học Tô Nhiên của chúng ta đây là đang nhắn tin với ai đây, chắc chắc, mày xem khuôn mặt nhỏ nhắn này, chắc chắc. Thế nào, rốt cục bị cô nào vĩ đại bư hân bắt đi rồi?! Bao dưỡng hay là ở rể?” Trình Ngạn Thần đột nhiên chen vào nói một câu thành công làm cho Tô Nhiên vừa mới gửi xong tin nhắn sợ tới mức run run thiếu chút nữa đem điện thoại ném bay.

“Nói bậy bạ cái gì đó, là bạn bè thôi, bạn bè thôi.” Tuy rằng biết rõ cái tên Trình Ngạn Thần này chính là hù chết người không đền mạng thế nhưng vẫn cảm thấy có chút khó tiêu.

“Bạn bè chia làm rất nhiều loại nha, bạn trai cũng là bạn, bạn gái cũng là bạn.”

“...”

“Khai ra mau khai ra mau, bạn bè bình thường thế nào lại tìm cách chạy đi gặp người ta? Chắc chắc, tao vẫn không nghĩ tới mày lại nhiệt tình như vậy a đồng chí tiểu Nhiên.”

Tô Nhiên yên lặng ở trong lòng thầm nói, ‘Gặp người cũng không nhất thiết phải là nữ sinh mà thôi’, cuối cùng là quyết đoán quyết định không thêm nhìn đến vẻ mặt bất quá nhiều chuyện của người nào đó, “Được rồi, tao đi rửa mặt, một lát nữa nghỉ ngơi sớm, ngồi xe nhiều nên mệt quá.”

“Chột dạ!! Có tật giết mình!! Một tao ở nhà phòng không chiếc bóng đau khổ chờ đợi, mày cái tên tiểu bạch nhân lang(1)!”

(1) Dùng để hình dung người vô tình vô nghĩa, tâm địa bội bạc, vong ân phụ nghĩa.

“Mày là bảo tao trở về gọi mày dậy đi?” Thời điểm bừng chậu rửa mặt đi ngang qua Trình Ngạn Thần, khịt mũi một tiếng, thuận miệng nói một câu.

“Tao thêm vào, mày cứ nhiên cãi lại!! Mày chắc chắn là giả mạo, đệt!” Trình cảm thú thực bị rúng động, liền dùng một chữ ‘đệt’ để biểu đạt tâm tình của mình.

“ ... ”

Đi ra khỏi cửa chưa được vài bước, Tô Nhiên sờ sờ cái mũi, nhẹ nhàng cười cười.

Tuy rằng thường xuyên bị cười nhạo, thường xuyên bị ghen đến nói không ra lời, nhưng mà, có một người bạn có thể thoải mái đùa giỡn như vậy, thật sự tốt lắm.

13. Chương 13: Vô Trách Nhiệm Tiểu Kịch Trường Chi - Nụ Hôn Ngọt Ngào Bị Đánh Cắp

Một ngày nào đó của một tháng nào đó của một năm nào đó, được rồi, là một buổi tối nào đó, có hai người ngồi ở trên ghế sôpha xem TV.

Tuy nói trên danh nghĩa là xem TV, nhưng mà - Trì Quy nghiêng đầu nhìn sang, thấy người bên cạnh đầu hạ xuống, chỉ lộ ra cái đỉnh đầu ngoan ngoãn ình, bộ dáng nhỏ nhỏ còn có một chút một chút... ừm, thực buồn cười.

Trì Quy cười cười, sau đó nâng tay tùy tiện mà khoác lên lưng dựa phía sau sôpha, bình tĩnh mà nhìn người nào đó dần dần dần dần, nghiêng một chút, sau đó cả người dựa hẳn vào người mình, bị chính mình vây quanh trong một tư thế... ừm, không tồi.

Trên TV đang phát một kênh Đài Trung, thoát nhìn là một tiết mục giải trí, có vẻ đang phỏng vấn một đôi nam nữ minh tinh, bộ dạng hẳn là quảng cáo ột bộ phim tình cảm. Phát đến đoạn người dẫn chương trình hỏi nam diễn viên chính cảm giác lúc quay cảnh ở trên bờ cát hôn trộm cô gái kia là như thế nào, nữ diễn viên chính che mặt cười nhẹ, nam diễn viên chính cũng cười cười, sau đó nói, “Lúc đó tôi đã nghĩ có thể sẽ bị bạn trai của XX đánh hay không a, bất quá cảm giác thực sự tốt lắm. Haha.”

Thoáng cúi đầu có thể nhìn thấy người nào đó dựa vào người mình, vẻ mặt lúc ngủ thật yên tĩnh, cái mũi hơi hơi phập phồng, miệng hơi chu ra, bởi vì có chút thiếu máu nên môi có màu hồng nhạt nhợt... Được rồi, nhìn không được.

Trì Quy đại thần luôn luôn không ủy khuất chính mình, được rồi, chủ yếu là nói dục vọng đối với người nào đó luôn rất cao. Cho nên hôn trộm này nọ, căn bản đương nhiên không hề có cảm giác áy náy.

Tiến đến nhẹ nhàng chạm vài cái Trì Quy liền hiểu được, quả nhiên vẫn là đánh giá quá thấp năng lực tự động điều khiển của mình, cái gì chạm nhẹ lướt qua các thứ, thực không thích hợp với chính mình. Nghĩ như vậy, lập tức triển miên mà tiến lên, một bên vươn răng nanh nhẹ nhàng cắn cắn cánh môi phẩn nộn, một bên gia tăng lực ôm người nào đó vào lòng.

Đợi cho đến lúc bạn học Tô Nhiên của chúng ta rốt cục bị quấy rầy mà tỉnh lại, miệng đã muốn... Ách, hồng đến thực đáng yêu thực ngon miệng. Khụ khụ...

“Dậy rồi?”

“... Anh làm gì a!” Tiểu thụ khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ ửng xù lông.

“Nếu dậy rồi, vậy giờ chúng ta nên làm vài chuyện yêu thương nha thân ái.”

Được rồi, một lần nữa bị người nào đó ôm lấy ném tới trên giường, bạn nhỏ Tô Nhiên bày tỏ, quả nhiên người không thể nhìn tướng mạo, không đứng, là cảm thú không thể nhìn tướng mạo!!

!!

Tác giả lảm nhảm: Đánh người không đánh mặt, khụ khụ, vô trách nhiệm tiểu kịch trường là góp vào cho đủ số, chủ yếu là vì tác giả hôm nay không có ở nhà. Không thể có nhiều văn hơn, gào khóc!

/14/. Vô trách nhiệm tiểu kịch trường chi - Sự kiện ghen...

“Anh không phủ nhận, anh quả thật đã từng rung động. Quan Tề, cũng chính là Mạc Ly, là nam sinh đầu tiên anh có cảm giác. Anh xác thực đã từng nghĩ đến sẽ cùng cậu ấy, nếu không phải bởi vì xảy ra một số chuyện, có lẽ, anh nghĩ bản thân thích cậu ấy cũng không hẳn là không có khả năng. Bất quá thật đáng tiếc, chúng ta đã bỏ lỡ trước khi anh thực sự thương yêu cậu ấy. Cho nên tiểu Nhiên, ai là quá khứ ai là tình yêu chân chính, anh phân biệt rất rõ ràng.”

“... ”

Người trong ngực không có chút phản ứng gì, Trì Quy chỉ có thể điều chỉnh tư thế ôm, làm cho con rùa nhỏ nằm trong ngực nằm càng thêm được thoải mái.

Dường như qua rất lâu, Trì Quy nghe thấy một âm thanh rầu rĩ từ trong lòng ngực truyền tới.

“Đừng tưởng rằng em không có nghe, anh vừa mới nói, anh vừa mới nói thật đáng tiếc.”

“Ách... ” Từ trước đến nay luôn luôn trầm ổn cường đại, Trì Quy đại thần hiem có dịp ngẩn người, lúc kịp phản ứng với câu nói của cậu liền có chút không biết là nên khóc hay cười.

“Tiểu Nhiên, anh không phải ý tứ kia, cái đó cũng chỉ là cách nói mà thôi, ý của anh là, vốn có lẽ bọn anh đã yêu nhau, nhưng thật tiếc là không phải, bởi vì có một số nguyên nhân khác mà bọn anh không có... ”

Trì Quy lần đầu tiên cảm thấy được bản thân thật phiền não, như thế nào chỉ một câu đã bị tiểu tử kia làm cho nghẹn lời rồi giải thích lộn xộn, chuyện này nếu là trước kia thì hoàn toàn không có khả năng.

Có chút buồn bực mà nhú nhú mày, nghe thấy đứa nhỏ nằm trong ngực mình từ lỗ mũi hừ hừ hai tiếng bày tỏ cảm xúc, đại thần quyết đoán quyết định nói không bằng hành động, nhanh chóng lấy tay đem cái đầu vẫn cúi gằm kia nâng lên, thừa dịp người còn không kịp phản ứng, tiến tới đặt môi lên cái miệng vẫn còn chu ra tỏ vẻ không vui.

“... Umh... ”

Được rồi, tuy rằng không biết người nào đó uống nhiều hay ít dấm chua, nhưng mà, chắc chắn, hương vị vẫn là rất ngọt ngào mỹ vị.

Cứ như thế liền mang người ra ăn không còn một mảnh.

Một vị đại thần nào đó được một tác lại muốn tiến thêm một thước mà tiến đến, một bên nhẹ nhàng cắn cắn vào cái cằm tinh mịn lại đến khước miệng của bảo bối nhà mình, một bên lặng lẽ vói tay vào trong áo ngủ bằng bông rộng thùng thình của người nào đó, qua lại xoa nắn có xu thế dần dần xuống phía dưới.

“Làm gì... ư, anh làm... làm gì vậy! Em... a, em còn chưa nói xong... ư... ừ... ”

Không quan trọng, chờ xong rồi, anh cam đoan em sẽ không có tinh lực mà miên man suy nghĩ nữa.

Thân ái, anh cam đoan.

Nếu em vẫn không thể tin tưởng.

Không quan trọng.

Chúng ta còn có cả đời.

Chậm rãi chứng minh.

Anh yêu em.

Tình yêu.

Duy nhất.

14. Chương 15: Người Ta Nói, Đây Gọi Là Đất Bằng Dậy Sóng...

Cuộc sống đơn giản sau đó vẫn là ngày ngày lui tới qua lại giữa phòng học thư viện ký túc xá, bởi vì cuộc thi giữa kỳ sắp tới, trên cơ bản Tô Nhiên ngồi gốc ở thư viện nhiều hơn nửa tiếng so với trước đây, cho nên thu thập xong mọi thứ, mở máy tính đã là chín rưỡi hoặc mười giờ.

Từ B thị trở về thoáng chốc cũng đã hơn mười ngày, diễn đàn QQ hoặc lên YY thủy chung vẫn không thấy Trì Quy lộ diện, có đôi khi nghe mấy người trong diễn đàn lơ đãng nhắc tới dường như có vài ngày tiểu ốc hơi ngơ ngác vân vân, Tô Nhiên sẽ ngại ngùng mà cười cười, sau đó gõ một cái biểu tình khuôn mặt tươi cười cùng mọi người tán gẫu trong chốc lát, tự nhiên sẽ lại dẫn đến một đám người kích động vây xem.

Mà trên Weibo, năm ngày trước Trì Quy có đổi một cái trạng thái: [Nợ âm thô, tổ kịch chờ một chút.]

Tô Nhiên nhìn chằm chằm mấy chữ ngắn gọn trên màn ảnh, nhìn nhìn đến không khỏi có chút xuất thần.

Dường như mọi người đều có bộ dạng trở nên vội vã.

Nhóm trưởng trạng thái cũng đổi thành [Đang xù lông công tác, chờ quấy rầy!!]

Còn có, cảm giác Trì Quy đại thần thật lâu không có lộ diện ở YY.

Thủy chung vẫn không có dũng khí mà dùng giọng điệu tự nhiên gửi cho đại thần một tin nhắn cho dù là ân cần thăm hỏi đơn giản nhất, hơn nữa bằng với đầu óc của mình, chung quy cảm thấy thật sự vẫn không tìm được cái cớ nào hợp lý một chút.

Kỳ thật đã sớm dự cảm mọi chuyện sẽ biến thành như vậy, dù sao cả hai cũng không tính là người quá quen thuộc, mà nói cho đúng ra, là mối quan hệ không quá quen thuộc lại xấu hổ giữa đại thần và một fan hâm mộ, có thể cùng nhau ngồi ăn cơm tán gẫu hôm đó, so với những người đã thích đại thần thật lâu quả thật là may mắn hơn rất nhiều rồi, thật sự là không nên lòng tham không đáy.

Nhưng mà, nếu như có thể không chế tư tưởng, mình ước chừng cũng sẽ không thể xưng là con người đi.

Mỗi lần nhận được tin nhắn, đều theo bản năng mà chờ mong, nếu như là tin nhắn của đại thần... Sau đó nhìn tên người gửi nháy mắt có chút mặt nóng lên mà cười nhạo bản thân, ngu ngốc a, đại thần làm gì phải gửi tin nhắn ỉn, tưởng tượng thôi đã thấy khó khăn rồi! Cái chính là tiếp theo đó, lúc âm thanh tin nhắn hoặc tiếng chuông điện thoại vang lên lại không không chế được mà tiếp tục chờ mong.

Bạn học Tô Nhiên gốc gác của chúng ta, hiển nhiên đã muốn trúng loại độc nào đó có tên Trì Quy mà không tự biết, hoặc có thể nói là, biết rõ còn cố phạm vào.

Ý thức bị âm thanh báo có tin nhắn của QQ kéo về, Cửu cô nương không biết vì lý do gì một ngày kia tâm huyết dâng trào đổi lại thành biểu tượng hình cái đầu con mèo nho nhỏ có chút khôi hài, nhảy lên ở góc phải bên dưới màn hình.

[Nhóm trưởng a Cửu]: Ngày nắng cậu có ở đó không?

[Ngày nắng]: Có ở, hắc hắc.

[Nhóm trưởng a Cửu]: Nhanh đến cho chị sờ một cái, ôm một cái.

[Ngày nắng]: *Biểu tình tươi cười* Cô gần đây bề bộn nhiều việc nhỉ, công tác vất vả rồi.

[Nhóm trưởng a Cửu]: Gào khóc Ngày nắng bảo bối thật tri kỷ. Bạn muốn chết, mấy thứ đồ vật này nọ đến tay đều phải học, Alexander.

[Ngày nắng]: Sao?? Alexander?

[Nhóm trưởng a Cửu]: Áp lực quá nhiều(1).

(1) Tiếng Trung viết là [- Yǎlì shéndà], từ Alexander trong tiếng Trung viết là [- Yǎlishāndà], hai cụm này phát âm gần giống nhau, bạn A Cửu chơi chữ ấy mà ^^!

[Ngày nắng]: Ra là ý này, ha ha, hay thật ha.

[Nhóm trưởng a Cửu]: Gần đây bạn quá nên không tìm cậu nói chuyện phiếm, lệ tuôn ôm một cái.

[Ngày nắng]: *Biểu tình tươi cười* Hắc hắc, không sao, công việc so ra vẫn quan trọng hơn a, tôi lúc nào cũng có thể. Thật ra gần đây phải chuẩn bị cho kỳ thi.

[Nhóm trưởng a Cửu]: Phụt. Ra là vậy. Không sao, tôi tin tưởng năng lực Ngày nắng của chúng ta, nắm tay.

[Nhóm trưởng a Cửu]: Gào khóc lại có điện thoại phiền muốn chết, vậy tôi out trước ha Ngày nắng bảo bối, hôm khác lại tán gẫu.

[Ngày nắng]: Umh, được. Tạm biệt.

Kiều Vi cầm điện thoại, nhìn cái tên trên màn ảnh liền có chút phát mộng, ngốc ngốc mà đưa đến bên lỗ tai mới giật mình kịp phản ứng, bạn học ‘Tiểu miêu miêu bạch bạch’ là một em gái moe mà mình quen ở trong kịch đoàn, tình cảm giao hảo khá tốt, tên hiệu gọi là ‘Thạch Bạch’. Bình thường cơ bản trao đổi qua QQ, gọi điện thoại thật sự là không nhiều lắm.

“Alo, Bạch Bạch?”

“Gào khóc a trời ơi bà rớt cục nghe máy!!”

“Có chuyện gì vậy? Kích động như thế?”

“Bà ơi hiện tại có thời gian không, đến diễn đàn xem bài post đánh dấu hot ở đầu trang đi. Có chút phiền toái rồi.”

“Làm sao vậy? Chờ một chút, tôi mở web.” Vừa nói vừa nhấc tay nhấn vào mở trang diễn đàn.

“Bà xem đi xem đi. Bài post cũ mở khóa, không biết tại sao lại nhảy lên đầu. Tôi đoán nguyên nhân là bởi vì sinh nhật đại thần sắp đến, cho nên đưa nào nào tàn không chịu ngồi yên mà làm ầm ĩ.”

“Sao? Đại thần - sinh nhật, đệt, không phải là Mạc Ly chứ hả?”

“Ừ, bà mau xem đi. Tôi đến ký túc xá rồi, một lát vào QQ nói tiếp.”

“Được, trước cúp máy đi.”

Cúp điện thoại xong liền thấy trang đầu diễn đàn rõ ràng một cái topic cũ phản hồi tiêu đề ‘Xung quanh chuyện tan vỡ tình cảm của các đại thần.’

Bài post này hiển nhiên Kiêu Vi thật sự ấn tượng rất sâu.

Không biết fan nào lúc trước nhất thời sốt não mà lập ra bài post này, kết quả không ngoài dự đoán chính là hưởng ứng cực kỳ nhiệt liệt, thậm chí còn dẫn tới một vài đại thần kháng nghị đòi rút lui khỏi giới vồng phổi, sau lại bị yêu cầu khóa post mới dần dần bình ổn được phong ba.

Trong bài post lần đó, không tránh được mà cũng bị chú ý đến, còn có Trì Quy và Mạc Ly.

Không biết người nào đó gần như mô tả vô cùng chi tiết, thêm mắm thêm muối mà nói về hai vị CV đại thần cái gọi là yêu hận tình thù, tự nhiên dẫn đến bên dưới một đám fan hâm mộ nào tàn hoặc là ồn ào, hoặc là bày tỏ cõi lòng mong manh như thủy tinh tan nát vân vân các thứ, cuối cùng lại biến thành hai phe đả mắt cãi nhau, không thể văn hồi.

Tuy rằng lúc ấy hai vị CV đều đứng ra giải thích, thế nhưng cũng vì vậy mà dần dần có khoảng cách, làm cho các fan hâm mộ xưa nay có trí tưởng tượng cường đại vô luận thể nào cũng tin tưởng này rõ ràng là giấu đầu hở đuôi.

Kiều Vi lật hơn một trăm trang mới nhìn thấy được bình luận của người khởi xướng đem bài post này đi lên trang đầu.

Trước tiên chúc Mạc Ly sama sinh nhật vui vẻ! Phải thật hạnh phúc!! - lầu(2) 2219

(2) Chỉ thứ tự số ment/reply trong một bài post. (Vốn định để là # giống như trong 4rum Sharing nhưng để lâu thấy cũng hay hay nên giữ lại XD)

Giật tem. Bài post này thế nhưng đã giải khóa?!! Tôi lặn đến một lần nữa, tôi lại không cần tốt nghiệp. - lầu 2220

Lầu 2219 ngốc nghếch không cần giải thích, sinh nhật sama nhà mi post ở đây làm chi, tởm cười vào mặt. - lầu 2221

Lầu trên trên cùng. Lầu 2219 SB(3) không phải giải thích. Hâm lại đồ cũ, thật hết nói. - lầu 2222

(3) Ngu ngốc, thiếu năng.

...

Mạc Ly sama sinh nhật vui vẻ!! Được rồi tôi thừa nhận tôi còn chưa chết tâm, yêu nhất CP Trì Mạc a. - lầu 2271.

Mạc Ly sama sinh nhật đến thật mau. Ps: em là người mới, cầu lược thuật trọng điểm chuyện trước đây - lầu 2272

Đệt, post này cứ nhiên giải khóa! Đệt đệt, kẻ nào còn đặc biệt đưa nó lên đầu trang a a! Trừng thối! - lầu 2273

Yêu nhất Bá tước sama và Silicon Valley sama, thế nhưng tan nát mất rồi - lầu 2274.

Sờ đầu lầu trên, may mắn hai người hiện tại đều có hạnh phúc riêng cả rồi. - lầu 2275

Cầu biết chi tiết nhiều một chút về Trì Quy đại thần cùng Mạc Ly sama, mới vừa manh nha xuất hiện một đôi CP liền được biết hai người đã muốn làm người qua đường, các người thật đáng thương! - lầu 2276.

Lầu trên tự trọng! Chuyện đã qua không nhắc lại, khinh bỉ. - lầu 2277.

Lầu trên của lầu trên, tự trọng! CV cũng là người, thỉnh tôn trọng được chứ! - lầu 2278

...

Một đường xem xuống phía dưới, Kiều Vi nhìn không được mà thở dài một chút, xem ra lại tránh không được một trận âm ỉ nữa rồi. Đang nghĩ ngợi, âm báo QQ chọt títt vang lên.

[Nữ nhân Bạch Bạch]: Bà ơi!!

[A Cửu]: Đây đây. Mới vừa xem bài post.

[Nữ nhân Bạch Bạch]: Tôi cũng đã xem. Đúng rồi bà ơi, Trì Quy gần đây có phải không lên mạng hay không?

[A Cửu]: Hình như không thể lên hay sao ấy, có vẻ hơi bận.

[Nữ nhân Bạch Bạch]: Vậy tốt nhất vẫn là đừng cho anh ta nhìn thấy, cái này thật rất gây chú ý a! Đều chỉ là chút chuyện nhỏ thôi mà!

[A Cửu]: Ủ, hy vọng vậy đi. Bất quá, không khả thi lắm. Bà đừng đánh giá thấp năng lực của đám fan nào tàn kia.

[Nữ nhân Bạch Bạch]: Tôi biết. Đám người đó thật là không thương nổi a!!

[A Cửu]: Tạm thời trước mắt cứ vậy đi, chúng ta bên này cứ mặc kệ, nhìn xem bên kia phản ứng thế nào. Anh ta hẳn là cũng sẽ biết thôi.

[Nữ nhân Bạch Bạch]: Ủ. Tôi đến diễn đàn cùng mọi người nói một chút, không cần nhắc đến chuyện này, bảo mọi người không cần đi gây náo loạn mọi thứ.

[A Cửu]: Đi đi. Cẩn thận dự phòng vẫn hơn. Vừa hay Trì Quy mấy ngày nay không vào diễn đàn.

[Nữ nhân Bạch Bạch]: Được.

Thạch Bạch này cũng chính là nhóm phó của nhóm fan hâm mộ Trì Quy, thời điểm bạn học Bạch Bạch ở diễn đàn thảo luận quả nhiên khiến cho quần chúng tâm trạng sôi trào, phần lớn trong diễn đàn đều là fan trung thành của Trì Quy, tuy rằng trước kia chuyện phát sinh giữa hai kẻ Trì Mạc không được rõ ràng lắm, nhưng căn cứ vào nhiệt tình yêu thương đối với đại thần nhà mình, đương nhiên các fan sẽ không cố ý vì mấy lời ngôn luận bên ngoài mà tranh cãi, cố gắng kềm chế không được nóng lòng.

[Hoa nở chờ Trì Quy - Doraemon]: Chắc chắn là kiếm chuyện không cần giải thích, không biết cố ý lôi kéo sự chú ý cho sama nhà nó hay làm gì nữa.

[Hoa nở chờ Trì Quy - Tiểu sư tử]: Trì Quy đại thần không phải đã nói rõ ràng chỉ là bạn bè, CV hai nhà không tranh chấp, đám người đó cãi cái rắm a! Thật sự là cố tình gây chú ý!

[Hoa nở chờ Trì Quy - Tiểu Viên]: Đúng, quá chính xác, quan hệ của các nhóm CV đa số đều là do đám người rối rời đó phá hư, thực làm người ta không biết nói thế nào!

[Hoa nở chờ Trì Quy - Bánh bột bắp nhỏ]: Đồng ý với Tiểu viên. Gây chú ý + 10086. Tranh cãi đi tranh cãi đi, chờ các nhóm CV đều bỏ đi hết xem họ còn làm thế nào nữa.

[Hoa nở chờ Trì Quy - Nhóm phó]: Mọi người hiểu được là tốt rồi, nếu có gì muốn nói cứ ở trong này nói không sao, nhưng là nhắc nhở mọi người một chút, chính là chú ý lời nói và việc làm ở diễn đàn cùng Weibo, có thể tránh liên tránh, nếu không sẽ khiến cho Trì Quy sama rước họa vào thân.

[Hoa nở chờ Trì Quy - Tiểu viên]: Ủ, nhóm phó yên tâm, chúng tôi hiểu mà. Nắm tay.

[Hoa nở chờ Trì Quy - Tiểu sư tử]: Được. Coi như xem đám người đó diễn trò được rồi.

[Hoa nở chờ Trì Quy - Nhóm phó]: Ủ. Cảm ơn mọi người hợp tác. Diễn đàn chúng ta đều là các chị em hủ nữ thật tốt lại hiểu biết lý lẽ.

[Hoa nở chờ Trì Quy - Tiểu suất]: ... Tiểu gốc không phải hủ nữ. Khụ khụ.

[Hoa nở chờ Trì Quy - Tiểu sư tử]: Ha ha ha ha. Gốc manh trúng đạn rồi.

[Hoa nở chờ Trì Quy - Nhóm phó]: Ha ha ha tôi sai rồi, là chị em hủ nữ tốt cộng thêm tiểu gốc manh đáng yêu nhất.

[Hoa nở chờ Trì Quy - Bánh bột bắp nhỏ]: Gốc manh không onl a? Nhớ... cậu ấy quá, một ngày không gặp tựa ba thu là thế này đây.

[Hoa nở chờ Trì Quy - Nhóm phó]: Không còn sớm nữa, nói không chừng đã rửa mặt nghỉ ngơi rồi. Gốc manh làm việc và nghỉ ngơi trước nay đều rất có quy luật.

[Hoa nở chờ Trì Quy - Tiểu sư tử]: Nhu thuận tình khiết thiện lương kiểu này manh chết tôi. Cào tường. Được rồi kỳ thật tôi còn không có chép xong bài tập, lệ tuôn phát tay chào đi làm bài đây.

[Hoa nở chờ Trì Quy - Bánh bột bắp nhỏ]: Bye bye! Tôi tiếp tục ngồi chờ hôm post bài.

...

Trên thực tế, Tô Nhiên cũng đích xác không có onl. Cùng nhóm trưởng tán gẫu xong liền đóng máy tính, trước tiên trèo lên giường nằm đọc sách. Cho nên ngày hôm sau vào QQ, thời điểm nhìn đến lưu trữ trò chuyện vô cùng sôi trào của diễn đàn, nháy mắt cảm thấy không hiểu ra sao cả, rốt cuộc là.. đang nói về cái gì a?

Thật vất vả từ một cô bạn nào đó vô tình quăng lên địa chỉ diễn đàn của bài post kia mà chọn vào đường dẫn, máy tính có chút cũ cho nên lúc mở ra cái bài post đánh dấu hot kia mất thời gian gần ba phút đồng hồ.

Thời điểm từ trang thứ nhất chậm rãi xem xuống phía dưới, Tô Nhiên nhận không được nghĩ bản thân quá thật đối với giới vông phổi thật sự là hiểu biết vô cùng ít, hóa ra lúc chính mình hoàn toàn không biết gì, bọn họ đã có thời điểm tồn tại mối quan hệ như vậy, hơn nữa lại còn bị nhiều người chú ý đến như thế.

Lúc trên màn ảnh xuất hiện mấy chữ Trì Quy cùng Mạc Ly, vẫn là không tự giác mà có chút bối rối, cảm thấy bản thân mình thật giống hành vi rình coi của một kẻ qua đường bình thường.

Bất quá cứ một chút lại một chút xem dần xuống, đã cảm thấy trong lòng dần dần dâng lên một loại tình tự nói không nên lời.

Tuy rằng sớm đã nghe nói. Tuy rằng sớm đã chuẩn bị.

Nhưng khi nhìn đến bài post kia, người khác nói hai người kia tan vỡ vì một việc nhỏ không đáng kể, đích xác vẫn là lần đầu tiên.

Hóa ra, ở lúc chính mình cái gì cũng không biết, Trì Quy cùng Mạc Ly đã từng tốt đẹp như vậy.

Không chỉ một lần đến làm khách quý ở trên kênh cá nhân của nhau.

Tặng nhau ca khúc, thời điểm sinh nhật còn thật dụng tâm tặng lễ vật.

Hơn nữa -

Nghe nói Trì Quy từng đặc biệt đến nơi ở của Mạc Ly mà chiếu cố khi người ta sinh bệnh.

Hai người cùng nhau chụp rất nhiều ảnh du ngoạn, tuy rằng không nhìn rõ mặt nhưng vẫn có thể tưởng tượng ra chút biểu tình ăn ý nho nhỏ.

...

Tuy rằng sau đó đương sự đứng ra giải thích rằng mối quan hệ trên đều là do fan hâm mộ tự gán ghép, nhưng nhìn đến những việc nhỏ nhất không đáng kể lại bị mọi người cố ý vô tình mà nhớ kỹ, ước chừng cũng có thể đoán được quan hệ của hai người lúc ấy, đã không đơn giản là bạn bè bình thường như vậy đi.

Nhìn chằm chằm màn hình thật lâu thật lâu, Tô Nhiên nhếch miệng cười cười, sau đó tắt máy tính.

Umh, bài học ngày hôm qua dường như còn thiếu vài trang, hôm nay phải cố gắng xem nhiều hơn một chút, kỳ thi cũng không thể lơ là, hắc hắc.

Hắc hắc, thi xong vừa lúc có thể về nhà một chuyến, dù sao ở thành phố này, không cần ngồi đến hơn 9 giờ khổ cực như vậy.

Cố lên a Tô Nhiên.

Hắc hắc, cố lên.

Hắc hắc.

15. Chương 16: Người Ta Nói, Đây Gọi Là Đại Thần Cũng Sẽ Vờ Ngờ Ngẩn

Lúc Trì Quy biết đến trận phong ba bất thành linh này đã là năm ngày sau, cũng vừa vặn trước sinh nhật Mạc Ly một ngày.

Ngẫu nhiên lên Weibo, liền cơ hồ bị một đồng thư tín ký hiệu @ không đếm hết bao phủ.

Trong đó có một số fan cuồng nhiệt lại không quá lý trí lên án công khai hoặc quở trách, như là ‘Trì Quy sama anh tốt xấu gì cũng lên tiếng một chút, không đáp lại cũng quá coi thường mọi người!’, ‘Mạc Ly sama có gì không tốt kính nhờ, một tôi còn thích CP hai người lâu như vậy’, ‘Sama anh nếu giải thích Mạc Ly sama vẫn là bạn bè, kia lại còn không nhìn nhau không chú ý lẫn nhau các thứ, cũng quá buồn cười rồi.’ vân vân và mây mây đủ thứ.

Từ trong một ment ở Weibo dẫn ra một đường link, Trì Quy mở ra đã thấy bài post đánh dấu hot kia dài đến không tưởng.

Nhấn nại đọc vài trang, đại khái cũng biết rõ ràng rốt cục là chuyện gì xảy ra. Đơn giản là gần đến sinh nhật Mạc Ly, một số người có vẻ bất an không biết nên xưng là fan hay là antifan nhân cơ hội đó mà phát tiết những oán niệm hoặc cảm xúc khác đã tích tụ thật lâu mà thôi.

Tuy rằng đối với loại sự tình này đã gần như miễn dịch hoàn toàn, có thể mặc kệ không nhìn đến, bất quá suy tư một chút, Trì Quy dùng di động, một chữ lại một chữ bấm bấm, viết một bài blog không tính là quá ngắn.

[Hôm nay Weibo này xem như cùng mọi người một lần nữa chính thức giải thích. Mạc Ly thật sự là CV tôi rất thương thích, cũng không phủ nhận đã từng có chút động tâm, bất quá cuối cùng chúng tôi vẫn là rõ ràng xác định vị trí lẫn nhau - bạn bè tri kỷ. Mạc Ly vĩnh viễn đều là bạn bè tôi thực quý trọng, thực cảm kích cậu ấy đã xuất hiện trong cuộc đời của tôi, bất quá, chỉ như thế không hơn. Mặt khác, @Mạc Xá Ly chỉ Mạc Ly, sinh nhật vui vẻ.]

Lần cuối cùng, xem như ọi thứ chân chân giả giả hư hư thật thật qua đi, một cái giải thích rõ ràng lưu loát.

Thời điểm đăng xong Weibo bất quá cũng chỉ qua một phút đồng hồ, ment liền đã muốn vù vù tăng tới mấy chục cái.

Đa số đều là ngôn ngữ trấn an hoặc chúc phúc cổ vũ, cũng không thiếu fan nói rõt cuộc tốt nghiệp, cái loại lời nói thể này có chút làm cho người ta không biết là nên khóc hay cười.

Mười phút sau, một cái comment đến từ Mạc Xá Ly chỉ Mạc Ly được đẩy lên trên cùng.

[Mạc Xá Ly]: Cảm ơn anh, Trì Quy. Cảm ơn tất cả bảo dung cùng thấu hiểu. Lời tôi nói vĩnh viễn không thay đổi.

Diễn viên chính trả lời tự nhiên đem bài blog này trở thành điểm chú ý, lôi kéo dư luận về phía mình, đồng thời diễn đàn đăng bài post đánh dấu hot kia cũng có xu hướng phun trào.

Trì Quy sama GJ, Mạc Ly sama GJ! Tốt nghiệp vạn tuế. - lầu xx

Một đôi tan nát rồi, nhưng vẫn cảm thấy thực mạnh thực đáng yêu, thực nháo loạn!! Lệ tuôn - lầu xx

Đương sự người ta còn chưa nói, mấy người không nên tranh cãi, quần chúng bày tỏ cái giới này thực loạn. - lầu xx

Lầu trên tự trọng. Không phải giới vông phổi thỉnh ra cửa queo trái. - lầu xx

Đã xảy ra chuyện thần kỳ gì?? Cầu chỉ dẫn. Mới vừa làm xong bài Powerpoint người bị thương không dậy nổi! - lầu xx

Vuốt lông lầu trên, chỉ nói Mạc Ly đại thần reply Weibo Trì Quy sama. Che mặt - lầu xx

Cho nên cái post hăm hại n lầu Tàu điện ngầm tiếp theo hẳn là có hi vọng kết thúc đúng không đúng không? Tôi có thể lý giải như vậy sao!! Hai vị sama lại hợp tác, gào khóc ngầm lại thật kích động a a a!! - lầu xx

Ách, tuy rằng nói như vậy nhưng cái chính là vẫn cảm thấy cái kịch kia hẳn là... khụ khụ, không có quá nhiều hi vọng đâu. - lầu xx

Chỉ một mình tôi muốn biết Trì Quy sama đối với Mạc Ly sama nói gì sao!!! - lầu xx

Cùng ý tưởng với lầu trên, bổ não vô hạn a tôi tự trọng!!! - lầu xx

...

Nếu đã muốn xác thực rõ ràng hơn nữa cũng lại một lần nữa biểu lộ lập trường, như vậy nhóm fan bên kia có muốn nháo muốn cãi cái gì tất nhiên cũng không còn trọng yếu.

Bất quá mở to mắt nhìn -

Trì Quy cúi thấp đầu, từ lúc mình đăng xong Weibo liền theo bản năng mở ra tên nick của người kia mà nhìn, trăm mặc một lúc sau đó cầm điện thoại di động thả lại trong túi, từ chỗ ngồi đứng dậy đi trở về ký túc xá.

Đăng nhập QQ, A Cửu quả nhiên đang onl.

[Trì Quy]: Đang onl?

[A Cửu]: A a a ông rất cục login, từ lúc ông đăng xong Weibo tôi đã bắt đầu đợi!

[Trì Quy]: Ủ, mới từ phòng tự học trở về.

[A Cửu]: Tuy rằng không cần, nhưng bà đây vẫn là muốn nói một câu, tiểu Trì GJ!

[Trì Quy]: Chuyện gì?

[A Cửu]: Cái Weibo kia a, khí thế toàn bộ khai hỏa không phải giải thích. Có hai kẻ CV đại thần các người nhất hồ nhất động, cái đám kia đều không thành vấn đề mà.

[Trì Quy]: Đừng có nói khoa trương như vậy. Kỳ thật sự tình vốn cũng không có gì phức tạp, có thể là lúc trước chưa xử lý thỏa đáng. Cho nên lúc này đây, cho dù là vì mọi người hay bản thân cũng muốn giải thích rõ ràng.

[A Cửu]: Đỉnh!

[Trì Quy]: Đúng rồi a Cửu, phiền cô một việc. Giúp tôi nói với Bánh Pudding trái cây một tiếng, âm thơ chỉ sợ không thể đưa trước được. Tôi có chút việc gấp cần phải xử lý.

[A Cửu]: Ủ, không sao, bắt quá Trì Quy, ông không sao chứ? Có gì tôi có thể hỗ trợ ông cứ việc nói a, đừng khách khí với tôi!

Trước máy tính Trì Quy im lặng một lúc, sau đó nghiêm túc ở trên bàn phím gõ mấy chữ.

[Trì Quy]: Tôi muốn đến C thị.

Tựa hồ cách một phút đồng hồ, người bên kia màn hình mới có phản ứng.

[A Cửu]: C thị??!!!

[Trì Quy]: Ủ.

[A Cửu]: ... Trì Quy ông không đánh sai tôi cũng không nhìn lầm đúng không?!! Ý ông là cái tôi đang nghĩ đúng không?!

[Trì Quy]: *Biểu tình tươi cười*

[A Cửu]: Ông là muốn đi tìm Ngày nắng thật không thật không?!!!! Ông rất cục nghĩ thông suốt rồi?? Thật sự quyết định???

[A Cửu]: Không được, tôi đặc biệt rất kích động, gào khóc a tôi sắp khóc rồi!

[Trì Quy]: *Đổ mồ hôi* Thật khoa trương.

[A Cửu]: Trước đây ông nói một tháng mà?

[Trì Quy]: Tôi, không đợi được.

Đánh xong mấy lời này, không đợi đối phương phản ứng, Trì Quy cười cười dứt khoát lưu loát nhất nút X trên góc phải, thoát QQ.

Như thế nào mới gọi là suy nghĩ tư lự lo lắng thấu đáo chứ?

Sẽ thường xuyên lơ đãng nhớ tới vẻ mặt của người nào đó đổ bưng cùng bộ dáng cúi đầu đứng trước mặt mình, thời điểm nhớ tới cậu ấy ngữ khí lộn xộn mà gọi to mình là học trưởng khỏe miệng sẽ không khồng chế được mà cong lên, còn có hôm nay, lúc gặp lại cái bài post cũ kia xuất hiện, trong đầu đột nhiên hiện lên ý tưởng, đó là: Cái tên ngu ngốc luôn quan tâm đến nhất cử nhất động của mình, hẳn là cũng sẽ xem rồi đi.

Nếu người nọ thấy được, nói không chừng lại bắt đầu miên man suy nghĩ.

Tuy rằng tâm sự đều không thể giấu được mà viết hết trên mặt, nhưng thủy chung vẫn là người có bao nhiêu ủy khuất khổ sở cũng sẽ giấu vào trong lòng.

Nghĩ như vậy liền không thể không chế được mà tim nhói đau một cái.

Nhìn không được tự giấu, nói rằng lấy một tháng thời gian suy nghĩ thật trọng rõ ràng, rốt cuộc là có ý nghĩa gì chứ. Bởi vì quá nhiều băn khoăn mà tự áp đặt ình cái gọi là không thể lỗ mãng, thật ra là so với người khác thiếu dũng cảm đến mức nào?

Nói trắng ra là, có liên quan đến cái loại chuyện như ái tình này, bản thân kỳ thật rõ ràng từ đầu đến đuôi đều là người mới toanh không chút kinh nghiệm.

Bất quá năng lực học tập rất cao, vị đại thần nào đó hiển nhiên so với người khác nhanh hơn liền lĩnh ngộ, miên man suy nghĩ không bằng nhanh tay hành động, cũng đem điều này mà quán triệt một cách vô cùng nhuần nhuyễn.

16. Chương 17: Người Ta Nói, Cái Đây Gọi Là Lần Thứ Hai Gặp Mặt Thật Kê Huyết

Liên tiếp vài ngày thi cử làm cho tiểu Tô Nhiên vốn dĩ còn có chút trì độn lại càng trợn mắt há hốc mồm nửa ngày đối với tin nhắn trong điện thoại di động đến từ một vị đại thần nào đó.

[Cậu ở trường sao? Có tiện không, gặp mặt chút đi.]

Này, này, rốt cục là tình huống gì a.

Đại thần đến C thị?? Không có khả năng, anh ấy không phải ở B thị sao, B thị cách nơi này rất xa nha.

Gửi nhầm rồi? Ừ, cũng có thể. Đại thần cũng không phải vạn năng, nói không chừng cũng có lúc mơ hồ.

Say rượu?? Ừ, cũng, cũng có thể.

Phục hồi tinh thần lại, trong đầu liên tiếp nhảy ra mấy loại phán đoán, tiểu Tô Nhiên một bên cau mày buồn bực, nhưng một bên vẫn là không quên ngoan ngoãn nhắc tay soạn tin trả lời.

[Học trưởng, cái kia, tôi là Tô Nhiên. Anh có phải hay không, gửi nhầm tin nhắn?]

Tin nhắn gửi đi hơn mười phút vẫn chưa có trả lời, Tô Nhiên đối với hành động xiết chặt điện thoại đến toát mồ hôi của mình hơi hơi nhếch miệng cười.

Quả nhiên là gửi nhầm rồi sao.

Thật tốt đã nghĩ đến khả năng này, hắc hắc, cũng không có gì để cảm thấy buồn bã.

Nghĩ như vậy, di động trong tay đột nhiên rung động, truyền đến bên tai cả người vẫn còn hốt hoảng, sau đó liền nghe thấy giữa bối cảnh tiếng động ồn ào xung quanh, âm thanh của người kia vô cùng rõ ràng vang lên.

“Alo, Tiểu Nhiên. Vừa nãy người đông quá, không tiện gọi điện thoại.”

“... Học trưởng?” Cho dù nghe thấy âm thanh vẫn cảm thấy có chút không chân thực.

“Tôi mới ra khỏi nhà ga C thị.” Tô Nhiên nghe thấy người bên kia điện thoại nhẹ nhàng nở nụ cười một chút, sau đó nói tiếp, “Còn nữa, tôi còn không có mơ hồ đến mức ngay cả tin nhắn quan trọng như vậy lại đi gửi sai.”

“... ” Bị chọc quê rồi. Đứa nhỏ cái mặt hơi hơi nóng lên yên lặng trầm nghĩ.

“Cậu ở trường học sao?”

“Ừm. Mới vừa hoàn thành kỳ thi, ở ký túc xá thu dọn đồ đạc.”

“Tiện không, gặp mặt chút đi. Tôi đến tìm cậu.”

“Học trưởng muốn tới trường học của chúng tôi?!”

“Ừm, muốn đến gặp cậu. Tiện không?”

“Tiện chứ tiện chứ... Bất quá cái kia, học trưởng, từ nhà ga đến trường học của chúng tôi rất xa, trường của chúng tôi vị trí có chút khó tìm. Không bằng, không bằng tôi đi đón anh.” Bạn học Tô ngưng ngưng đến mặt cũng sắp đỏ muốn xuất huyết.

“Tôi đã lên xe taxi.” Tô Nhiên nghe thấy Trì Quy cười cười nói một câu, sau đó cùng lái xe nói, “Bác tài, phiền đến đại học T, cảm ơn.”

“Không sao, cậu ở trường học chờ tôi là được rồi. Sắp đến ta sẽ nhắn tin cho cậu. Buổi chiều có rảnh không? Nếu rảnh thì cùng nhau ăn một bữa cơm.”

“Được. Tôi đi ra cổng trường đón anh. Học trưởng, anh trước nửa tiếng liền nhắn tin cho tôi biết nhé.”

“... Được. Tiểu Nhiên”

“Sao?”

“Đừng khẩn trương.” Sau khi cười khẽ một tiếng, người bên kia điện thoại nói.

“... ”

Vốn đã bị kích thích đến có chút mơ hồ, hiện tại bị người ta nói như thế mới phát hiện... Quả thật rất khẩn trương!!

(Tác giả xen vào: Đại thần anh tuyệt đối là cố ý!! !!)

“Bác tài cho tôi xuống chỗ này đi. Tiền gọi bác, cảm ơn.”

Bước xuống xe, khuôn viên trường đại học T đã hiện ra trước mắt. Mặc dù là một trường đại học nổi danh cả nước, nhưng do có quá nhiều khu đã lâu năm, vị trí cũng không quá thuận tiện, cho nên nhìn qua quả thật so với đại học D khí thế có vẻ kém hơn một chút.

Trì Quy chậm rãi đi dọc theo con đường, một bên lấy điện thoại di động ra, gửi tin nhắn cho đứa nhỏ bảo mình trước khi đến nửa tiếng thì báo.

[Tiểu Nhiên, tôi đến rồi. Chúng ta gặp ở cổng trường.]

Ước chừng qua vài phút, bản thân cũng chỉ vừa mới đi tới cổng trường, liền thấy một thân ảnh quen thuộc từ một nơi không xa lắm đang chạy đến.

Nhìn như thế, liền nhìn không được mà ngay cả khoe mắt đuôi mày điều hiện lên ý cười mà bản thân cũng không hay biết.

Thời điểm hình dáng tiểu Tô Nhiên càng ngày càng rõ ràng, một vị đại thần nào đó trong đầu đột nhiên hiện lên một cái ý niệm, rất bất ngờ, cũng không có nguyên do.

Hóa là là cậu ấy a.

Người kia.

Chính là cậu ấy đi.

Ừ.

Chính là cậu ấy.

“Tiểu Nhiên! Ở đây.” Dem hình ảnh đứa nhỏ dừng bước lại vỗ vỗ ngực thở hổn hển mấy hơi rồi bắt đầu nhìn đảo mắt xung quanh thu hết vào đáy mắt, đại thần cười cười lên tiếng gọi, lúc Tô Nhiên theo bản năng quay đầu lại liền giơ tay lên vẫy vẫy.

Tô Nhiên mới vừa bình phục một chút hô hấp hỗn loạn, lúc xác định cái người đang đứng ở hướng kia vẫy vẫy tay với mình là Trì Quy thì hô hấp lại một lần nữa loạn lên, một bên chạy thật nhanh đến hướng đó, một bên ở trong lòng yên lặng lệ rơi đầy mặt rửa sạch, như thế nào lại đến chậm chạp, mình cũng chỉ mới

vừa nhận tin nhắn của người ta liền lập tức lao đi a, đại thần hẳn là trước khi đến nơi nửa tiếng thì gửi tin nhắn ỉnh, như thế nào lại tới không kịp a. Như thế nào lại khiến cho đại thần chờ mình a a a!

“Thực xin lỗi học trưởng, tôi đến muộn, di động có thể xảy ra vấn đề cho nên tôi mới vừa nhận được tin nhắn, sau đó.” nói đến một nửa, liền bất ngờ bị động tác bất thành linh của đại thần đánh gãy, hô hấp đã muốn hỗn độn cực điểm, mặt cũng nháy mắt tăng lên mười độ.

Trì Quy vừa lòng thu hồi bản tay vừa xoa nhẹ đỉnh đầu Tô Nhiên, “Không sao, tôi cũng vừa mới đến mà thôi.”

“... Lần sau sẽ không.” Thanh âm nhỏ đến mức căn bản là không nghe được, ừ, kỳ thật cũng không có tính toán để cho đối phương nghe thấy.

“Học trưởng, bằng không tôi trước dẫn anh đi vào trường dạo vài vòng, bắt quá trường chúng tôi có chút cũ. Hắc hắc, đều là kiến trúc lâu năm.”

“Được. Bắt quá trước đó - Tiểu Nhiên, có thể theo tôi đi ăn chút gì hay không. Chỗ này...” chỉ chỉ dạ dày của mình, Trì Quy cười nói, “Đưa ra kháng nghị.”

“A thật có lỗi thật có lỗi, tôi quên mất. Học trưởng, anh muốn ăn cái gì tôi dẫn anh đi.” Ngắc đầu đón nhận ánh mắt mang theo ý cười của Trì Quy, liền xấu hổ mà nhìn đi chỗ khác.

“Lúc vừa tới đây có nhìn thấy một quán ăn có vẻ không tệ lắm, đi thôi, chúng ta đến đó đi.”

“Ừ, được.”

Dọc theo đường đi không ngoài dự liệu chính là một trận trầm mặc, người nào đó tự nhiên là khẩn trương kích động, hậu quả là càng bối rối mơ hồ, mà bên cạnh một vị đại thần hơi hơi nghiêng mặt nhìn mái tóc cùng vành tai của đối phương, ách, liền không khỏi làm cho người khác hoài nghi đây chính xác là cố ý đi.

“Tiểu Nhiên.” Đại thần rốt cục lên tiếng.

“Sao?”

“Buổi tối còn có việc bận sao?”

“Không có, thi giữa kỳ đã xong, đồ đạc các thứ cũng thu dọn tương đối hết rồi, cũng không có chuyện gì khác.” Bình thường vẫn có thói quen lên mạng một chút, bắt quá hôm nay... Ừ, xem ra là không cần rồi.

“Ừm. Mới vừa thi xong cảm giác thế nào, đề thi có khó không?”

“Buổi sáng vừa thi xong môn cuối cùng. Những cái khác cũng tốt, bắt quá có một đề mục chuẩn bị không được đầy đủ lắm. Hắc hắc, hẳn là kết quả sẽ thảm thiết lắm.”

“Căng thẳng không?”

“Tốt lắm. Cái gì trả lời được thì trả lời, cũng không có quá khẩn trương.”

“Vậy thì tốt rồi.” Trì Quy dừng bước, quay đầu đối diện nhìn tiểu ngọc, “Tôi tự thấy bản thân so với kỳ thi còn không có đến mức khủng bố bằng, cho nên, Tiểu Nhiên, cậu cũng có thể không cần khẩn trương như thế được chứ.”

“... Ừ.”

17. Chương 18: Người Ta Nói, Đây Gọi Là Từng Bước Tới Gần

“Học trưởng, anh tới C thị là Có việc phải làm sao?” Uống một hơi sữa nóng, làm cho bản thân có Chút thả lỏng, Tô Nhiên hướng Trì Quy hỏi ra nghi hoặc của mình.

“... Ừ. Có chuyện rất quan trọng phải làm, cho nên tới đây.”

“A, quả nhiên là thế. Tôi còn đang suy nghĩ B thị cách chỗ này xa như vậy, anh như thế nào lại.”

“Cho nên liền cho rằng tôi gửi sai tin nhắn sao?” Trì Quy cười.

“Ách... Vâng.” Thực ngượng ngùng mà gãi đầu thừa nhận.

“Nói một chút đi. Tiểu Nhiên còn đoán ra mấy loại khả năng nào nữa.”

“... ” Đại thần anh có thể đừng đoán việc như thần như vậy không a!! TAT

“Phản ứng đầu tiên chính là anh gửi tin lầm rồi. Bởi vì không có chữ ký, nên tôi tưởng, không cần thận đem tin gửi cho người khác gửi đến cho tôi.” Không ngừng theo bản năng khuấy ly sữa, đầu cũng cúi xuống, âm thanh có chút lẩm bẩm, “Sau lại đoán anh đến C thì là có việc gấp cần giải quyết, sau đó, cái kia thuận tiện liền...” “Thuận tiện liền đến gặp tôi”, lời như thế này mà nói thì thật sự là da mặt cũng quá dày rồi a.

“Sao nữa?” Đại thần giọng điệu mười phần dụ dỗ.

“Còn đoán học trưởng anh có phải hay không uống rượu... A, bất quá tôi biết này không khả năng rồi!”

“Ừ. Còn sao nữa?” Ẩn ẩn ý cười.

“Ừm, không nhớ rõ lắm, hình như còn có mấy ý nghĩ linh tinh lộn xộn khác.”

Trì Quy nhìn tiểu ngọc đối diện cơ hồ sắp đem ly sữa trở thành máy trộn bê – tông mà khuấy, cười cười, nói “Lại không nghĩ tới tôi là chủ yếu đến gặp mặt Tiểu Nhiên thôi sao?”

“Không có khả năng a!” Theo bản năng phản bác xong, thấy đối phương hơi có ý cười trêu chọc, liền cảm giác ngay cả lỗ tai, cái cổ đều đã nóng hết cả lên, “Tôi là nói... học trưởng, không cần đùa giỡn, ha ha.”

“Ừ. Không phải nói đùa. Bất quá.” vươn tay ra chỉ chỉ ly sữa trước mặt Tô Nhiên, “Cái kia, cậu xác định còn muốn tiếp tục khuấy sao? Nếu không uống, sẽ lạnh.”

Tô Nhiên ngẩn người, cúi đầu mới phát hiện mình từ đầu đến cúi đầu không tự giác mà khuấy sữa đến thật sự tận hứng, mặt nóng lên, vội vàng bưng lên rầm rầm uống ngay vài ngụm.

“Đừng vội, cẩn thận bị nghẹn.”

“Ừ... ”

Trì Quy nhìn chăm chú người đối diện hơn mười giây đồng hồ, gơ tay lên dùng ngón cái lau lau ở khóe miệng của người nào đó, “Nơi này bị dính.” Vừa lòng nhìn đến bạn học Tô Nhiên mới vừa rồi vì uống quá nhanh mà yết hầu có chút ngứa trong nháy mắt hóa thành một con tôm càng nường.

Một bữa cơm mà người nào đó cố tình đùa giỡn vô hạn (khụ khụ) cùng người nào đó hoàn toàn không thể khống chế được khẩu trương quần bách cứ thế tiến hành trong khải trá hơn nửa tiếng đồng hồ.

Aizz.

Tiểu ngọc rất muốn khóc, đại thần thực vừa lòng.

Cơm nước xong cũng đã năm giờ rưỡi, hai người đi dọc theo con đường sắc trời cũng đã tối, những cửa hàng hai bên đường cũng dần dần sáng đèn.

“Học trưởng, anh còn có thời gian rảnh không? Có muốn đến trường học của chúng tôi nhìn một chút hay không. Nếu anh Có việc bận thì thôi, không sao, hắc hắc, kỳ thật nó cũng bình thường thôi.”

Người này sao có thể thiếu tự tin cùng rụt rè đến như vậy chứ, thật sự là rất khó làm cho người ta không đau lòng a.

Như là đang trấn an, còn thật sự vô cùng ôn nhu, “Yên tâm, tôi còn đủ thời gian để có thể hảo hảo tham quan trường học của Tiên Nhiên. Bất quá hôm nay - Tiểu Nhiên cậu đang vội trở về sao? Nếu không vội, tôi có thể nhờ bạn học Tô Nhiên đi theo giúp tôi tìm một nhà trọ nào đó lo liệu thủ tục đăng ký, thuận tiện ngồi nghỉ ngơi một chút.”

“... ”

“Sao?” Tuy rằng vẻ mặt bình tĩnh, nhưng mà Trì Quy có thể cảm giác được trái tim của mình tựa hồ bị người nào đó lấy bệnh mà đập nhanh hơn vài nhịp.

Một lát sau, Trì Quy thấy đối phương nhẹ nhàng gật gật đầu, âm thanh có chút không quá rõ ràng, “Cái kia, tôi gọi điện cho bạn cùng phòng trước đã.”

Trì Quy thuê phòng chính là phòng đơn tiêu chuẩn, lọt vào tầm mắt là một chiếc giường lớn thực thoải mái, TV, bàn học, điều hòa đầy đủ mọi thứ, không xa hoa nhưng ấm áp lịch sự lại tao nhã.

“Tiễn Nhiên cậu ngồi trước đi. Tôi sắp xếp chút đồ, rất nhanh là xong ngay.”

“Vâng, anh bạn cứ làm đi, tôi không sao.”

Trì Quy mang vài bộ quần áo bỏ vào tủ, áo khoác cởi ra cũng thuận tiện treo lên giá áo, lại đơn giản sắp xếp lại mấy thứ dùng đánh răng rửa mặt. Tắm xong, thời điểm từ trong buồng vệ sinh đi ra liền thấy Tô Nhiên vẫn bảo trì tư thế ngoan ngoãn ngồi ở một góc giường, đầu cúi thấp nên không nhìn thấy biểu tình trên mặt, nhưng theo động tác ở trên tay, có thể đoán được phỏng chừng là đang gửi tin nhắn.

“Buổi tối có việc sao?”

Đột nhiên nghe thấy âm thanh đại thần vang lên, Tô Nhiên vội vàng ngẩng đầu, ý thức được anh đang hỏi cái gì mặt đột nhiên có chút ửng hồng, theo bản năng nắm chặt di động, “Không có việc gì không có việc gì, bạn cùng phòng tùy tiện gửi tin nhắn thôi.”

“Là cái người vừa mới gọi điện thoại khi nãy?”

“Vâng. Là cậu ấy.”

“Ký túc xá của các cậu có tổng cộng mấy người?” Trì Quy ngồi xuống một cái ghế rất gần giường, thực tự nhiên hỏi han.

“Bây giờ có hai người. A, kỳ thật phải là bốn người, nhưng có một người bị đuổi học, còn một người ra nước ngoài du học, cho nên hiện chỉ Còn tôi cùng Trình Ngạn Thần ở lại.”

“Người kia thế nào?”

“A?” Có chút ngốc lảng mà ngẩng đầu lên nhìn.

“Tôi là nói bạn cùng phòng.”

“A. Cậu ấy tốt lắm. Tuy rằng miệng lưỡi có đôi khi độC địa một chút, nhưng con người kỳ thật tốt lắm. Hắc hắc.” Tiểu ngốcC cười cười, thành thực trả lời.

Đại thần như có điều suy nghĩ liếc mắt nhìn người nào đó một cái, mới vừa muốn nói gì, tiếng chuông điện thoại đột nhiên vang lên. Xác thực mà nói, chính là di động Của Tô Nhiên vang lên, tiếng chuông rất êm tai, ồm, là một Ca khúc đại thần từng hát, Phong cảnh đi ngang qua .

Tô Nhiên thấy trên màn hình hiển thị tên người gọi liền có một loại cảm giác có tật giết mình cùng bị người bắt được nhược điểm.

“Alo, nhóm trưởng.”

“Đồ mờ hôi. Lại đánh cho tôi quay về nguyên hình. Thực thương tâm.”

“... A Cừu.” Nói xong lại thoáng nhìn bộ dáng Trì Quy cúi đầu mỉm cười, nháy mắt quăn bách đến mức thật muốn Cào tường.

“Tốt! Ha ha. Ngốc manh cho chị gái sờ một cái. Thật vui khi được nghe giọng của cậu thật là một liều thuốc chữa bệnh hữu hiệu a ha ha!”

“... ”

“Khụ khụ, cái kia, Ngày nắng bảo bối, cậu hiện tại, ách, ở trường học sao?”

“... Không. Tôi ở bên ngoài. Có chút việc cho nên.”

Chưa nói xong đã nghe đối phương kích động kêu lên một tiếng, Tô Nhiên bị dọa đến còn chưa biết phản ứng thế nào, vốn dĩ đại thần vẫn ngồi ở trên ghế cười mà không nói gì đã bước tới, từ trên tay mình lấy điện thoại đưa lên nghe.

“Alo, không cần nói bóng nói gió, là tôi.”

“Gào khóc a tuy rằng đã muốn đoán được nhưng mà... Lòng tôi bắn a, nó rung rẩy như sàng cám, nó hỗn độn như tóc rối, nó.”

“Cô cũng sắp như thế rồi.” Trì Quy thở dài hết cách.

“Đệt, ai bảo ông cả buổi chiều đi ăn cơm cũng không có một chút tin tức! Bà đây còn không phải lo lắng Cho sự an toàn của Ngày nắng bảo bối nhà chúng ta hay sao, ngơ ngác như vậy ngốc nghếch như vậy, nếu bị người nào đó dụng tâm kín đáo rắp tâm bắt lương khi dễ thì làm sao bây giờ.”

“Cô là đang nói mình sao? Ừ, Coi như cũng tự biết mình.”

“Bà nói ai trong lòng tự biết, nói thừa.”

“Cô nếu không có chuyện khác, tôi cúp đây.”

“Đừng!! Đệt, Tiểu Trì ông còn dám làm thật sao!! Ông dám sao!! Thay ông ngàn dặm se mối nhân duyên quanh co rắc rối là ai, chính là kẻ bắt tài Cửu cô nương tôi được không!! Nếu tôi không có ánh mắt thông tuệ hơn người ông có thể nào được bảo bối nhà chúng tôi.”

“Kính nhờ cô có thể khắc chế một chút không, người ở ngay bên cạnh tôi.”

“Tại sao? Cũng không bả cái gì bí mật - Ờ ông đừng nói cho tôi biết ông còn chưa có cái gì kia với cậu ta a!”

“... ”

“Tôi nói ông sao có thể yếu như thế! Đây đã là mấy giờ rồi a ông bạn!! Ông nha nếu không được liền để tôi tự tới a! Tôi đều nhiệt huyết sôi trào rồi được chứ thân ái!!”

“Này, cô ăn nói chú ý một chút đi.”

“Mau mau đưa điện thoại trả lại cho Ngày nắng nhà tôi! Tôi nói với cậu ấy! Thật đó!”

“Ừ, được, tôi cúp đây.”

“Đệt, ề ề, ông đừng - tút tút tút tút... ”

Người nào đó còn chưa kịp nói xong câu cuối cùng, trong điện thoại đã vang lên âm thanh kết thúc cuộc gọi vô cùng quen thuộc.

18. Chương 19: Người Ta Nói, Đây Gọi Là Hai Bên Yêu Say Đắm

Một vị đại thần bình tĩnh mà cúp điện thoại, sau đó quay đầu lại cười cười đưa điện thoại di động trả lại cho người nào đó vẫn còn có chút hoảng hốt.

Phục hồi lại tinh thần, tiểu Tô Nhiên đối với di động đỏ mặt, khóc không ra nước mắt a.

“Làm sao vậy, biểu tình kỳ quái như thế.” Nhìn tiểu Tô Nhiên vẻ mặt như tôm càng vo thành một nắm, đại thần đứng ở trước mặt cậu cúi đầu nhìn hỏi.

“... ”

(Quần chúng: Đại thân tôi cá một ngàn cái dây mướp là anh tuyệt đối biết nguyên nhân! !!)

“Tôi đến đây trước đó A cửu cũng đã biết.”

Thấy Tô Nhiên vẻ mặt khiếp sợ ngẩn đầu, ý cười trên mặt Trì Quy càng rõ ràng, “Ý của tôi là, nếu cậu đang lo lắng chuyện này, như vậy, có thể yên tâm. Cô ấy đã sớm biết. Trước khi đến đây, đã cùng cô ấy nói qua rồi.”

“!!!!”

“Tôi nói cho cô ấy tôi muốn đến C thị một chuyến.”

“ ... ”

Trì Quy nhìn đứa nhỏ đã muốn đem mình chui vào trong vỏ, hỏi “Tiểu Nhiên, cậu có muốn biết tôi đến C thị là vì cái gì hay không?”

“Anh không phải nói có chuyện gấp gì đó sao?” Tô Nhiên ngược mắt nhìn lên, trên mặt vẫn còn phỉếm một tầng đỏ ửng tự nhiên.

“Ừ. Đích thực là chuyện rất quan trọng, phi thường quan trọng.”

Nói như vậy, Trì Quy cuối cùng bước tới gần trước mặt tiểu Tô Nhiên, sau đó nửa quỳ nửa ngồi xổm xuống, đẩy mắt một mảnh ôn nhu.

“Cái kia, cậu có muốn biết chuyện rất quan trọng kia rốt cục là cái gì hay không?”

“ ... ”

Cho dù không cần nâng mặt lên, Tô Nhiên cũng biết khoảng cách của mình với đại thần đã muốn gần đến không thể tin được, âm thanh của Trì Quy, hơi thở của Trì Quy, mỗi một thứ đều cơ hồ làm cho đại não của Tô Nhiên có cảm giác sắp hít thở không thông. Thật lo lắng khẩn trương cho nên miệng vô thức mà mím lại, trong lòng bàn tay đã muốn đổ đầy mồ hôi.

Trong đầu nháy mắt lóe lên một ý niệm, nhưng sau đó lại bị chính mình nhanh chóng phủ quyết. Ngu ngốc a, cái kia căn bản không có khả năng. Đại não loạn thành một đoàn cuối cùng cũng hoàn toàn biến thành trống rỗng.

Khi tay Trì Quy nhẹ nhàng chạm vào tóc của người trước mặt, Tô Nhiên cả người đã muốn cứng ngắc đến độ muốn động cũng không thể động.

Mà âm thanh của đại thần, một câu lại một câu, ở trong căn phòng yên tĩnh có vẻ vô cùng rõ ràng.

“Lời anh nói buổi chiều, không phải là đùa giỡn.”

“Nhớ em, cho nên liền ngồi xe tới đây.”

“Từ đầu đến cuối, cũng chỉ vì một điều này mà thôi.”

...

“Tiểu Nhiên, em, hiểu ý anh chứ?”

Tựa hồ qua thật lâu, đến lúc Trì Quy nghĩ rằng đối phương căn bản không có nghe mình nói gì cho nên định tiếp tục, rốt cục lại nghe thấy người nãy giờ một tiếng cũng không nói nhẹ giọng mở miệng. Cúi đầu thật sự rất thấp cho nên âm thanh nghe có chút nặng nề, có chút mơ hồ.

“Học trưởng... Anh có phải hay không đã biết. Ừ, hẳn là biết đi, anh cùng nhóm trưởng quan hệ tốt như vậy, cô ấy có lẽ đã nói cho anh biết.” Sớm nên nghĩ tới, là chính mình quá trì độn mà thôi.

“... Là thật.” Thích, là thật.

“Hắc hắc, thực không chút hợp lý nhỉ. Lúc ấy, ngay cả anh là bộ dạng như thế nào cũng không biết liền...”

“Sau lại gặp được, đã cảm thấy học trưởng người thật ôn nhu thật tốt lắm. So với trong tưởng tượng của tôi còn tốt hơn.”

“Chính là.” Tô Nhiên rốt cục nâng lên ánh mắt, trước mắt đã muốn một mảnh sương mù.

“Cái loại đùa giỡn này, vẫn là nói không buồn cười chút nào a. Muốn gặp tôi linh tinh gì đó.”

“Có vẻ như...” nhẹ nhàng nở nụ cười, “Giống như cảm thấy tôi thực đáng thương. Bởi vì biết tôi... mới nói như vậy đi.”

Kỳ thật cũng không khó đoán, dù sao đây cũng là đại thần Trì Quy luôn ôn nhu chiếu cố người khác.

Dù sao, đây cũng là người học trưởng mà mình thích, Quý Hàng.

Dùng sức khó khăn lau mắt một chút, nặn ra một cái tươi cười vô cùng khó coi đối với người này giờ vẫn im lặng không nói gì, “Quả nhiên vẫn là rất khắt khe, bất quá cuối cùng nói ra rồi. Hắc hắc, cái kia, tôi còn phải về trường học.”

Âm cuối cùng vì bị đại thần đột nhiên đứng lên cũng thuận tiện đem mình túm lên ôm vào trong ngực rồi hung hăng mà hôn chặn lại. Khóe miệng mang theo chút vị mặn không hề phòng bị đã bị môi người nào đó dùng sức mà đè ép lên, thân mình cũng bị hai tay đối phương gắt gao ôm chặt.

Một người có vẻ lạnh lẽo, một người lại quá mức nóng rực, môi cùng môi quấn quýt lẫn nhau trở nên sinh động hơn mà càng không bị khống chế. Triền miên hôn môi, ý niệm duy nhất còn sót lại trong đầu của Trì Quy cũng chỉ là: Người này, như thế nào có thể làm ình đau lòng đến loại tình trạng này.

Nghĩ như vậy, ngoài miệng lực đạo liền không khỏi giảm nhẹ lại, biến thành từng nụ hôn nhợt nhạt, từ khóe miệng lan tràn đến đôi môi có vẻ đơn bạc, tinh tế hôn qua mỗi một nơi vốn dĩ vẫn lạnh lẽo hiện tại đã có chút nóng lên, mang theo tâm ý trấn an, không tiến sâu hơn.

Ngực dựa vào thật gần, nhịp tim đập liền dần dần không thể phân rõ, dồn dập mà nhiệt liệt.

Thời điểm rốt cục tách ra, Trì Quy mới nhìn đã thấy đối phương nhắm chặt hai mắt, nước mắt không ngừng chảy ra làm ình khó chịu đến không nói nên lời.

“Đừng khóc, ngoan. Tiểu Nhiên, đừng khóc.” Trì Quy dùng sức bắt lấy bả vai đối phương nắm thật chặt, ngữ khí rất kiên định, “Không phải trò đùa cũng không phải vì thương hại em, tuyệt đối không phải! Anh thề!”

“Thích, không phải chỉ là quyền lợi của một mình em.”(Ôi, ta kết nhất câu này)

“Anh thừa nhận, nếu không phải A Cửu thường xuyên nhắc đến, anh có lẽ quả thật không chú ý đến em. Cho dù sau đó... Thời điểm bắt đầu anh thật sự không có ý nghĩ nào khác.” Không nghĩ tới sẽ cứ như vậy mà phát triển một đoạn tình cảm, cũng không nghĩ tới, sẽ đối với em rung động.

“Bất quá có lẽ chính là vì gặp gỡ kỳ quái như vậy, chính anh cũng không có biện pháp.” Cứ thế mà thích.

Trì Quy cúi đầu, hai cái trán liền thân mật mà dán cùng một chỗ chẳng phân biệt được, có thể cảm giác được hô hấp của đối phương mang theo chút ẩm ướt lại có vẻ không ổn định.

“Tuy rằng có lẽ đã không khiến cho em khổ sở như vậy, bất quá-”

“Tiểu Nhiên, anh thích em.”

Đang nói đến đó liền cảm nhận rõ ràng đứa nhỏ vẫn liều mạng chịu đựng nhưng vẫn là không thể khống chế được mà từ trong cổ họng phát ra âm thanh nức nở, cùng với thân thể tự nhiên hơi hơi run rẩy, cuối cùng là trở nên thổn thức, “... Tôi dễ bị lừa lắm. Người khác nói gì, tôi sẽ nghiêm túc tin tưởng. Thật sự, tôi sẽ nghiêm túc...”

“Ngu ngốc, anh thực sự rất nghiêm túc. Chưa bao giờ nghiêm túc giống như lúc này.” Dem người thật nhanh ôm vào trong lồng ngực, nhẹn không được mà nhẹ nhàng cười cười, nói.

Đứa nhỏ rốt cục nhẹn không được mà bật khóc thành tiếng, dường như phải khóc ra tất cả tức giận cùng ủy khuất mà lâu nay cất giấu trong lòng.

19. Chương 20: Tiểu Phiên Ngoại - Độc Thoại Nội Tâm Của Tiểu Nhiên...

Cho đến nay.

Lo âu thấp thỏm mà giấu diếm tính hướng như vậy.

Khổ cực mà trộm thích một người như vậy.

Chua xót như vậy mà áp chế tất cả những ý niệm không thực tế trong đầu.

Cứ như thế mà dùng sức khắc chế bản thân mình đang càng ngày càng trở nên tham lam.

...

Lại chưa từng nghĩ tới, cuối cùng người nguyện ý gở ra một bàn tay giải cứu chính mình, chính là Trì Quy.
Ngay cả ảo tưởng xa xỉ nhất trong mộng cũng đều luyến tiếc.

Lại cuối cùng, cho đến hiện tại.

Vì lí do gì anh ấy lại thích mình.

Yếu đuối, khiếp đảm, tự ti, thậm chí có đôi khi còn bị bác sĩ bảo là tự che giấu cảm xúc.

Cùng so sánh với một người vĩ đại như anh, ta quả thật hèn mọn tựa hạt bụi.

Bất quá.

Tạm thời cứ như vậy đi.

Làm ơn.

Em nghĩ em tin tưởng lời anh nói.

Em nghĩ em hiện tại thật hạnh phúc.

20. Chương 21: Người Ta Nói, Đây Gọi Là Đại Thần Cũng Có Bất An

Sau khi xúc động đi qua, kết quả chính là ý thức rốt cục khôi phục thanh tỉnh, tiểu ngọc kêu ‘a’ lên một tiếng sau đó lấy tốc độ siêu phàm mà năng lực phản ứng của bản thân bình thường không thể nào có vọt thẳng vào buồng vệ sinh, còn khóa trái cửa lại.

Trì Quy bất lực nhìn vừa mới rồi còn ôn hương trong ngực hiện tại đột nhiên hai tay trống không, nhịn không được mà nhũu mày đỏ khóc đỏ cười.

Hai má cùng cái mũi lấy tay che lại nên nhìn cũng không thực rõ ràng, nhưng ánh mắt chính là bộ dáng ướt át cùng nước mắt chưa kịp khô, lộ ra làn da cùng hô hấp nóng bỏng, hơi thở hỗn loạn cũng đại khái đoán ra hiện tại mặt mình cũng sắp bị thiêu cháy rồi.

Thở lộ!!

Còn, còn hôn!!

Mới vừa rồi, chỉ mới mười mấy phút đồng hồ trước, bị học trưởng mình thích nhất, hôn!!

Quan trọng là, chính mình lại còn ở trong ngực người ta mà khóc đến ủy khuất như vậy, xấu hổ như vậy!

A a a a a!!!

Đại não thoát khỏi phục lại thanh tỉnh, hiện tại lại bắt đầu có một loại cảm giác không chân thật cùng vui sướng đến choáng váng, giống như mới từ một đám mây trên cao bước xuống, trong lỗ tai tựa hồ còn nghe được nhịp tim đập thùng thùng không ngừng.

Bỏ tay ra nhìn đến, quả nhiên nhìn thấy bộ dạng đôi môi màu đỏ tươi, cùng dĩ vãng vốn là hơi hồng nhạt tái nhợt hoàn toàn đối lập, thậm chí còn lưu lại xúc cảm tê dại cùng nóng rực vẫn không mất đi.

Rất... đột ngột.

Rất... rung động.

Cũng rất... không chân thực.

Khoảnh khắc trong đầu thoáng xẹt qua một ý tưởng, nếu không phải mình đang nằm mơ vậy nhất định chính là ông trời đang nằm mơ, tay đã muốn vô ý thức mà sờ lên đôi môi nhiệt độ vẫn không chịu thối lui,

gần như là lấy biểu tình đại ra mà nhìn chính mình trong gương, tim đập cơ hồ muốn phá vỡ lồng ngực mà nhảy ra ngoài.

Tiếng đập cửa vang lên thật lâu khiến tinh thần phục hồi trở lại, phản ứng đầu tiên chính là lấy tay gạt gao chế trụ cánh cửa đã khóa thật kỹ lại, hơi thở không xong mà hô to, “Đừng vào! Tôi, tôi đi vệ sinh.”

“Ừ, em cứ từ từ, anh không vội. Nếu em muốn xem báo chí giết thời gian, ở bên tay trái có tờ tin tức ngày hôm nay.”

Người ở ngoài trong giọng nói chính là không thêm che giấu ý cười càng làm cho Tô Nhiên hận không thể khóa cửa cả đời ở trong này không đi ra ngoài nữa còn tốt hơn.

Trì Quy nghe thấy người bên trong cứ rục rà rục rịch luống cuống tay chân không biết là đang làm gì, dựa vào tường không tiếng động mà nở nụ cười.

Đợi ước chừng nửa tiếng, cái kẻ toàn thân hồng như con tôm đã sắp biến thành rùa mà từ trong toilet đi ra, thấy Trì Quy đứng ở cửa không một tiếng động liền theo bản năng kinh hô một tiếng, sau đó vẻ mặt ai oán lấp bắp than thở, “Anh, vãn, cái kia ở chỗ này sao?”

“Ừ. Anh, vãn, cái kia ở chỗ này.” Thật hưng trí mà bất chước bộ dạng người nào đó lấp bắp, đại thần cười cười trả lời.

“... ” Cố ý!!! Bạn học Tô Nhiên ngậm miệng yên lặng phun trào.

“Đúng rồi, điện thoại di động của em vừa có người gọi đến. Là bạn học, à, chính là cái người cùng phòng ký túc xá.”

“A, vậy tôi phải nhanh chóng gọi lại cho cậu ấy!” Tô Nhiên nói xong liền từ trước mặt người nào đó đi ra ngoài, vội vã bước đi.

“Không cần phải gấp, anh đã nói với cậu ấy rồi.”

“A? Nói cái gì?” Tiểu Tô Nhiên có chút kinh ngạc mà quay đầu lại.

Trì Quy một bên vừa hướng về phía Tô Nhiên mà bước qua, một bên cười nói, “Anh nói cho cậu ấy biết, em ở trong buồng vệ sinh, có thể cần thời gian rất lâu, bảo cậu ấy kiên nhẫn chờ đợi.”

Trì Quy nói xong hài lòng nhìn Tô tiểu ngọc gương mặt bạo hồng nghiêng đầu đi nơi khác, cầm lấy di động.

“Alo.”

“Alo! Tao không phải-”

“Uh,, đại khái một hồi sẽ trở về. Tao lập tức ra khỏi cửa rồi đây. Ừ, biết rồi.”

“Được rồi, tao biết, mua ày. Cho nhiều ớt, không để giấm chua.”

“Mày không cần gọi bậy!!”

“Ừ, trước cứ như vậy đi. Nhớ phải đem bài tập làm đi, mày đã rút hai lần rồi. Ừ, đêm nay hết hạn.”

“Được... Ừ. Tạm biệt.”

...

“Cậu ấy tìm em có việc sao?” Trì Quy thấy cậu để điện thoại xuống liền hỏi.

Tô Nhiên có chút xấu hổ mà cười cười, “Kỳ thật cũng không có việc gì, chỉ là nhắc tôi lúc trở về nhớ mua cho cậu ấy đồ ăn khuya. Hồi tôi khi nào thì trở về.”

“... Ừ.”

Tiểu Tô Nhiên trộm hít sâu một hơi, nói, “Cái kia, học trưởng, cũng không còn sớm, tôi, tôi đi trước. Anh nghỉ ngơi sớm một chút.”

“Bây giờ còn sớm mà, ngồi thêm một lúc, chốc lát anh đưa em trở về.”

“Không cần không cần! Ha ha, tôi ngồi xe bus là được rồi, chỉ một tuyến liên đến trường học. Học trưởng anh không cần đưa tôi.”

“... ”

“Cái kia, học trưởng anh hôm nay mới vừa ngồi xe lâu như vậy, nghỉ ngơi sớm một chút đi, tôi không quấy rầy anh nữa.”

“... Ừ. Giờ anh đưa em về.” Nói xong đã muốn từ trên giá áo lấy xuống áo khoác.

“Không cần không cần! Tôi tự mình trở về là được, tôi ngồi 35 phút-”

“Anh muốn đưa em, có thể chứ?”

“... Vậy, phiền toái học trưởng.” Nhìn đôi mắt kia còn đang nhìn thẳng vào mình, lời cự tuyệt thật sự là nói cũng không nên lời.

“Tiểu Nhiên. Kỳ thật em có thể, không cần khách khí như vậy.” Ước chừng cách hơn mười giây, Trì Quy nói.

Thời điểm xuống lầu, hai người không hẹn mà cùng ăn ý lựa chọn phương thức một trước một sau, im lặng mà đi ra khỏi nhà trọ.

Tô Nhiên thì độn cũng dường như cảm giác được ần ần áp suất thấp, vì thế lúc Trì Quy đưa tay đón xe taxi liền ngoan ngoãn mà nuốt mấy lời đại loại như ‘ngồi xe bus là được rồi’ vào bụng.

Xe taxi chạy rất nhanh trên đường cái rộng mở, bên trong xe lại là một mảnh yên tĩnh.

Tô Nhiên một bàn tay nắm di động, một bàn tay theo bản năng mà bắt lấy ghế ngồi dưới thân, nghiêng mặt hướng ra ngoài cửa sổ, không mục đích mà nhìn.

Thật khẩn trương cho nên ngay cả hô hấp cũng chỉ có thể hạ xuống thật nhẹ.

Tựa hồ qua mười mấy phút đồng hồ, âm thanh tin nhắn của di động vang lên. Thời điểm cúi đầu nhìn tin nhắn liền nhận không được mà lắp bắp kinh hãi, cái tên Trì Quy hiện rõ ràng trên màn hình.

[Thực xin lỗi. Anh hôm nay lỡ mãng. Bất quá chuyện anh nói thích em, anh thật rất nghiêm túc.]

Trong thời điểm này, trường hợp này bản thân Trì Quy đại não căn bản cũng không thể dùng hai từ thanh tĩnh để hình dung.

[Có lẽ đã không quan tâm đến suy nghĩ cùng ý nguyện của em, anh thật xin lỗi.]

Tô Nhiên vừa muốn trả lời, tin nhắn thứ ba đã gửi đến.

[Nếu em cảm thấy cần phải suy nghĩ thêm, anh có thể chờ. Cho nên, Tiểu Nhiên, đừng đối với anh tỏ ra xa cách như vậy được không?]

Trì Quy cũng đã quay đầu chuyển hướng sang đối diện cửa sổ, cho nên cũng không thể thấy rõ biểu tình trên mặt anh, Tô Nhiên sau khi kinh ngạc cực độ liền giật mình cảm thấy ở trong lòng thật sâu hồ thẹn cùng khó chịu. Luống cuống tay chân mà bắt đầu soạn tin nhắn, rất sốt ruột muốn biểu đạt cũng tự nhiên vì vậy mà nói năng lộn xộn.

[Không phải, học trưởng, tôi không phải có ý đó. Tôi thật khẩn trương cho nên không biết phải mở miệng thế nào, thật sự rất khó tin cho nên theo thói quen nghĩ muốn đem bản thân trốn đi. Tôi thật không phải là muốn giữ khoảng cách với anh. Thực xin lỗi thực xin lỗi. Tôi thật sự không có trách anh.]

Mặt có chút nóng lên, rốt cục cũng cố lấy dũng khí soạn tin nhắn kế tiếp.

[Cảm thấy thật hạnh phúc cho nên, không biết phải làm sao bây giờ.]

[Anh đừng tức giận. Thực xin lỗi.]

Tin nhắn gửi đi rồi, tim đập cũng đã tới cực hạn. Trong xe không gian nhỏ hẹp, hai người ngồi thật sự rất gần, tựa hồ có thể nghe thấy âm thanh hít thở của đối phương.

Sau đó, tay bị người kia nhẹ nhàng bắt lấy, cầm thật chặt. Bàn tay đối phương truyền đến nhiệt độ cao hơn so với chính mình không ít, nháy mắt liền dọc theo cánh tay truyền đến trong ngực.

...

“Nhóc con, cậu có phải cảm thấy không thoải mái hay không a, mặt đỏ như vậy, hay là phát sốt rồi?” Từ kính chiếu hậu nhìn thoáng qua Tô Nhiên, tài xế taxi quan tâm mà nói chen vào.

“... Không, không có việc gì, cảm ơn bác tài. Con không sao.” Tốt rồi, mặt càng đỏ hơn.

Người nào đó vẫn đang cầm tay mình rất cục nạnh không được cười ra tiếng.

21. Chương 22: Người Ta Nói, Đây Gọi Là Ngọt Ngào Vừa Mới Bắt Đầu

“VẬY, em đi vào trước.”

“ĐƯỢC.”

“Học trưởng anh sớm một chút nghỉ ngơi.”

“Ừ.”

“... ”

“Làm sao vậy?” Trì Quy khéo mắt mang ý cười, hỏi.

“... ” Tay, học trưởng, tay còn ở trong tay anh.

“Còn việc gì sao?” Ý cười càng đậm.

“... Tay.”

“Sao?” Từ tầm mắt của đứa nhỏ nhìn xuống, Trì Quy cong cong khóe miệng, ngẩng đầu ‘kinh ngạc’ nói, “Ngại quá, mới vừa rồi không để ý đến, cứ thế mà nắm.” Sau khi nói xong thì thực tự nhiên mà thu tay trở về, “Được rồi, trở vào đi. Ngủ ngon.”

“Ngủ ngon.”

“Ngày mai anh tới tìm em. Sao?”

“Ừ. Hẹn gặp lại.”

Trì Quy nhìn đứa nhỏ nghiêng đầu sang nơi khác, bịch bịch mà chạy đi xa, nhin không được cười rộ lên. Ừ, quả nhiên không thể đùa quá mức, đứa nhỏ này rất dễ thẹn thùng. Xem đi, đây không phải là chạy trốn trời chết sao.

Ngồi xe trở lại nhà trọ, lấy điện thoại di động ra xem đã thấy có một tin nhắn chưa đọc.

[Tiểu Trì! Tôi thật sự không nhịn được a a a a, cào tim gãi phổi ông xem như thương hại kẻ đáng thương bỉ nhân này đi! Cầu tường thuật trực tiếp cầu chia sẻ! Cùng lắm thì bỏ luôn đoạn H, không, về sau cũng không dùng mấy cái thứ âm thanh thở hổn hển a!!!]

Trì Quy cười cười, sau đó lưu loát ở trên điện thoại bấm bấm vài cái gửi đi, cầm quần áo xoay người tiến vào buồng vệ sinh.

[Bí mật.]

Một đêm này, có hai người ngủ không ngon.

Một là kẻ ở trong ổ chăn tim đập như sấm trở mình lộn đến lộn đi giằng co cả đêm bạn học Tô Nhiên của chúng ta, một là cái người đối với di động hét lớn một tiếng hung hăng phun ra một búng máu Cừu cô nương.

Tô Nhiên là bị tiếng chuông điện thoại gọi tỉnh, mơ mơ màng màng trở mình, vươn tay từ bên giường sờ soạn lấy điện thoại ra nhấn nút nghe.

“Alo.”

“Alo, Nhiên Nhiên. Còn chưa dậy sao?”

“Ba?... A, ba như thế nào gọi sớm như vậy?”

“Ba muốn ra ngoài, trước gọi điện thoại cho con một chút. Con không phải nói cuối tuần sẽ về nhà sao? Hôm nay hay ngày mai trở về?”

“... A, quay về.” Đầu óc có chút thanh tỉnh trở lại, Tô Nhiên đột nhiên ý thức được ba đang nói cái gì, vì thế vội vàng bật người dậy, “Ba, hôm nay là cuối tuần? Ách, mấy ngày nay mãi lo cho kỳ thi đến có chút hồ đồ.”

“Đã là thứ bảy rồi. Con đứa nhỏ này tại sao lại mơ hồ như vậy chứ.”

“... Cái kia, ba, cuối tuần này con có chút việc, đột nhiên xảy ra, có thể sẽ không về được. Bằng không mấy ngày nữa con sắp xếp thời gian rảnh trở về, thật xin lỗi a, con lại quên báo cho ba biết.”

“... Ủ, cũng được. Ba chỉ sợ con trở về ba lại không có ở nhà, nên hỏi trước. Cuối tuần này không về cũng được. Con sau này trước khi về báo ba một tiếng là được.”

“Dạ được. Phải rồi, ba, mẹ bên kia.”

“Không có việc gì, con đừng lo lắng chuyện này. Ba hôm trước có đến xem, mẹ con rất tốt, tình hình thân thể cũng không sai biệt lắm, cảm xúc cũng ổn định, không phát bệnh.”

“Được. Con hôm khác sẽ vào thăm bà.”

“Vậy trước cứ như vậy đi. Con nếu không ngủ nhiều thêm một chút đi, hảo hảo nghỉ ngơi.”

“Dạ, ba nhớ chú ý thân thể. Tạm biệt.”

“Được.”

Cúp điện thoại, người cũng đã tỉnh táo lại. Nhìn di động không đến bảy giờ rưỡi, đoán Trì Quy bên kia hẳn còn chưa có dậy, ý thức phục hồi liền nhớ lại, sự tình tối hôm qua liên tục nảy ra, không khỏi lại một trận mặt đỏ tim đập. Tô Nhiên ở trên giường le lưỡi, nhìn nhìn giường đối diện Trình Ngạn Thần đang ngủ mà gương mặt nháy nháy, sau đó nhẹ tay nhẹ chân xuống giường đi rửa mặt.

Rửa mặt còn chưa xong đã nghe di động vang lên, là một dãy số xa lạ, Tô Nhiên buồn bực đợi trong chốc lát vẫn không thấy ngừng reo, vì thế phải nhấn nghe.

“Dậy rồi?”

“... Học trưởng?!”

“Ừ. Lúc ra cửa liền mua một cái sim nội địa.”

“Học trưởng nếu anh muốn gọi điện thoại có thể dùng điện thoại của em, không cần phải.”

“Không sao, dù sao sau này cũng cần dùng.” Trì Quy cười cười, nói.

“... Vâng.” Rốt cuộc lý giải được ý tứ trong lời nói đối phương, bạn học Tô Nhiên ngốc nghếch đỏ mặt chỉ có thể phun ra được một chữ.

“Dậy rồi thì sửa soạn một chút, anh ở cổng trường đợi em. Cùng nhau đi ăn bữa sáng, được không?”

“Cổng trường? Học trưởng anh đã đến đây rồi??!” Không, không thể nào, từ nhà trọ đến nơi này nói thế nào cũng mất bốn mươi phút.

“Ừ. Vừa đến.”

“A, anh như thế nào không nói với em, học trưởng anh đợi một chút, em lập tức xuống ngay. Lập tức đến.”

“Ừ, không vội, em cứ từ từ đến. Anh chờ.”

Cúp điện thoại không bao lâu, quả nhiên thấy thân ảnh bạn nhỏ Tô Nhiên vội vã chạy ra xuất hiện trong tầm mắt, Trì Quy thẳng thẳng thân mình, mỉm cười chào đón.

“Thực xin lỗi a học trưởng, lại bắt anh phải chờ, thật lâu.” Thở hổn hển mấy hơi vội vàng lên tiếng.

“Không sao, cũng vừa tới.” Trì Quy cơ thể tiến đến mà vỗ vỗ phía sau lưng người nào đó, nói.

“Học trưởng anh muốn ăn cái gì, em dẫn anh đi.”

“Buổi sáng đừng ăn những thứ nhiều mỡ, Tiểu Nhiên thích ăn mì không? Chúng ta đi ăn mì được chứ?”

“A, em biết một quán ăn làm mì thủ công rất ngon, hắc hắc, đầu bếp cũng tốt lắm. Học trưởng nếu anh không ngại quán nhỏ, em, em dẫn anh đến đó.”

“Được.”

Địa điểm ăn sáng quả nhiên rất nhỏ, bất quá buôn bán rất tốt, chủ tiệm là một ông chú lớn tuổi, vẻ mặt tươi cười hào sảng.

Thời điểm hai người đi vào vừa vặn có người ăn xong, liền may mắn mà ngồi xuống một cái bàn dựa vào góc tường.

“Học trưởng anh muốn ăn mì gì? Quán này có rất nhiều loại, anh xem xem thích cái gì.”

“Tiểu Nhiên thích ăn loại nào?”

“Ừ, cái nào cũng thích. Bất quá bình thường hay ăn nhiều nhất là trứng gà cà chua.”

“Được, vậy cho anh một phần trứng gà cà chua.”

“Cái kia, học trưởng, nếu không anh xem thực đơn đi, có thể có món anh thích. Không cần, không cần phải.” Tô Nhiên có chút ngượng ngùng mà đem thực đơn đẩy đến trước mặt Trì Quy, nói.

“Anh cũng thích ăn cà chua.”

“Như vậy a, hắc hắc, thật là trùng hợp. Vậy em đi nói với ông chủ. Học trưởng anh chờ em một chút.”

Nhìn người nào đó cao hứng chạy đi, Trì Quy nhin không được cười khẽ.

Quả nhiên, đơn giản vô cùng cũng đáng yêu vô cùng, ngốc nghếch.

Cơm nước xong dọc theo con đường trở về, bởi vì ăn uống no đủ mà đứa nhỏ sắc mặt phá lệ hồng nhuận, thần thái trên mặt sáng ngời, khóe miệng cũng khó nhin mà cong lên một đường cong nhợt nhạt.

“Làm sao vậy? Ăn xong nên vui vẻ vậy sao?”

“... Vâng.”

Trì Quy vừa muốn tiếp tục nói chuyện, liền không thể không kinh ngạc mà nghe đứa nhỏ bên người hướng mắt nhìn về phía trước thì trào mở miệng, “Đây là bữa ăn ngon nhất mà em từng nếm qua.”

Thoáng chốc trong lòng liền mềm mại đến không thể tin được.

Cũng hướng mặt về phía trước, nhưng đáy mắt là ý cười ôn nhu không thể che dấu.

“Ừ. Đây cũng là bữa ăn ngon nhất anh từng nếm qua.”

22. Chương 23: Người Ta Nói, Đây Gọi Là Hương Vị Mỗi Tình Đầu

Vé xe trở về là chiều thứ hai, nhìn đứa nhỏ ngồi ở trong góc cơ hồ theo bản năng cách mỗi một phút đồng hồ lại xem lịch tàu chạy, bộ dạng nhịu mày cần mẫn, rốt cục vẫn là nhin không được kéo người nào đó vào toilet ở đại sảnh, hung hăng đóng sầm cửa phòng đem người ôm vào trong ngực.

Không gian nhỏ hẹp, hô hấp cả hai đều có chút nóng lên, Tô Nhiên khó có được lúc không rụt rè mà dùng sức quay sang ôm đối phương.

“Phải biết tự chiều cố bản thân.”

“Ừ.”

“Nếu thấy nhớ liền gọi điện thoại cho anh. Di động phải luôn mang theo bên người, đừng làm anh lo lắng.”

“... Ừ.”

“Trễ nhất là tháng sau, anh liền đến thăm em.”

“... ”

Nắm thật chặt cánh tay, Trì Quy nhẹ nhàng kéo vành tai của tiểu ngọc, gần từng tiếng nghiêm túc yêu cầu, “Bạn học Tô Nhiên, não của em dung lượng có hạn, cho nên, đừng có mà miên man suy nghĩ. Sao?”

“... ”

Trì Quy cường thế mà kéo người đến cạnh mình, quả nhiên thấy đứa nhỏ cắn môi không tiếng động rút nước mắt, tuy rằng đã từng tưởng tượng đến loại tình cảnh này, nhưng chân chính gặp phải cảm giác đau lòng vẫn phi thường rõ ràng.

Bao nhiêu ủy khuất cùng vất vả chờ đợi đến hiện tại, lại chỉ gặp nhau được vài ngày.

Đứa nhỏ này, hẳn đã thật cố gắng mà che giấu đi.

Từ tối hôm qua bộ dạng vẫn mang vẻ mỉm cười mà cùng mình ăn cơm nói chuyện phiếm thu dọn đồ đạc, phỏng chừng trong lòng sớm đã khó chịu đến khó có thể chịu được rồi.

Lấy tay chế trụ khuôn mặt tiểu ngọc lại không cho cậu né tránh, sau đó vươn tay đem nước mắt trên mặt đối phương từng chút từng chút một lau sạch, nụ hôn mềm nhẹ từ trán bắt đầu, một đường lan tràn đến bờ môi, ngay cả giọng nức nở nhẹ nhàng cố nhịn của đối phương cũng thu hết vào trong miệng.

Đừng khóc mà, ngọc ghéech.

Đừng làm anh lo lắng như vậy.

Đừng suy nghĩ miên man.

Hiện tại, cho dù em không tin tưởng chính mình, cũng nên tin vào ánh sáng trong mắt anh.

Buổi tối ngày hôm sau, thời điểm đăng nhập QQ, Tô Nhiên bị thông báo tin nhắn của bạn bè nhảy lên làm chấn động đến sững sờ. Mở ra liền thấy toàn bộ đều là lời nhắn của Cửu cô nương.

[A Cửu]: Không có ở đây sao?

[A Cửu]: Vẫn không ở sao?!!

[A Cửu]: Ngọc ghéech, cậu có ở nhà hay không??

[A Cửu]: Cậu sẽ không phải là bị cái tên cầm thú kia ăn rồi đi!!!

[A Cửu]: Tiểu ngọc lên tiếng đi!! Ngày nắng bảo bối mau lên tiếng!!

[A Cửu]: Trì Quy ôngcái tên cầm thú mau xuất hiện!!

[A Cửu]: A ngược ngược, cái kia mới vừa gửi lộn người

[A Cửu]: Ngày nắng!! Ngọc mạnh!! Cậu phải bảo trọng a!!!! Không được tùy tiện để người ta bắt cóc!! Khu khu, như thế nào cũng phải quấy rầy hắn ta một thời gian, đừng có để hắn ta cứ như vậy khi dễ cậu a!!

[A Cửu]: Ngày nắng cậu mau lên QQ đi, A-men, tên kia hắn ta không cho tôi gửi tin nhắn cho cậu!! !!

...

Tô Nhiên càng xem mặt càng phát nhiệt, giờ mà đối mặt với Cửu cô nương nói chuyện, không khỏi có một loại cảm giác làm chuyện xấu bị bắt gặp a.

Tuy rằng cô ấy đã sớm đoán ra tâm tình của mình, nhưng mà, hiện tại tình huống dù sao cũng không giống với lúc đầu.

[Ngày nắng]: Tôi ở đây.

[A Cửu]: $\Sigma(\circ \quad \circ |||)$ Cậu rốt cục xuất hiện, đã lâu không gặp!!

[Ngày nắng]: A, thật xin lỗi nha nhóm trưởng, lúc trước không rảnh lên QQ, vẫn không thể trả lời cô.

[A Cửu]: Không sao không sao, ‘lên’ là tốt rồi. Khụ khụ, ý của tôi là, lên QQ là tốt rồi.

[Ngày nắng]: Sao?

[A Cửu]: Không có việc gì a không có việc gì. Đúng rồi Ngày nắng, tiểu Trì không có ở đó sao?

[Ngày nắng]: Học trưởng đã trở về rồi a. Anh ấy không nói cho cô biết sao?

[A Cửu]:

[A Cửu]: Trở về rồi??!! Đệt, thế này là sao chứ!! Tôi cái gì cũng không biết!! !!

[Ngày nắng]: Ách, anh ấy có thể đã quên. Cô đừng tức giận, tôi nghĩ anh ấy không phải cố ý đâu.

[A Cửu]: Cái loại ngữ khí dày đặc giữ gìn cùng bao che này là thế nào? Ngày nắng cậu quả nhiên là một hiền thê tốt! Gàò khóc a, tôi không được quá kích động.

[A Cửu]: Mắt lấp lánh cầu Ngày nắng bảo bối chia sẻ chi tiết, chia sẻ chuyện đã trải qua chia sẻ ngọt ngào a lẫn lộn.

[Ngày nắng]: ...

Đỏ mặt đến không biết phải đáp lại như thế nào, di động đột nhiên vang lên, thấy tên người gọi hiển thị trên màn hình, tim liền đập nhanh mấy nhịp, vội thật nhanh ở trên bàn phím đánh mấy chữ sau đó chạy ra ngoài hành lang, nhấn nút nhận cuộc gọi.

“Alo, học trưởng.”

“Mới vừa tan học về. Đang làm gì sao?”

“Ừ, vừa mới lên QQ, cùng nhóm trưởng nói chuyện phiếm.”

“A Cửu?”

“Dạ.”

“Cô ấy sao, không có hỏi em cái gì chứ?”

“... ” Học trưởng anh thật thần kỳ.

“Vậy Tiểu Nhiên trả lời như thế nào?”

“Em còn chưa kịp nói, anh liền gọi điện đến.”

“Ha, như vậy a. Vậy đừng nói gì hết, cái kia để anh nói với cô ấy.”

“Ừ, được.” Tuy rằng không lễ phép, nhưng mà... Thật sự không biết mở miệng thế nào.

“Tiểu Nhiên.”

“Sao?”

“Em có dùng phần mềm ghi âm không?”

“A? Vâng, trước kia cũng từng có một cái, hình như là XX, nhưng mà cũng không dùng nhiều. Hắc hắc, chủ yếu là cũng không biết dùng để làm gì.”

“XX? Được, vậy một lát nữa lên QQ nói chuyện, anh dạy cho em. Em giúp anh thu một đoạn, được không?”

“A?? học trưởng, em sẽ không phối kịch a, em đối với mấy cái kia dốt đặc cán mai. Còn-”

“Không phải kịch, chỉ là nói mấy câu mà thôi. Ngoan, rất đơn giản.”

“... Được rồi.”

“Ừ. Vậy em cúp máy trước đi. Anh lên mạng một chút. Chờ anh chút nhé.”

“Được.”

Đợi đến lúc Trì Quy gửi đến cái đoạn cần ghi âm gọi là ‘mấy câu rất đơn giản’ kia, bạn học Tô Nhiên đối với mấy tính khốc không ra nước mắt.

[Anh có một tin nhắn mới, thỉnh chú ý kiểm tra và nhận tin.]

[Anh hiện tại có thể nghe điện thoại không? Em đang điện thoại cho anh đó.]

[Học trưởng, rời giường. Nếu không dậy sẽ bị muộn nha.]

...

[Ngày nắng]: T T

[Trì Quy]: Làm sao vậy?

[Ngày nắng]: Cái kia... mấy câu ghi âm.

[Trì Quy]: *Biểu tình mỉm cười* Làm sao vậy? Có vấn đề gì sao?

[Ngày nắng]: Rất... khó nói.

[Trì Quy]: Tiểu Nhiên, nhận chat voice đi.

Kết nối cuộc gọi được rồi, từ trong tai nghe truyền đến âm thanh của Trì Quy, “Tiểu Nhiên. Anh muốn mỗi ngày đều nghe thấy âm thanh của em. Có được không?”

“... ” Xấu lắm!! Lại là chiêu này!! Căn bản là không thể nào cự tuyệt mà.

“Ừm, nếu cảm thấy quá miễn cưỡng có thể không thu, không sao, anh.”

“Em ngày mai thu cho có được không.”

“Tốt, anh không vội, em cứ từ từ.”

“... Vâng.”

“Ngày mai không phải có buổi học sớm sao? Nghỉ ngơi sớm một chút đi. Em đã vài ngày không có nghỉ ngơi tốt rồi.”

“Ôi chao? Học trưởng làm sao anh biết em có buổi học sớm?”

“À, anh xem thời khóa biểu trên di động của em.”

“Vâng.” Mặt đỏ.

“Tốt lắm, mau đi nghỉ ngơi đi, buổi tối nhớ phải đắp kỹ chăn, đừng để bị cảm lạnh.”

“Hắc hắc, em biết rồi, em cũng không phải trẻ con.”

“... Ừ.” Không phải bởi vì em trẻ con, mà là bởi vì em quan trọng.

“Vậy em out trước, học trưởng anh cũng đừng quá muộn. Dự báo thời tiết nói chỗ anh mai mốt có thể sẽ trở lạnh, anh ra ngoài nhớ...” Nói một nửa thì phát giác chính mình thật giống mấy bậc cha mẹ nói liên miên cẩn thận, lại nghe tiếng cười nhẹ nhàng của đối phương, cả người liền nháy mắt cảm thấy quần bách đến không chịu được.

“Được. Anh biết. Vậy thế nhé. Ngủ ngon.”

“Dạ. Ngủ ngon.”

23. Chương 24: Người Ta Nói, Đây Gọi Là Vì Hạnh Phúc Mà Cố Gắng

Quá hạnh phúc vân vân, tóm lại cũng phải có điểm khiến người ta lo lắng.

Cuối tuần lúc lên QQ, Trì Quy nhìn mấy tin nhắn tổ kịch phát tới giục âm thô cùng hai lời mời làm khách quý buổi ca hát trên YY, nhin không được mà nhịu mày hoài nghi, mình có phải từ nay về sau nên dứt khoát cự tuyệt mấy lời mời như thế này một chút hay không.

Mở CE(1), điều chỉnh thử một chút liên bắt đầu thu âm thô đầu tiên.

(1) Một phần mềm ghi âm.

Đây là thói quen phối kịch của Trì Quy, trước thu một lần, sau đó tự mình đối chiếu với kịch bản, cẩn thận phân tích tâm lý nhân vật, xem mình xử lý như vậy có vấn đề hay không, sau đó sẽ chính thức thu lần thứ hai. Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, lấy năng lực hiện tại của Trì Quy, bình thường có thể khống chế trong vòng 3 lần thu.

Thu xong đoạn ED(2) cùng phiên ngoại Hướng tây hướng bắc không sai biệt lắm cũng mất gần một giờ đồng hồ, vừa lúc A Cửu cùng biên kịch đều onl, liền gõ mấy chữ chào hai người rồi gửi qua.

(2) Ca khúc chủ đề trong kịch, thường phát vào cuối kịch nên còn gọi là Ending song.

Hơn mười phút sau, hai người ở trên QQ đều trả lời.

[A Cửu]: Thân ái, ông rốt cục chịu ghi âm rồi? Thật không dễ dàng a! (Hừ)

[Biên kịch bánh pudding]: Trì Quy đại nhân. Phiên ngoại nếu có thể thêm một chút... say mê nữa, khụ khụ, ông hiểu mà.

Trì Quy nhìn nhìn trả lời trên QQ của hai người, quyết định gõ chữ trả lời người thứ hai trước.

[Trì Quy]: Cá nhân tôi đề nghị lời này cô nên cùng Cá giấm chua sama nói thì tốt hơn.

[Biên kịch bánh pudding]: Ngao ô! Được rồi, tôi đã hiểu. Che mặt. Tôi đi tìm hậu kỳ sama cho cô ấy nghe một chút, Trì Quy đại nhân ông cứ tiếp tục bận rộn đi.

[Trì Quy]: Được. Vất vả quá. *Biểu tình mỉm cười*

Vừa mới trả lời xong, QQ của A Cửu quả nhiên lại bắt đầu vang lên.

[A Cửu]: !! Trì Quy ông giỏi! Còn dám không trả lời!! Ông nha đặc tội ta không chỉ một hai ngày, tôi đây tặng ông một ngón tay giữa!!

[Trì Quy]: ...

[A Cửu]: (^) Hối hận quá muộn, hừ. Bà đây không tha thứ cho ông, nói lầm bầm. Ai cho ông tư hữu ngón ngón, ai cho ông không chịu chia sẻ!

[Trì Quy]: Nếu không tha thứ coi như xong, vốn định hôm nào mời cô đi ăn bữa cơm xem như đáp tạ, nhưng xem ra cô cũng không cần.

[A Cửu]: !!! Trì Quy đại thần!!! Cần!! Cần!! Tôi rất cần!! Cầu ăn cơm cầu chia sẻ van cầu a!! Khi nào ở đâu, ông sẽ mang tiểu ngón theo sao!! Gào khóc, tôi có thể trông chờ buổi hẹn hò ngọt ngào chói mù hai mắt tôi không? Mắt long lanh.

[Trì Quy]: Đồ mờ mờ. Cậu ấy không tiện đến đây, lần này vẫn là quên đi. Chỉ hai người chúng ta thôi.

[A Cửu]: Được rồi tôi chỉ là nói vậy thôi.

[Trì Quy]: Ừ. Vậy khi nào chọn thời gian đi, tôi đến tìm cô.

[A Cửu]: Gào khóc! Tốt! Tiểu Trì ông đẹp nhất!! Yêu ông!

[Trì Quy]: Đổ mồ hôi. Nếu tôi nhớ không lầm, mới vừa rồi mắt tôi hình như cũng là cô.

[A Cửu]: =v= Nhớ lắm nhớ lắm rồi. Ai da, Trì Quy đầu óc ông thật không tốt a. =v= Được rồi được rồi, người ta phải đi phối âm. Chux-moa =3=.

[Trì Quy]: ...

Hai người gặp mặt đã là nửa tháng sau, trong lúc Trì Quy gia tăng tốc độ để thu xong âm thô của những vở kịch còn chậm trễ lúc trước, cũng xem như trong thời gian ngắn hoàn thành xong nhiệm vụ còn nợ lại.

“Gào khóc tiều Trì ông càng ngày càng suất a, chẳng lẽ đây gọi là tình yêu là sản phẩm chăm sóc sắc đẹp tốt nhất trong truyền thuyết sao!! Kêu gào!!” Vừa thấy mặt, A Cửu liền bắt đầu không để ý đến hình tượng mà gào to.

“Tôi nói này, như thế nào cô cũng phải chú ý chung quanh một chút đi.” Trì Quy nhìn người nào đó túm chặt tay mình, nhin không được bắt đắ dĩ nói.

“Đệt, bà đây chỉ là không kiềm chế được giọng nói hơi lớn thôi được không? Ông ghét bỏ sao?”

“Ừ.”

“Ừ em gái ông!!”

“... ”

“Đi nhanh đi nhanh, cầu chia sẻ chi tiết trải qua, bà đây thật sự là bị cái kiểu úp úp mở mở của các người tra tấn đến chết rồi! Ông hôm nay không hảo hảo kể rõ ông đừng mong ra khỏi cửa lớn Tland(3) này!”

(3) Tên nhà hàng mà hai bạn Trì Quy và A Cửu đến ăn ý mớ

“... Tôi thực hối hận đã đến đây.”

“Hắc hắc, hối hận đã muộn, mau mau.”

“Ai... Cô muốn nghe cái gì? Nếu tiện, tôi sẽ thành thật trả lời.” Bất đắc dĩ thỏa hiệp.

“Ngao ô!! GJ!”

Trán Trì Quy theo bản năng mà nhăn lại .

“Các người đã thổ lộ với nhau rồi?”

“... Ừ.”

“Ngao ô!! Vậy, ai mở miệng trước? Ngốc manh, hay là ông?”

“... Tôi cự tuyệt trả lời.”

“Đệt, nhất định là ông, nói làm bầm. Một vấn đề khác, hắc hắc, hôn thì sao?” Cửu cô nương vẽ mặt cười gian tiếp tục hỏi.

“... ”

“Đệt, chắc chắn hôn rồi. Tôi đã quên ông là cầm thú ghen lâu như vậy, khẳng định liền khi dễ tiểu ngậy ngọc nhà ta.” Người nào đó tự biên tự diễn thật sự rất HIGH.

“Ê, cô đủ rồi nha.” Cầm thú gì đó, thật sự là...

“Được rồi, bà đây tấm lòng từ bi không làm khó dễ ông, hỏi lại một vấn đề khác là được.” A Cửu vỗ vỗ vai Trì Quy, vẽ mặt còn trở nên có chút nghiêm túc, “Trì Quy, ông xác định, phải không?” Xác định là Ngày nắng đi, mặc kệ như thế nào cũng đều đã cố gắng như thế, đúng không.

Trì Quy cười cười, không chút chần chờ.

“Ừ. Tôi xác định.”

“Sát, bà đây đặc biệt rất muốn khóc à. Thật sự a. Được rồi, ông xác định là tốt rồi, ha ha, ông không biết, đứa nhỏ kia.”

Trì Quy nhìn ánh mắt có điểm ửng hồng của cái người luôn tự xưng là bư hân, nhưng trên thực tế là một nữ sinh tâm so với ai khác còn mềm hơn, nhịn không được cười khẽ nói, “A Cửu, cảm ơn cô. Cảm ơn cô vì chúng tôi tất hợp. Có người bạn như cô, là phúc khí của cậu ấy.”

“Đệt, ông làm cái gì a, phiền cái rắm! Được rồi được rồi, phiền chết được, dong dài.”

Trì Quy đối với phản ứng của cô chỉ là không tiếng động cười nhẹ.

“Ê.”

“Sao?”

“Ông tương lai tính thế nào? Nếu xác định, hẳn là, ừ, lo lắng đến tương lai đi. Dù sao hai người cũng không ở cùng một chỗ.”

“Tôi nghĩ qua rồi, Tiểu Nhiên vốn ở C thị, nếu em ấy muốn ở lại đó, chờ tôi tốt nghiệp nghiên cứu sinh thì đến đó cùng em ấy, nếu em ấy không muốn, vậy hai người đến nơi khác cũng tốt.” Vô luận như thế nào, đều cùng một chỗ.

“Vậy người trong nhà ông thì sao? Bọn họ sẽ đồng ý chứ?”

“Chuyện này cũng không tính là vấn đề quá lớn. Dù sao trong nhà tôi cũng không phải con trai độc nhất, tương lai công ty để anh hai xử lý là được, tôi vốn cũng muốn tự mình làm việc. Ba mẹ ở phương diện này thật ra cũng luôn tôn trọng sự lựa chọn của tôi.”

“Ừ. Hai người có thể như vậy thì tốt rồi. Hắc hắc, nếu hai người về sau đến C thị, vậy tôi liền thường xuyên đến chỗ nhà các người chơi.”

“Luôn luôn hoan nghênh.”

“Đúng rồi, Trì Quy, vậy hai người các người gặp mặt gì đó thì.” lo lắng về vấn đề khoảng cách, Cửu cô nương nhú nhú mày, hỏi.

“Ừ, tôi cũng nghĩ qua. Tuy rằng khoảng cách xa, nhưng mỗi tháng gặp mặt một lần, tôi có thể đảm bảo. Nếu, tôi có thể chờ được.”

“Gào khóc, một tháng gặp mặt một lần thần kỳ, thật ngược tâm. Tiểu ngọc đáng thương, tiểu Trì đáng thương.”

“Thật khoa trương. Mặc dù có chút vất vả, nhưng so với việc thật lâu không được gặp mặt, vẫn tốt hơn rất nhiều.”

“Ừ, hơn nữa hai người có thể dùng video call các thứ, cũng không quá khó khăn ha. Đi con đường hạnh phúc của các người, để cho người khác ngưỡng mộ ghen tị hận đi thôi!!!”

“Ừ. Tôi sẽ cố gắng.”

“Trời ạ, phải chói mù mắt chó của tôi rồi, có cần phải có biểu tình cứng chiều chìm đắm ôn nhu như thế không a, nhớ tới người nào đó cũng đừng có không kiêng nể gì cả như vậy chứ!!” Ai đó nhịn không được gào rú.

“... ”

Ừm, nếu cái người đang lên cơn mất lý trí tên gọi Cửu cô nương nào đó có thể bình tĩnh một chút, nói không chừng còn có thể thấy một sự kiện trăm năm khó gặp, giờ phút này có một vị đại thần trên mặt nhợt nhạt đỏ ửng.

24. Chương 25: Người Ta Nói, Đây Gọi Là Bệnh Vật Đều Là Mây Bay...

Tuy rằng tính chất quan hệ đã thay đổi, nhưng trước đó đã muốn tạo thành thói quen, cho nên bạn học Tô Nhiên vẫn là mỗi đêm trước khi ngủ liền xem qua một chút Weibo, nhìn xem có tin tức gì liên quan đến Trì Quy hay không, biết đâu có thể lại biết thêm gì về anh hay không. Có lẽ nói đúng ra, đây không chỉ đơn giản là thói quen, mà đã muốn biến thành một loại thể nghiệm tim đập không thôi rồi.

Nhìn đến trên Weiblo mở đầu bằng câu status Trì Quy vừa mới đổi không bao lâu ‘Trời trở lạnh, chú ý giữ ấm.’, tuy rằng cũng không nói rõ ràng, nhưng mà nhớ đến ban ngày lúc gọi điện thoại mình lơ đãng hắt hơi một cái làm cho đối phương lo lắng quở trách các loại, da mặt từ trước đến nay vốn vẫn mỏng, tiểu Tô Nhiên đỏ mặt mà vội vàng uống một hơi trà gừng để trên mặt bàn.

Tắt máy tính rửa mặt xong, ngoài ý muốn thấy Cửu cô nương gửi đến một tin nhắn.

[Gào khóc ngốc manh có quấy rầy cậu không? QQ nhắn cậu không trả lời, cho nên mới gửi tin nhắn cho cậu. Cái kia, ngốc ngốc cậu có thể hay không cũng thu cho tôi mấy câu chúc phúc a?]

[Thật có lỗi, mới này đã out QQ. Cái kia là chúc phúc cái gì a? Tôi cũng được sao?]

Chỉ trong chốc lát, tin nhắn của Cửu cô nương đã gửi đến.

[Gào khóc!! Bầy tổ ngốc ngốc không phải chứ không phải chứ, cậu không nhận được thư diễn đàn? Mọi người trong nhóm thấy sinh nhật Trì Quy sama cũng sắp đến rồi, diễn đàn trước đó cũng tổ chức một vở kịch mừng sinh nhật ngắn, tính toán đến cuối cùng mọi người quyết định cùng nhau chúc phúc tặng cho Trì Quy. =v=]

Thời điểm nhận được tin nhắn trong đầu nhất thời một trận phát mộng, đối với hai chữ ‘sinh nhật’ trên màn hình có chút phản ứng không kịp.

Sinh nhật, của Trì Quy?

Sinh nhật của anh ấy bản thân hiển nhiên là biết, chẳng qua tình huống năm nay có chút đặc biệt, cho nên bản thân tựa hồ cũng không nhận thức được, nguyên lai cũng sắp đến ngày 21 tháng 11 rồi.

Đột nhiên có cảm giác thật ảo não.

Rõ ràng, rõ ràng phải là chuyện ở trong lòng ghi nhớ rõ ràng nhất, lại phải để người khác nhắc nhở mới đột nhiên hậu tri hậu giác nhớ ra.

Thật sự là, ngu ngốc a.

Cứ tự trách như vậy liền quên luôn việc trả lời tin nhắn, đến lúc Cửu cô nương nhắn tin lại một lần nữa mới đột nhiên ý thức được vấn đề người ta nói mình còn không có trả lời.

[Ngốc ngốc cậu lại làm gì vậy? Sẽ không phải là đang ngủ chứ?]

[Thực xin lỗi, vừa mới có chút việc. Cái kia, chúc phúc gì đó có yêu cầu thống nhất gì không? Tôi sẽ tận lực tìm thời gian ngày mai thu, có thể không?]

[Không yêu cầu không yêu cầu, rỗng rỗng, ngốc ngốc cứ tùy ý đến. Khụ khụ, làm nũng cũng được bha ha ha.]

[Được, tôi ngày mai thu gửi cho cô.]

[Ok (^o^)/ Đúng rồi ngốc ngốc, không ngại tiết lộ một chút cậu tính toán tặng người ta lễ vật gì chứ? *cười gian*]

Tô Nhiên chớp chớp mi, tiếp tục ở trên điện thoại bấm bấm trả lời.

[Kỳ thật tôi đã quên chuẩn bị. Bất quá, tôi sẽ hảo hảo suy nghĩ. Thực xin lỗi.]

[Không sao, không vội ha, còn thời gian mà. Ngốc ngốc đưa cái gì tiểu Trì cũng đều thích nhất, yên tâm đi. Ha ha. Được rồi, không còn sớm nữa, tôi không quấy rầy cậu, Ngày nắng bảo bối hảo hảo nghỉ ngơi, ngủ ngon.]

[Ừm, A Cửu ngủ ngon. Cảm ơn cô.]

Trả lời tin nhắn xong, nằm lên giường, đại não quả nhiên dị thường thanh tỉnh. Mất thấy thời gian trên di động từ ngày 16 chuyển thành 17, tâm tình ghét bỏ bản thân cũng liền càng thêm tăng lên vài phần.

Nếu hiện tại chuẩn bị, có kịp đưa cho anh ấy trước sinh nhật không?

Lần đầu tiên cùng người ta mừng sinh nhật, kết quả lại phải đợi người khác nhắc nhở mới nghĩ đến việc chuẩn bị lễ vật, Tô Nhiên mày quả thật dốt nát chết đi được a a a!!

Cứ như vậy lần qua lộn lại, nghĩ tới nghĩ lui, thời điểm chìm vào giấc ngủ ước chừng cũng đã là nửa đêm một hai giờ. Trong lúc liên tục đánh mấy cái hắt hơi, tiểu ngốc sờ sờ cái mũi, nhớ tới người nào đó ở đầu bên kia điện thoại biểu tình phỏng chừng sẽ lại là nhăn mặt nhịu mày, vì thế liền hướng chỗ sâu nhất trong ổ chăn dùng sức chui vào, đem mình quấn thành một khối kín kẽ.

Buổi sáng ngày hôm sau không có tiết, ở ký túc xá khó có được nằm ngủ nướng nhiều hơn một chút, cảm thấy được có hơi chút thoải mái vì thế đứng lên rửa mặt. Trình Ngạn Thần ra ngoài chạy bộ trở về đẩy cửa bước vào, thấy người nào đó bộ dáng ồm ỹu liền lấp bắp kinh hãi, trở mình vài cái xem thường nói, “Đệt, mày nha chính là thiếu khuyết rèn luyện, cũng không phải không biết thể chất mình không tốt, còn không biết chú ý. Mày có phải lại bị cảm rồi hay không? Sắc mặt này cũng quá...” Trong óc vừa thoáng qua suy nghĩ ‘làm người ta đau lòng’ lập tức cảm thấy da gà nổi toàn thân.

“Ừ. Không có việc gì, chỉ có chút ho khan.”

“Ngắt a. Mày lần nào cảm mạo không phải đều ho khan đến nửa sống nửa chết sao, đệt, nhanh lên giường nằm đi, đại thiếu gia, tao đi mua thuốc ày. Nếu không được thì phải truyền nước. Ngưỡng mộ mày thật a.”

“Tao thật không sao mà, chỉ là tối qua ngủ không ngon, sau đó có thể-”

“Thiếu gia, ngài được lắm. Mau mau, đi nằm đi đừng có giằng co, mau nghỉ ngơi đi. Tao đi mua thuốc, mày ăn gì? Tao mua về cho.”

“... Không muốn ăn.”

“Ngắt a. Được rồi, mau đi nằm nhanh lên.”

“Ừ. Làm phiền mày rồi. Trở về tao trả tiền ày.”

“Đệt, khách khí cái rắm a. Được rồi, tao đi ra ngoài ha, đợi lát nữa trở về liền.”

Thời điểm đi đến trên giường tay chân một trận như muốn nhũn ra, Tô Nhiên yên lặng cảm thấy tiết học buổi chiều phỏng chừng là không đi được rồi.

Uống thuốc xong ngủ một giấc, lúc đứng lên đã là hai giờ chiều không sai biệt lắm. Nhớ tới còn có lời chúc mừng còn chưa thu, vì thế uống một ngụm nước rồi chạy đến trước máy tính, có chút khẩn trương mà nhìn theo bản nháp học vài lần, cảm thấy cơ bản đã lưu loát mới dùng phần mềm thu một lần, gửi qua cho Cửu cô nương.

Sợ lại càng làm cho cảm mạo nặng hơn, buổi chiều Tô Nhiên cố gắng ăn một chút, sau đó tự động tự phát chạy đến trên giường, tiếp tục quấn chăn băng bó đồ mồ hôi.

Đại khái cũng vì mới bị cảm hơn nửa điều trị thích đáng, sáng ngày thứ hai đã không còn cảm giác nóng sốt, tiểu Tô Nhiên ở trong ổ chăn trộm làm một cái tư thế thắng lợi, sau đó bò xuống giường thu thập một ít sách vở một hồi phải đi học. Lúc vào lớp thì nhận được tin nhắn của Trì Quy dặn mình nhất định chú ý thời tiết thay đổi đừng để bị cảm mạo, nhện không được âm thầm le lưỡi, nghĩ thầm rằng đại thần anh thật sự rất sắc bén, trên tay vẫn là ngoan ngoan mà trả lời lại ‘Em biết rồi.’

“Ê, mày có khỏe không? Không thoải mái liền nhanh đi về đi a.” Trình Ngạn Thần ngồi bên cạnh nghiêng đầu, nhỏ giọng nói.

“Ừ.” Tô Nhiên cười cười gật đầu nói, đương nhiên đối lấy một cái ánh mắt trợn trắng xem thường của đối phương.

“Tao đều đã quên, mày là người không bao giờ nói hai chữ ‘không khỏe’.”

“Hắc hắc. Tao thật sự không có việc gì rồi, không phát sốt cổ họng cũng không cảm thấy không thoải mái.” Nhớ tới cái gì, Tô Nhiên nói tiếp, “A đúng rồi, thứ sáu có thể tao sẽ không ở trường, nếu tiện mày giúp tao ghi lại bài môn chuyên ngành, trở về cho tao mượn xem.”

“Mày đi làm gì?”

“... Ừ, có chút việc gấp.”

“OK, aizz, tao lỡ có quên đến lúc đó ày mượn cũng không được. Mà có cần giúp mày xin phép không?”

“Không cần không cần, cái kia không sao. Tao cùng lão sư xin phép là được rồi.”

“Ok.”

25. Chương 26: Người Ta Nói, Đây Gọi Là Món Quà Sinh Nhật Tuyệt Vời Có Tên Tình Yêu...

Ngồi trên xe thăng hưởng ký túc xá đại học D, tiểu Tô Nhiên giơ tay che mặt có chút nóng. Nhịn không được tưởng tượng người kia nhìn thấy mình sẽ có biểu tình gì, khuôn mặt nhỏ nhắn cứ thế mà dần dần đỏ hơn phân nửa.

Mỗi một lần đều giống như thân thể so với đại não phản ứng còn nhanh hơn, xin phép, xếp hàng mua vé, ngồi xe lửa đến B thị...

Lại xúc động a.

Bất quá, thật sự là rất nhớ... rất muốn nhìn thấy anh ấy.

Ngồi hơn một giờ, cổng trường đại học D rốt cục hiện ra trước mắt, tim đập cũng càng phát ra phập phồng rõ ràng. Đối với năng lực ghi nhớ đường đi của mình tự nhận chính xác có chút trì hoãn, Tô Nhiên đi dọc theo hàng cây bên đường không bao lâu, gặp vài người tựa hồ là sinh viên đi từ trong trường ra, vì thế hít sâu vào một hơi tiến lên phía trước, “Bạn ơi, quấy rầy. Tôi muốn hỏi một chút, tòa nhà ký túc xá nghiên cứu sinh phải đi như thế nào.”

Đối diện là một nam sinh tóc ngắn mặc một thân áo gió đầu tiên là ngắn người, nghĩ nghĩ rồi nói, “Cậu từ cánh cổng phía trước, kỳ thật có chút xa a. Ừm, cậu đi dọc theo con đường này đi tới phía trước, gặp một thư viện thì rẽ trái, tiếp tục đi hướng bắc là được, nghiên cứu sinh ở phía bắc bên kia, là tòa nhà có màu nâu ấy. Cậu hẳn là có thể tìm được.”

“Rẽ trái, thư viện, hướng bắc...” Tô Nhiên mấp máy môi, ngẩng đầu có chút xấu hổ mà cười cười nói, “Cái kia, tôi đối với phương hướng thật ra không có khái niệm, hướng bắc kia.”

“Hướng trước mặt cậu hiện tại đang là hướng chính tây, nói như vậy cậu biết chứ? Trên bắc dưới nam trái tây phải đông.”

“Chính tây. Ừ, tôi đã biết. Rẽ trái, thấy thư viện thì đi hướng bắc, tòa nhà ở phía Bắc đúng không?”

“Ừ, phía Bắc có tòa một tòa nhà. Màu nâu. Nếu không tìm được thì kiếm ai đó hỏi một chút.”

“Ừ, được. Cảm ơn bạn, đã làm phiền rồi.”

“Không có việc gì.”

Thật vất vả một đường mơ mơ màng màng đi tới chỗ có mấy tòa nhà màu nâu, thật sự là không biết phân biệt như thế nào giữa mấy tòa ký túc xá không khác nhau là mấy này, Tô Nhiên nhất thời cảm giác sâu sắc áp lực thật lớn. Không còn biện pháp, chỉ có thể tự mình lần lượt một lần lại một lần hỏi thăm nghiên cứu sinh khoa Sinh học ở chỗ nào.

Đợi đến lúc tìm được chỗ Quý Hàng ở tòa nhà thứ bảy, đã mất hơn nửa giờ đồng hồ không sai biệt lắm. Trông nom ký túc xá là một di khoảng hơn năm mươi tuổi có vẻ hiền lành, thấy Tô Nhiên bộ dạng mồ hôi ròng ròng đầy mặt, vì thế kéo một cái ghế dựa để ra cạnh bàn đăng ký dành cho khách, cười cười nói, “Nhóc con cậu ngồi một chút đi, ở đây chờ người ta là được.”

Tô Nhiên thụ sủng nhược kinh⁽¹⁾ vội vàng khoát tay, “Không cần đâu dì, con đứng đây chờ là được. Con không sao, không có việc gì đâu.”

(1) Được sủng ái mà kinh sợ.

“Đừng cái gì a mau ngồi đi, cũng không biết lúc nào bạn nhóc mới trở về, đứng đó làm gì, ngồi đi ngồi đi, không có việc gì ha đừng ngượng ngùng.”

“Thật sự không sao, con đứng là được rồi. Cái kia.”

Dì kia hiển nhiên là ở phái hành động, lúc lời cự tuyệt của tiểu Tô Nhiên còn chưa nói xong, dì đã muốn bước vài bước, dụng lực đem người kéo đến trên ghế, “Con xem con đứa nhỏ này, còn thẹn thùng như vậy.”

“... Dạ, cảm ơn, cảm ơn dì.”

“Không khách khí ha. Con không phải học trường này đi?”

“Dạ. Con là đại học T.”

“Đại học T? A, thật hiểu học a, bắt quá cách đây rất xa mà.”

“Dạ. Không tính gần.”

“Đến tìm bạn học?”

“... Dạ.” Đứa nhỏ cúi thấp đầu, có chút chột dạ trả lời.

...

Bởi vì lần này là giấu Trì Quy việc bản thân tới đây, ngoại trừ ngày hôm qua gọi điện thoại biết anh ấy xé chiều hôm nay có hai buổi thí nghiệm ngoại khóa, cái khác cũng không dám hỏi. Cho nên chờ đến lúc Trì Quy xuất hiện ở ngoài cửa lớn tòa nhà ký túc, sắc trời đã muốn hoàn toàn tối đen, bên trong ký túc xá ngọn đèn màu vàng sáng lên, một chút một chút, nổi thành từng dãy.

Vừa thấy người nọ, thân hình Tô Nhiên liền phản xạ có điều kiện mà lập tức đứng lên, trong lòng kinh hoàng không thôi, môi bởi vì khẩn trương mà không tự giác mím lại, cả người cứng lên không biết là nên chào đón hay vẫn là đứng lại tại chỗ.

Nghe thấy âm thanh quen thuộc gọi hai chữ ‘Học trưởng’, Trì Quy phản ứng đầu tiên là - Nghe lầm rồi.

Chờ theo bản năng nhìn về phía bên kia, trong tầm mắt liền xuất hiện thân ảnh quen thuộc khiến Trì Quy đại thần xưa nay luôn trấn định nháy mắt đại não trống rỗng, không biết nên phải ứng như thế nào.

Rốt cục phục hồi tinh thần, tim liền thoáng chốc không thể khống chế mà ầm thành một mảnh. Chỉ cần im lặng đứng nhìn không nói lời nào như vậy, ánh mắt cũng liền không hiểu sao lại cảm thấy chua xót mà xúc động muốn rơi lệ.

Chiều theo quy định thì người ngoài không thể vào ký túc xá, nhưng tiểu Tô Nhiên vẻ mặt nhu thuận sạch sẽ vẫn được dì trông nom túc xá nhiệt tình mà mở một con mắt nhắm một con mắt thả cho đi vào.

Hai người không hẹn mà cùng trầm mặc đi vào ký túc xá, tiểu ngốc còn chưa kịp nói gì, Trì Quy đã muốn không thể ẩn nhẫn mà liền đem người đặt ở trên cửa, hung hăng nâng mặt lên hôn đồng thời khóa trái cửa lại.

Lực đạo trên môi đại thần thiếu đi ôn nhu cùng trấn an như dĩ vãng, ngược lại thời điểm trần trọc dây dưa rõ ràng có thể cảm thấy hàm xúc ý tứ bá đạo chiếm đoạt. Không để cho người có cơ hội thở dốc, môi lưỡi giao triển thân mật cơ hồ làm cho đứa trẻ trong ngực mình cả người đều sắp bị thiêu cháy.

Thời điểm rốt cục tách ra, Tô Nhiên đã muốn hận không thể dúi đầu vào ngực đối phương, mặt đỏ đến không thể chịu được, môi cơ hồ cũng có cảm giác như không phải của mình.

Thở dốc còn chưa bình ổn, cái cổ lộ ra lại bị môi đối phương nhẹ nhàng hôn cho đến tê dại, Tô Nhiên vẻ mặt xấu hổ và giận dữ vội vã từ trong ngực người nào đó chui ra, giơ tay đẩy ngực đối phương, “Em, em muốn nói chút chuyện. Anh ngừng lại đi. Chờ, chờ một chút.”

“Ừ, em nói đi.” Trì đại thần cười cười, thực vừa lòng mà nhìn người nào đó bị mình làm cho cực độ thẹn thùng đỏ như tôm luộc.

Tô Nhiên bình phục hô hấp, sau đó lấy túi xách mới vừa rồi bị Trì Quy thuận tay ném lên giường, từ bên trong lấy ra hộp quà, hai tay đưa tới trước mặt đối phương, hít vào một hơi, thần sắc còn vô cùng nghiêm túc nói, “Học trưởng, sinh nhật vui vẻ.”

Ánh mắt Trì Quy phức tạp mà nhìn đối phương, sau đó giơ tay xoa trán, lời nói mang theo chút bất đắc dĩ, “Nếu không muốn anh tiếp tục, thì đừng có hấp dẫn anh như vậy chứ.” Bày ra biểu tình như vậy, làm sao có thể, nhẫn được.

“ ... ”

Đem cả người lẫn quà ôm vào trong ngực, nhớ tới cái gì vì thế thở dài nhíu mày nói, “Lần này xem như bỏ qua. Tiểu Nhiên, em lần sau trước khi đến nhất định phải báo trước cho anh biết, anh đi đón em.”

“Không sao, em có thể tự tìm đến đây, lần này.”

“Ngài xem như thương xót cho trái tim yếu ớt đáng thương của tôi đây có được không. Vạn nhất em gặp phải vấn đề gì anh lại liên lạc không được, em là tính để cho anh lấy cái chết tạ tội với thiên hạ sao.”

“... Làm gì khoa trương như vậy chứ.” Đứa nhỏ nhin không được thấp giọng phản bác.

“Chống án vô hiệu, phải nghe lời anh!” Đại thần nghiêm mặt.

“... Được rồi.”

“Ừ. Tốt lắm, ngồi xe lâu như vậy có khó chịu không? Có đói bụng không, có đau đầu chóng mặt không? Anh đi lấy cho em ly nước ấm, em trước ngồi một lát đi.”

“Em không sao mà. Học trưởng, em ở chỗ này lâu cũng không tốt, em, em đến đường XX thuê phòng, anh một lát nữa theo giúp em xem đi.”

“... Không vội. Lâm Đào trong nhất thời cũng sẽ không về, Tiểu Nhiên em trước nghỉ ngơi một chút đi, một lát nữa chúng ta lại đi, sao? Đây, đến uống ly nước ấm. Tay em đều lạnh lẽo hết rồi.”

“Vâng. Cảm ơn.”

26. Chương 27: Người Ta Nói, Đây Gọi Là Đại Thần Thực Phức Hắc

Bởi vì đã đáp ứng đêm nay tham dự buổi ca hát mừng sinh nhật trên YY, cho nên hơn bảy giờ hai người đều lựa chọn rời khỏi trường học. Đợi đến lúc thu xếp ổn thỏa phòng trọ, kết nối internet lên QQ thì cũng chỉ còn vài phút nữa là bắt đầu buổi ca hát.

Cửu cô nương vừa thấy QQ của Trì Quy sáng lên liền bật người lao đến.

[A Cửu]: Lên rồi? Chờ ông thật lâu a nhân vật chính.

[Trì Quy]: Ngại quá, mới vừa kết nối được với internet.

[A Cửu]: Không sao không sao, đến là tốt rồi. Gào khóc! Một chốc nữa mọi người phát tặng ông một màn kịch ngắn chúc mừng ha, dễ thương chết được!

[Trì Quy]: Ừ, mọi người vất vả rồi. *Biểu tình tươi cười* Cảm ơn.

[A Cửu]: A a đến giờ rồi, Trì Quy ông mau mau lên YY, tôi đi kiểm tra mấy file thu âm. Chút nữa gặp lại ha.

[Trì Quy]: Ừ.

Tiến vào phòng YY, phát hiện đã có không dưới 800 người cầm cọc chờ đợi, Trì Quy ở mục bình luận đánh câu ‘Thật có lỗi, để mọi người đợi lâu. Cảm ơn mọi người đêm nay đã đến kênh của tôi. Hy vọng tất cả mọi người có thể hảo hảo chơi thật vui vẻ.’, sau đó lập tức khởi đầu một vòng điên cuồng bình luận. Tô Nhiên nhìn mục bình luận đột nhiên nhớ tới khoảng thời gian phát sinh sự kiện lộn xộn trước kia, nhin không được trên mặt nóng lên.

Đến tám giờ chính thức bắt đầu, Trì Quy mở mic cùng mọi người nói tiếng chào hỏi, sau đó bắt đầu phát vở kịch ngắn đã thu tốt trước đó. Thời điểm cuối cùng nghe được âm thanh của tiểu ngọc, đại thần hạ mi cười cười, đương nhiên đối lấy người bên cạnh một trận xấu hổ quần bách.

Sau màn kịch ngắn là lúc vài người bạn tốt cùng khách mời đến ca hát góp vui, thời điểm Trì Quy lên tiếng đáp tạ, cánh tay liền bị Tô Nhiên nắm chặt, người nào đó thở cũng không dám thở mạnh, sợ bị người khác nghe ra động tĩnh.

Trì Quy tổng cộng hát bốn ca khúc, mà tay thì từ đầu đến cuối đều bị nắm chặt trong tay tiểu ngọc vẫn đang cúi đầu, vui mừng choáng váng cũng không biết rốt cục nghe hiểu được mấy câu.

Ca hát kết thúc cũng sắp mười giờ không sai biệt lắm, nhìn Trì Quy thần sắc như thường mà thu dọn đồ đạc, một vị tiểu ngọc nào đó rốt cục nhìn không được, nhỏ giọng nói, “Học trưởng, anh - anh phải đi về sao?”

Trì Quy động tác trên tay dừng lại, quay đầu lại cười cười, “Không còn sớm nữa, ca hát cũng đã xong. Cũng đến lúc về rồi.”

“... Vâng.” Lập tức không biết nói cái gì, cúi đầu cắn môi nửa ngày cũng chỉ có thể phun ra một chữ ‘Vâng.’

“Hôm nay chắc là mệt lắm rồi, ngồi xe lâu như vậy, một lát nữa nhớ rõ hảo hảo nghỉ ngơi.”

“... Kỳ thật, còn, còn tốt lắm.”

“Được rồi, nếu không có chuyện gì khác, anh trước hết.”

“Học trưởng!”

Liều lĩnh đánh gãy lời đối phương, thế nhưng thời điểm Trì Quy dừng lại động tác mà nhìn mình lại khiến lời muốn nói ra nghẹn lại, không biết phải mở miệng như thế nào, miệng mở ra khép vào nửa ngày cuối cùng chẳng nói được gì, chính là cau mày, mặt đỏ ửng, đôi mắt trông mong nhìn đối phương.

“Tiểu Nhiên, em muốn nói gì?”

“... ”

“Sao?”

“... ” ToT

Trì Quy trở mắt nhìn người nào đó khuôn mặt càng ngày càng đỏ hồng, đầu cũng cúi càng thấp, rốt cục nhìn không được cười khẽ một tiếng đem người kéo vào lòng, ngữ khí trên chọc, “Để em nói một câu ở lại, khó khăn như vậy sao?”

Vừa dứt lời, bạn nhỏ Tô Nhiên ngay cả hai bên tai đều đã hồng hoàn toàn.

“Hơn mười mấy phút trước khi kết thúc ca hát em vẫn thất thần, chính là suy nghĩ cái này sao?”

“... ”

“Aizz... Thật là, ngọc đến bắt trị a.” Nếu như mình không nói, đợi em ấy nói ra hẳn hôm nay thực sự là không thể không đi.

“Này!”

“Ha ha. Được rồi được rồi, thật sự không còn sớm nữa, tắm rửa một cái rồi sớm một chút nghỉ ngơi đi.” Tiểu ngọc tuy rằng mạnh miệng, nhưng sắc mặt rõ ràng xuất hiện vẻ yếu đuối, trong mắt Trì đại thần tự nhiên là đau lòng hơn là kinh hãi.

“... ”

“Làm sao vậy? A, hay là nghĩ muốn cùng nhau tắm?” Mới vừa nói xong, người trong ngực liền lập tức bay nhanh đi ra ngoài, từ tủ quần áo lấy đồ tắm xong liền vọt vào buồng vệ sinh. ‘Rầm’ một tiếng, khóa luôn cửa lại.

Đợi cho Trì Quy tắm xong đi ra, hướng phía giường liếc mắt một cái thiếu chút nữa bật cười ra tiếng.

Tiểu ngọc mặc một bộ quần áo ngủ mềm mại bằng bông cơ hồ là đem toàn bộ chăn màn cuốn quanh người thành một cái bánh bột mì, an phận mà chiếm cứ ở vị trí không đến một nửa cái giường, cả người co lại, chỉ để lộ ra bả vai, cổ còn liều mạng trốn vào trong gối đầu.

Đại thần cứ như vậy có một chút buồn bực nho nhỏ, nhin không được oán thăm, cho dù không phải cố ý nhưng mà cái tư thế này cũng đích xác rất giống đang phòng ngừa đại sắc lang.

Khi tiến vào bị ngăn cách bởi một tầng chăn bên ngoài, rõ ràng cảm giác được người bên cạnh thân thể thu lại, bị vô hình trung ghét bỏ, Trì Quy thở dài, giơ tay chọt chọt người bên cạnh, “Bạn học Tô Nhiên, tuy rằng anh có thể lý giải, nhưng là, em đang chiếm hữu tài sản chung, anh là nói cái chăn.”

“... Không có. Hai giường, em chỉ lấy một giường, anh qua giường khác lấy là được rồi.” Người không quay đầu lại, chỉ có âm thanh truyền tới.

“Chăn mỏng như vậy, vốn chính là lấy chăn của hai giường đắp cùng nhau a, bằng không sẽ đông lạnh mà bị cảm luôn.” Đại thần nhìn thoáng qua điều hòa trên đỉnh đầu, bình tĩnh mà đứng lý hợp tình nói.

“... ”

Đợi trong chốc lát, Trì Quy thấy tầm yêu bạn học Tô đem chăn đẩy sang, vì thế cong khóe môi cười cười dụng lực đem chăn kéo lên đắp cho cả hai người, “Như vậy liền tốt hơn nhiều rồi.”

“... Học trưởng ngủ ngon, em ngủ đây.”

Trì Quy hiểu rõ mà cười cười, giơ tay tắt đèn. Phòng nháy mắt trở nên tối đen, yên tĩnh cũng theo đó mà dị thường rõ ràng.

Trì Quy ở trong bóng đêm dùng sức nhìn hình dáng người trước mặt thật lâu, sau đó cười cười vươn tay đem đứa nhỏ vẫn thủy chung không chịu quay đầu lại nhìn mình ôm tiến vào trong ngực, nghe thấy âm thanh đối phương nho nhỏ mà hô ‘A’ lên một tiếng, sau đó gia tăng lực đạo ở tay, đầu hơi hơi nâng lên, trong bóng đêm tìm được vị trí, lập tức cúi đầu nhẹ nhàng hôn lên gương mặt đã đỏ hồng kia.

“Ừ, ngủ ngon.”

27. Chương 28: Vô Trách Nhiệm Tiểu Kịch Trường - Tiểu Quy

Chuyện này phải nhắc lại ngày xx tháng xx năm xxxx, tiểu ngọc từ đâu mang về một con mèo nhỏ màu nâu và trắng.

Đại thần ngày hôm đó về nhà thấy bảo bối nhà mình ngồi ở trên ghế sofa, trong ngực ôm một con mèo nhỏ, mà bạn học Tô Nhiên chính là hai mắt sáng rực mà nhìn chăm chăm mèo nhỏ mà mỉm cười.

Thấy đại thần, Tô Nhiên cười đến rất vui vẻ, “Anh về rồi.”

“Đây là... ?”

“Hắc hắc, em nhặt được. Đáng yêu không?”

“... ”

“Làm sao vậy? Anh không thích mèo?”

“Ách, thật ra cũng không phải. Bất quá, em phải nuôi nó sao?”

“... Không được sao?” Đáng thương mà ôm chặt vật nhỏ vào trong lồng ngực.

“Tiểu Nhiên, em phải nghĩ đến tình trạng hiện tại. Chính là hai chúng ta ban ngày cũng không ở nhà, đến lúc đó em tính toán phải xử lý nó như thế nào?”

“... ” Ách, hoàn toàn không nghĩ tới vấn đề này. (_|||)

Đại thần nhìn vẻ mặt xụ thành một nắm của tiểu ngọc, bất đắc dĩ cười cười, đi tới ngồi ở bên cạnh, giơ tay vuốt vuốt mái tóc đối phương bởi vì vừa mới tắm rửa xong càng trở nên mềm mại nhu thuận, “Anh nói em a, thật sự là...”

“Chính là, hôm nay em về liền thấy nó nằm úp sấp ở đằng kia, anh không thấy bộ dáng nó đâu, thật sự đặc biệt gây đặc biệt yếu ớt đáng thương. Em, em cũng không nghĩ nhiều lắm, liền...”

“Ừ, anh biết.” Cũng không cần phải nói nhiều, tiểu ngọc nhà mình là người như thế nào đại thần tất nhiên là vô cùng hiểu biết.

“... Vậy, anh giúp em nghĩ biện pháp được không, em thật sự không muốn vứt bỏ nó.”

Đại thần liếc mắt nhìn người nào đó ánh mắt sáng quắc nhìn mình, nhướn mày cười cười, “Biện pháp a? ... Cũng không phải không có. Bất quá.”

Tô Nhiên nghe thế thì mặt liền đỏ lên, cắn răng thật nhanh ở khóe miệng đối phương hôn một cái, “Được, được rồi chứ.” Thật gian xảo a!!

Mục đích đạt thành, đại thần gật gật đầu, “Ừ, cũng khéo, cùng lâu với chúng ta có một dì, em có biết không? Dì ấy tháng trước về hưu, gần đây hẳn là rảnh rồi, anh với dì ấy xem như có quen biết, nói không chừng có thể nhờ dì hỗ trợ giúp đỡ một chút, coi như cho dì ấy làm bạn cũng được.”

“Thực sự vậy sao? A thật tốt quá, tiểu Quy cuối cùng không cần phải bị vứt bỏ!! Thật tốt quá.”

“... Tiểu, Quy?”

“Đúng vậy, em đặt tên cho nó. Hắc hắc, thật đáng yêu đúng không. Tiểu Quy tiểu Quy, hắc hắc.” Hoàn toàn không chú ý tới ánh mắt người bên cạnh biến hóa, tiểu ngọc vẫn vui tươi hơn hớn như được kho báu.

“... Ừ, thực đáng yêu.” Bất quá không chỉ có con mèo này.

“Hắc hắc, em biết mà, anh xem, anh kêu Trì Quy, nó gọi là tiểu Quy, rất có cảm giác gia đình đúng không?”

Đại thần nhìn người nào đó ngẩng mặt cười tủm tỉm tiếp tục nói, cười cười, sau đó vươn tay nâng cằm người nào đó lên, “Anh là Trì Quy, nó gọi tiểu Quy, như vậy, em thì sao?”

“... Em, em gọi là Tô - ừm, ừm...” Lời chưa nói xong liền bị người nào đó mạnh mẽ ngăn chặn, thời điểm bị ôm tiến vào trong lòng ngực theo bản năng mà đem mèo nhỏ ôm chặt lại, tiểu Quy ăn uống no đủ còn chưa kịp phản ứng liền meo meo mà kêu một tiếng tỏ vẻ bất mãn.

“Ừm... Tiểu, tiểu Quy lại... hmm, tiểu...”

“Đỡ nó đi đi. Người lớn làm việc, phi lễ vật thị(1).”

(1) Một câu nói của Khổng Tử: Phi lễ vật thị, phi lễ vật thính, phi lễ vật ngôn, phi lễ vật động: Không nhìn điều sai, không nghe điều bậy, không nói điều trái, không làm điều quấy.

“Chính là... ừm...”

“... ”

“Meo meo.”

“... Ừ... a...”

“Meo meo!!”

/29/. Người ta nói, đây gọi là em nhìn qua rất ngon a~.

Lúc ngủ dậy sắc trời đã sáng hẳn, thế nhưng chỉ có một chút ánh sáng xuyên thấu qua bức màn dày mà chiếu vào. Tô Nhiên theo thói quen tính xoa xoa ánh mắt có chút mơ hồ, còn chưa buông tay xuống chợt nghe từ gối đầu bên cạnh truyền đến âm thanh làm cho hung hăng hoảng sợ.

“Dậy rồi?”

Chờ đến lúc kịp phản ứng bản thân mình hiện tại ở đâu và người bên cạnh là ai, gương mặt vốn dĩ mỗi sáng sớm bình thường luôn có vẻ tại nhợt nháy mắt hồng thấu hơn phân nửa.

Trì Quy thấy người nào đó sắc mặt biến hóa thực vi diệu, mặt mày liền tràn ngập ý cười, trong nháy mắt đem cái người đang muốn chạy đi kia ôm vào trong lòng, cúi đầu hôn hôn khóe miệng đối phương, sau đó

ánh mắt nháy cũng không nháy mà nhìn tiểu ngọc cả người đã giống y như con tôm nhỏ không biết phải làm sao.

“Tôi hôm qua ngủ ngon chứ?”

“... Cũng, cũng tốt lắm.” Trừ bỏ hơn một tiếng lúc ban đầu căn bản tim đập vô pháp bình tĩnh, sau lại ngủ quả thật xem như an ổn, hương vị ngọt ngào.

“Vậy là tốt rồi.”

“Anh thì sao?”

Đối với đứa nhỏ theo bản năng mà hỏi lại, đại thần trực tiếp thể hiện làm ra đáp án.

Cúi đầu hôn lên gương mặt hiển nhiên bị vây trong nghi hoặc cùng chấn kinh, đồng thời tay yên lặng không một tiếng động lần xuống thất lương đối phương.

“Học, học trưởng! Em, ân...”

Trì Quy một bên vươn tay ôn nhu trấn an thân thể đã trở nên cứng ngắt của đối phương, một bên gần như bá đạo mà đem môi dán lên môi người dưới thân, ngăn chặn những lời tiểu ngọc sắp sửa nói ra.

Tinh tế mà qua lại duyên hôn mấy lần, nửa dụ dỗ nửa ép buộc rồi biến thành cùng đầu lưỡi đối phương chạm nhau, cảm giác được tiểu ngọc theo bản năng liều mạng né tránh, Trì Quy đại thần một tay ôm lưng cậu, một tay đưa ra phía trước đặt lên trán cậu, đầu lưỡi thông thả mà cường thế tiến sát từng bước, dần dần thổi quét khắp khoang miệng.

Hôn môi triền miên dần dần làm cho không khí trở nên có chút nóng rực, tiểu Tô Nhiên đại não trống rỗng vô pháp cự tuyệt, bất đắc dĩ hơi hơi nâng đầu lên tiếp nhận xâm lược của Trì Quy.

Rốt cục lúc tách ra, hai người đều là thở gấp chưa giảm, vẻ mặt mê loạn.

Thoảng bình tĩnh trở lại, Trì Quy xoay thân người cường ngạnh mà đem mặt đối phương chuyển tới nhìn thẳng mắt mình, ánh mắt nóng rực.

“Tiêu Nhiên, nếu hiện tại em cự tuyệt, vẫn còn kịp.”

“...”

Trầm mặc một thời gian ngắn, đại thần rốt cục thấy tiểu ngọc quay đầu đem mặt vùi vào gối, lộ ra vành tai toàn bộ ửng hồng, đồng thời nghe thấy câu trả lời nhỏ như muỗi kêu mà gần như không thể nghe được - Ừm.

Cơ hồ là có chút vội vàng mà từ cổ tiểu ngọc hạ môi hôn, bàn tay qua lại ở thất lương đối phương, đem nút thắt áo ngủ của tiểu ngọc từng cái từng cái cởi bỏ, nụ hôn liền theo đó lan tràn dần dần đến phần bả vai lộ ra đã ửng hồng, tiếp đến xương quai xanh, đến ngực.

Đến lúc ngón tay Trì Quy nương theo gel bôi trơn tham nhập vào trong cơ thể mình, Tô Nhiên vẫn đang sống chết cắn môi rốt cục nhắm chặt hai mắt, từ trong lỗ mũi phát ra âm thanh gần như khóc nức nở.

“Đừng cắn môi, tiểu Nhiên, đau liền nói cho anh biết. Không cần chịu đựng.”

“... Ân... a...”

Rốt cục tiến vào, hai người cũng đã ra một thân mồ hôi, Trì Quy đem đứa nhỏ không ngừng rơi lệ ôm vào trong ngực không dám động, chỉ có thể liên tục hôn môi trấn an, hy vọng giúp đối phương giảm bớt đau đớn cùng khó chịu.

Hơi chút khôi phục tinh thần, Tô Nhiên mở to hai mắt, sau đó có chút phát run mà quay sang ôm lấy Trì Quy, thân thể căng thẳng ngấm đồng ý động tác kế tiếp.

Trì Quy đã không thể ản nhẫn hơn mà lập tức tiến hành động thân, lúc tiểu ngọc theo bản năng ôm chặt lưng của chính mình liền dùng miệng ngăn chặn nức nở tuôn ra từ miệng đối phương, trấn trụ hôn sâu.

Cuối cùng sau một cú tiến vào rồi phóng thích, Trì Quy nâng gương mặt tiểu ngọc nước mắt loang lổ, vô cùng thành kính mà nói từng chữ một.

Tiểu Nhiên, anh yêu em.

Sau khi tắm rửa xong được ôm trở lại giường, Tô Nhiên cơ hồ là bay thật nhanh mà đem mình hung hăng tiến vào trong chăn, từ đầu đến chân quấn lại đến kín không còn kẽ hở.

Trì Quy nhìn bộ dạng tiểu ngọc quấn chăn thành một đoàn, sao đó dị thường ôn nhu mà đem cả người lẫn chăn ôm chặt.

Tô Nhiên tỉnh lại cũng đã là giữa trưa không sai biệt lắm, nói đúng ra, là bị Trì Quy hôn đến tỉnh.

“Dậy rồi? Anh có mua cháo, ăn một chút ấm dạ dày được không?” Không nhìn biểu tình xấu hổ và giận dữ trên mặt của tiểu ngọc, Trì Quy cười nói.

“...”

“Đến đây, ngoan, ngồi dậy. Không phải xuống giường, liền ở chỗ này ăn luôn, được không?” Đại thần vừa nói một bên vừa vươn tay cẩn thận đem Tô Nhiên đỡ ngồi dậy.

Ăn cháo được gần một nửa, tiểu ngọc đột nhiên dừng lại nhìn Trì Quy, nhìn trong chốc lát sau lại cúi đầu, thanh âm có chút mơ hồ.

“... Anh trước kia cũng, cũng là đối với cậu ta tốt như vậy sao?” Tuy rằng không muốn thừa nhận, nhưng bản thân đối với chuyện trước kia của đại thần, đích xác không thể nói là không chút để ý.

Không nghe thấy đối phương đáp lại, Tô Nhiên có chút chua xót mà cười cười tự giễu, thời điểm ngẩng đầu hít ánh mắt, trên mặt đã là nhợt nhạt ý cười, “Cháo ngon lắm, em muốn ăn thêm, anh.”

“Anh và em giống nhau.” Đại thần đột nhiên mở miệng thành công đem lời định nói của tiểu ngọc đánh gãy.

Nhìn biểu tình kinh ngạc của tiểu ngọc, Trì Quy có chút đau lòng, nhưng vẫn là cười lặp lại một lần, “Anh nói, anh và em giống nhau. Tiểu Nhiên, anh và em giống nhau, không có kinh nghiệm loại này.”

“Chính là anh không phải, anh không phải trước kia.”

“Ngốc nghếch, ai quy định cùng một chỗ liền nhất định phải có cái gì đó. Huống chi, anh cùng Mạc Ly, kỳ thật cũng không có chân chính kết giao.” Dừng một chút, Trì Quy nhìn Tô Nhiên, tiếp tục nói, “Cho nên tiểu Nhiên, em là người đầu tiên, cũng là người cuối cùng.”

“Em không biết điều gì, khổ sở, bất an điều gì, tất cả mọi chuyện, anh đều sẽ nhất nhất nói cho em biết.”

“Tiểu Nhiên, chúng ta, còn có thời gian cả đời bên nhau.”

Nhìn tiểu ngọc khóe mắt đã có xu thế một lần nữa đỏ lên, Trì Quy nhanh chóng đưa một muống cháo đến trước mặt đối phương, “Được rồi được rồi, cháo nguội mất, lại ăn thêm một chút. Đến đây.”

“Vâng.”

...

Đối với chuyện yêu đương, anh cũng, kinh nghiệm ít ỏi.

Chính là may mắn như thế, người kia, là em.

Cho nên tiểu Nhiên, chúng ta cùng nhau chậm rãi học tập, được chứ?

28. Chương 29: Người Ta Nói, Đây Gọi Là Tiếp Tục Ngọt Ngào

Trì Quy về trường học giao xong tài liệu đã chuẩn bị trước thì quay trở lại nhà trọ, vào cửa liền thấy Tô Nhiên nửa người quấn trong chăn, bộ dáng đầu nghiêng một hướng chôn ở gối đầu nằm úp sấp trên giường, không kìm được bật cười rồi nhẹ bước đi qua.

Nhìn đến một bên mặt tiểu ngọc mới biết nguyên lai người đã tỉnh, mở to mắt không biết thất thần suy nghĩ cái gì, cứ nhiên không ý thức được chính mình đi tới.

Trong tầm mắt Tô Nhiên đột nhiên xuất hiện một thân ảnh làm cho kinh ngạc mà hoàn hồn, thấy rõ người đến là ai liền nhẹ nhàng thở phào một cái, sau đó đem đầu hơi hơi nâng lên, “Anh cũng không chịu lên tiếng, làm em sợ muốn chết.”

“Bạn học Tô, anh bày tỏ tuyệt đối không phải lỗi của anh. Là em không biết nghĩ cái gì mà chuyên chú đến không thèm nhìn anh.” Trì Quy cười cười ngồi xuống, vươn tay nhéo nhéo gương mặt mềm mại của đối phương.

“... ” Ách, hình như đúng là như vậy.

“Thế nào, biết được là vấn đề của chính mình rồi chứ? Nghĩ cái gì mà ngay cả anh tiến vào cũng không phát hiện.”

“... Không, không có gì.”

“Thật sự?”

“... Ừm.”

Trì Quy thấy người nào đó chết cũng không thừa nhận, nhưng là gương mặt rõ ràng giấu không được tràn ngập biểu tình ‘Em có phiền não em có tâm sự’, có chút bất đắc dĩ mà thở dài, “Tiểu Nhiên, trước kia không có biện pháp, chính là hiện tại, anh hy vọng em có phiền não gì cũng có thể nói ra với anh. Đương nhiên, anh không phải muốn can thiệp chuyện riêng tư của em, chẳng qua.” Trì Quy dừng lại nhìn mặt tiểu ngọc, sau đó nghiêng người hôn lên ánh mắt tiểu ngọc, “Một mình em lại miên man suy nghĩ, anh sẽ lo lắng.”

Tô Nhiên đem gương mặt có chút đỏ lên cọ cọ vào gối đầu, sau đó đem thân mình chuyển thành tư thế nằm nghiêng, từ dưới chăn nhẹ nhàng vươn tay cầm lấy tay Trì Quy.

“Thực xin lỗi.”

“Ừ, tha lỗi cho em.” Trì Quy cười khẽ.

“... Cảm giác giống như đang nằm mơ. Quá hạnh phúc cho nên... Học trưởng, em không biết phải nói như thế nào, nhưng mà.”

“Sao?” Kiên nhẫn mà nghe đối phương có chút khó khăn giải thích.

“... Anh, vì cái gì, lại chọn em?” Cho dù cùng một chỗ cũng chưa từng buông được lo lắng cùng nghi hoặc trong lòng, kỳ thật chính là nội tâm vẫn ẩn ẩn tự ti.

“Vậy tiểu Nhiên, em, vì sao thích anh?”

“... ” Thật xấu a. người ta hỏi trước tiên mà.

“Tiểu Nhiên, nếu ban đầu là bởi vì giọng nói, vậy hiện tại, vì cái gì thích anh?”

Tuy rằng ngưng ngừng, nhưng nghĩ nghĩ vẫn là thành thật trả lời: “... Bởi vì học trưởng tốt lắm. So với trong tưởng tượng của em còn tốt hơn.” Thích anh như vậy, cũng giống như chuyện đương nhiên.

“Ừ. Đáp án của anh cũng giống như thế.”

“Gạt người... Kém rất nhiều đi, em làm sao so sánh được với học trưởng. Tính cách, năng lực, cái gì cũng kém hơn nhiều lắm. Em”

Trì Quy đánh gãy lời đối phương vẫn còn đang định nói tiếp, “Ngoại trừ vấn đề chung đối với mình không tự tin, tiểu Nhiên, em so với bản thân nghĩ đến tốt hơn nhiều lắm.”

Ngốc nghếch, em không biết em có bao nhiêu trân quý, nếu không anh đã không có chút sức chống cự mà rơi vào.

“... ”

Trì Quy thở dài, nghiêng người dán cái trán vào trán đối phương, có chút bất đắc dĩ cùng đau lòng, “Như thế nào mới có thể khiến cho em tin tưởng bảo thân cũng tin tưởng vào anh nhiều một chút đây? Làm thế nào em mới có thể không một mình miên man suy nghĩ? Hử, bạn học Tô Nhiên?”

“... Thực xin lỗi.” Tính cách như vậy của mình, kỳ thật anh cũng thực khó xử đi.

“... Còn có mấy lời thực xin lỗi thực cảm tạ gì đó nữa, tiểu Nhiên, em có thể không cần khách khí với anh như vậy được không. Bất quá không vội, chúng ta từ từ sẽ đến, chỉ cần em tin tưởng anh, được không?”

“Vâng.”

Dựa vào thật sự gần, cho nên hai đôi môi cứ như vậy thuận lý thành chương mà tự nhiên tiếp hợp, Trì Quy một bàn tay đặt sau cổ tiểu ngọc, tay kia cùng đối phương mười ngón giao hòa, hơi thở chất chứa trần an cùng ôn nhu, ngay cả không khí tựa hồ cũng nhiễm một tầng lo lắng thần nhiên.

“Phụt, ha ha ha ha ha ha ha ha.” Mới vừa tách ra, đại thần liền nhịn không được cười đến thoải mái, tiểu ngọc thì xấu hổ quần bách đến không chịu được, trở người hung hăng đem mình trốn vào trong chăn.

Cư nhiên, cư nhiên ngay tại lúc này, lúc này... Bụng lại kêu a!!

Đi chết đi đi chết đi!

“Ha ha được rồi được rồi, thế này không tốt. Em đã một ngày không ăn cái gì, đói không phải bình thường sao.”

“... ”

“Muốn ăn cái gì, anh hiện tại đi mua.”

“... Mì trứng gà cà chua.” Tiểu ngọc cả người đỏ rực từ trong chăn lộ ra nửa khuôn mặt.

“Được. Em nằm nghỉ thêm chốc lát, anh đi nhanh rồi về.”

“Vâng.”

Trì Quy mua xong quay về đã gặp Tô Nhiên thay tốt quần áo ngồi ở trên giường, trên đùi là một quyển tạp chí, nhìn xem đến nhập thần.

“Đang xem gì đó.” Trì Quy buông mì, hỏi.

“Anh đã trở lại. Hắc hắc, là tạp chí tin tức để ở đầu giường thôi.”

“Ừ. Được rồi, đừng xem nữa, rửa tay đi chúng ta ăn cơm trước.”

“Được.”

Nhìn thấy mì để trên bàn, tiểu Tô Nhiên rốt cục nhìn không được nuốt một ngụm nước bọt, sau đó hướng Trì Quy ngửa đầu hắc hắc cười, “Thoạt nhìn thật ngon a.”

“Ừ. Ăn đi, cẩn thận nóng.”

Ngồi ở trên ghế, hai người vây quanh bàn ăn mì giống nhau, trong màn sương mù màu trắng bay lên, ngay cả trong ánh mắt đều là ý cười tràn đầy.

Có thể tưởng tượng đến, hai ngày sau Cửu cô nương biết tin Tô Nhiên đến B thị cho nên lập tức chạy đến trường học của Trì Quy, lại biết được Tô tiểu ngọc đã ngồi xe rời đi, tâm tình chính là hận không thể lấy đao chém chết đại thần.

“Đệt, Trì Quy ông muốn chết cứ nói thẳng a, không cần phải vòng vèo quanh co vậy đâu!! Lão nương sẽ tiễn ông một đoạn!!”

“Đệt, tức chết tôi a! Ông nha có biết lão nương nghĩ muốn trông thấy tiểu ngọc thế nào hay không a a a, ông cư nhiên, cư nhiên cứ như vậy liền để cho cậu ấy đi rồi!!”

“Tốt xấu gì cũng cho kẻ làm bà mai tôi đây uống chén rượu mừng a, cái gì chứ.”

“Này, cô đủ rồi đó.” Bất đắc dĩ xen vào nói.

“Không đủ a không đủ, lúc trước đã nói như thế nào, cùng nhau gặp mặt, hừ, người đến thế nhưng lại không cho tôi biết. Ông giỏi lắm!”

“... Lần này, là ngoài ý muốn.”

“Hừ.”

“Được rồi, tôi nhận sai là được, tiểu Nhiên lần sau đến tôi nhất định dẫn em ấy đi gặp cô. Hơn nữa, em ấy hay thẹn thùng cô không phải không biết, lần này chỉ sợ cho dù tôi muốn nói em ấy cũng chưa chắc đã nguyện ý.”

“Aizz, nói cũng đúng.” Đứa nhỏ kia vốn là không được tự nhiên mà.

“Ừ. Tôi cố gắng làm cho em ấy đối với mình tin tưởng nhiều hơn, a Cửu, để lần sau đi, lần sau chúng ta cùng nhau hảo hảo mời cô ăn bữa cơm, được chứ?”

“Hắc hắc, cái này còn được. Gào khóc bày tỏ vẫn là rất tiếc nuối a a a, thế nhưng bỏ qua cơ hội cùng tiểu ngọc gặp mặt! Bất quá tên tiểu tử kia cư nhiên tự mình chạy đến mừng sinh nhật ông, cũng quá cảm động đi!”

“... Tôi cũng rất bất ngờ.”

“Chắc chắn, trừ bỏ ngoài ý muốn, kinh hỉ càng nhiều hơn đúng không?” A Cửu nhướn mi cười cười, đẩy cánh tay Trì Quy, “Cái kia, a, ông hiểu mà, hai người... Sao? Ăn rồi chưa, tiểu Trì?”

“... Không thể trả lời.” May là đại thần xưa nay bình tĩnh, đối với cái câu nói kinh người của Cửu cô nương vẫn là thừa sức chống cự.

“Tôi nói ha ha ha ha ha, Trì Quy ông đổ mặt a, không được, tôi phải nhanh chóng ghi lại truyền đi ọi người xem, đặc biệt rất chấn động a!!” Một vị đại thần bộ dạng đột nhiên ửng hồng khiến Cửu cô nương rúng động đến không thể bình tĩnh mà gào to lên.

“Tôi còn có việc, đi trước một bước. Hẹn gặp lại!”

“Ê, chờ đi a thân ái, ha ha ha ha, đừng thẹn thùng mà! Chờ tôi chờ tôi, đi đâu đó cùng nhau ăn cơm trưa đi, ê này.”

“... ”

“Ê, chờ tôi một chút a.”

29. Chương 30: Vô Trách Nhiệm Tiểu Kịch Trường Chi - Cãi Nhau

Thời điểm Trì Quy chạy đến bệnh viện, Tô Nhiên đã muốn tỉnh lại, lộ ra gương mặt dưới cái chăn màu lam nhạt càng hiển hiện tái nhợt, gương ánh mặt lặng im mà nằm ở trên giường.

Thấy Trì Quy tiến vào, Tô Nhiên nghĩ muốn nâng đầu lên, nhưng là cả người mềm nhũn, một chút sức lực cũng không thể dùng đến, vì thế đành cau mày nằm nhìn Trì Quy đi đến trước mặt mình.

“Em không sao, bác sĩ nói phát hiện sớm, không có gì trở ngại.”

“... Ừ.”

“Thực xin lỗi, anh có phải suốt đêm gấp gấp trở về hay không? Công việc có phải hay không?”

“Không có gì.” Trì Quy vẻ mặt vẫn không đổi, chính là vươn tay đem chăn trên người Tô Nhiên hướng về phía trước kéo kéo, đắp càng thêm kín.

“Học trưởng, em.”

“Đừng nói nữa, nghỉ ngơi thêm một chút đi.”

“... Vâng... Học trưởng, anh đi đâu vậy?”

Trì Quy dừng dừng bước chân, đầu thoáng quay nhìn lại, “Anh lập tức quay lại.”

Đi ra khỏi phòng bệnh người liền hư thoát hơn phân nửa, cả người cơ hồ là dựa vào trên ghế ở hành lang, trái tim lo sợ thật lâu vẫn chưa thể bình ổn lại được.

Gần như hoảng sợ mà nhớ lại cảm giác trong khoảnh khắc nghe thấy người nọ trong điện thoại nói Tô Nhiên trúng độc khí than được đưa vào bệnh viện, cả người dường như là cứng ngắt đến không dám di động nửa phân.

Đón xe taxi, cơ hồ là nghiêng ngã lão đảo vọt vào bệnh viện, nhìn thấy người nọ vẻ mặt tái nhợt đang nằm trên giường, tâm liền đau đến không thể nói thành lời.

Nếu, nếu chậm một chút nữa, thậm chí chỉ cần vài phút thôi, thật sự không dám tưởng tượng hậu quả sẽ biến thành thế nào.

Từ bệnh viện đi ra, hai người cơ hồ là một đường trầm mặc, tới cửa nhà rồi Tô Nhiên rốt cục nhịn không được bắt lấy góc áo người đang mở cửa chuẩn bị đi vào, vẻ mặt áy náy, “Học trưởng, anh có phải giận em rồi hay không?”

“Em thân thể còn chưa khỏe hẳn, sớm một chút nghỉ ngơi đi.” Trì Quy nói xong ngay cả đầu cũng không quay lại mà đi vào phòng.

Đêm đó, Trì Quy không vào phòng ngủ, mà là ngủ ở trên ghế sôpha.

Từ lúc tiểu ngốc gặp chuyện không may đến nay, thậm chí không biết đã bao nhiêu ngày gặp ác mộng, cơ hồ mỗi lần nằm xuống liền mơ thấy, người nào đó vốn mỗi ngày nằm trong ngực mình hiện tại cười cười hướng mình vẫy tay, sau đó cũng không quay đầu lại mà đi càng ngày càng xa, thẳng đến khi biến mất không thấy đâu. Sau đó sẽ không ngoại lệ mà từ trong mộng bừng tỉnh, phát hiện trên mặt mồ hôi lạnh đầm đìa.

Nửa đêm lúc tỉnh dậy, theo bản năng nhìn về phía phòng ngủ, phát hiện phòng ngủ mơ hồ có ánh đèn phát ra. Trì Quy nhíu mày ở trên ghế sôpha ngồi nửa ngày, rốt cục nhịn không được đẩy cửa đi vào.

Người đang ôm chăn ngồi trên giường trong phòng ngủ nghe thấy động tĩnh, kinh ngạc mà ngẩng đầu, thấy Trì Quy liền cuống quýt ở trên mặt lau lau, “Em, em đánh thức anh sao? Thực xin lỗi, em lập tức đi ngủ.”

“Em khóc cái gì?” Trì Quy nhắm hai mắt, có chút bất đắc dĩ.

“...”

“Người nên khóc, hẳn là anh mới đúng chứ?”

“...”

“Học trưởng...” Cho tới bây giờ chưa từng nghe thấy anh ấy dùng ngữ khí như vậy mà nói chuyện, Tô Nhiên gần như không biết phải làm thế nào.

“Em hỏi anh, có tức giận không? Em muốn anh trả lời em như thế nào. Nếu hàng xóm phát hiện chậm hơn một chút nữa, Tô Nhiên, em cảm thấy, anh còn có cơ hội sinh giận dữ với em sao?!”

“Học”

“... Anh không phải thánh nhân, anh cũng sẽ sợ hãi.”

“Thực xin lỗi thực xin lỗi, em không phải cố ý. Em, em nghĩ mình đã đóng kỹ rồi, thực xin lỗi học trưởng, em về sau sẽ thật cẩn thận, sẽ không có việc gì anh tin tưởng em đi.”

“...”

“... Thực xin lỗi.” Âm cuối đã muốn cơ hồ nghe chẳng được rõ ràng, chôn đầu vào hai đầu gối, ánh mắt chua xót đến đau đớn.

Sau một lúc lâu, người được ôm vào trong ngực quen thuộc, người ôm lấy mình thở dài, bất đắc dĩ thỏa hiệp, “Thân thể còn chưa khỏe, em còn muốn đem mình đông lạnh cho cảm mạo sao?”

Vươn tay hung hăng quay sang ôm lấy Trì Quy, Tô Nhiên hút hút cái mũi, đầu hướng vào trong ngực đối phương dùng sức dụi dụi, “Thực xin lỗi thực xin lỗi thực xin lỗi, đã làm cho anh lo lắng thực xin lỗi. Em về sau thật sự sẽ cẩn thận, anh đừng tức giận mà, thực xin lỗi.”

“Ngốc nghếch. Anh là sợ hãi.”

“Em biết em biết, thực xin lỗi, thực xin lỗi, em về sau sẽ cố gắng làm ít phạm sai lầm, học trưởng anh đừng lo lắng, em thật sự - ư, hmm...”

...

Giữa trưa ngày thứ hai, bị Trì Quy gắt gao ôm vào trọng ngực, vừa động cũng không thể động, cả người toan đau, Tô Nhiên nhin không được trầm nghĩ, về sau tuyệt đối tuyệt đối không thể làm cho anh ấy tức giận như vậy.

Hậu quả thực nghiêm trọng!!

30. Chương 31: Người Ta Nói, Đây Gọi Là Em Tin Tưởng Anh

Bởi vì công việc lúc đầu có rất nhiều chuyện cần xử lý, cho nên vài ngày sau khi Cửu cô nương rốt cục rảnh rồi lên mạng, bị diễn đàn điên cuồng bình luận biến thành có chút phát mộng, đến lúc rõ ràng mới mơ hồ nhìn ra mấy chữ ‘Rút lui khỏi giới’, ‘ảnh chụp’ gì gì đó.

[Hoa nở chờ Trì Quy - Nhóm trưởng]: Các người đang nói cái gì?

[Hoa nở chờ Trì Quy - Nhóm phó]: Gào khóc mẹ ơi bà còn sống. Có biết hay không Mạc Ly sama muốn rút lui?

[Hoa nở chờ Trì Quy - Nhóm trưởng]: !!! Rút lui?? Chuyện khi nào? Sao lại thế này a?

[Hoa nở chờ Trì Quy - Tiểu sư tử]: Hả là sớm có chủ ý, nhưng chân chính tuyên bố rời khỏi là lúc lên YY nói đêm qua, còn có Weibo cũng nói.

[Hoa nở chờ Trì Quy - Tiểu thịt viên]: Ừ, tôi có một bức ảnh chụp màn hình blog của cậu ta. Quả thật chính xác.

[Tôi cũng là một người bình thường, tôi có cuộc sống riêng của bản thân và không muốn bị quấy nhiễu, tôi cũng có người mình quan tâm cùng những điều phải bảo vệ. Tất cả hoạt động vòng phối vĩnh viễn đình chỉ, cảm ơn trước nay luôn làm bạn cùng ủng hộ. By: Mạc Ly.]

[Hoa nở chờ Trì Quy - Tiểu sư tử]: Gào khóc bày tỏ tôi mới vừa rơi vào cái hãm hại Đẹp nhất trời chiều của hần, hần hần hần thế nhưng rút lui, thật sự là thương tâm a.

[Hoa nở chờ Trì Quy - Băng băng]: Rất ngược tâm, trái tim bé nhỏ của tôi a a a. Trộm nói một câu, vốn tôi còn chờ mong Trì Quy sama cùng Mạc Ly sama một ngày kia xuất hiện trên cùng một sân khấu. Tôi từng manh nhất CP bọn họ a a a!

[Hoa nở chờ Trì Quy - Phúc sama]: Khụ khụ, cô Băng băng bình tĩnh. CP gì đó, mây bay a mây bay.

[Hoa nở chờ Trì Quy - Nhóm trưởng]: Ai biết rốt cục phát sinh cái gì không? Tôi nghe qua có chút hồ đồ rồi.

[Hoa nở chờ Trì Quy - Nhóm phó]: Ừ, chính là giống như có người chụp ảnh Mạc Ly cùng vị kia nhà hần hoạt động cá nhân, hơn nữa lại lọt ra ngoài rồi đưa lên mạng, thật nhiều người vây xem, nghe nói là do một em gái nào đó làm.

[Hoa nở chờ Trì Quy - Tiểu sư tử]: Ừ. Sau đó Mạc Ly sama bị người khác nói lại chuyện này, sau đó nghe nói bộ dạng đặc biệt nổi giận.

[Hoa nở chờ Trì Quy - Nhóm trưởng]: Đệt, mấy người đó ăn no không việc gì làm a, có bệnh!

[Hoa nở chờ Trì Quy - Băng băng]: Chính là ăn no rửng mỡ, fan hâm mộ nào tàn thật sự làm cho người ta không nói được lời nào! Mạc Ly sama hình như vẫn không muốn đề cập quá nhiều chuyện riêng tư của mình, như vậy nhất định khiến cậu ta tức giận không nhỏ đi.

[Hoa nở chờ Trì Quy - Bọt bọt]: Đổi lại là người khác cũng sẽ tức giận đi, chuyện riêng tư bị tiết lộ mà.

...

A Cửu mở ra Weibo, mở đến trang của Mạc Ly quả nhiên thấy mấy câu trả lời của người này bị gạch bỏ.

Tuy rằng không thể nói quan hệ cá nhân rất tốt, nhưng mà kỳ thật a Cửu cùng Mạc Ly cũng coi như từng có một thời gian gần tiếp xúc, trước đây còn có một vở kịch do cậu ta cùng Cửu cô nương hợp tác làm ra.

Trong ấn tượng của a Cửu, Mạc Ly trong giới CV là một người tương đối đặc biệt, âm thanh sạch sẽ trong suốt, tính tình nội liêm, không nói nhiều lắm, chỉ có những bạn bè rất quen thuộc mới ngẫu nhiên nghe thấy cậu ta nói vài câu vui đùa, bình thường cho dù hoạt động ở YY cũng chỉ là cùng mọi người ca hát phối kịch nghe mà thôi. Theo trí nhớ của cô thì cũng không nhớ rõ cậu ta tham gia ít nhiều các hoạt động do xã đoàn hoặc cá nhân tổ chức, cũng không phải vì cậu ta ra vẻ thanh cao, mà là tự biết bản thân mình vốn không phải người thân thiện dễ gần, bạn bè thân giao trong giới CV cũng bắt quá chỉ được mấy người.

Mặc dù là như thế, nhưng vài năm nay Mạc Ly vẫn là im lặng theo bốn phận mà làm kịch, cũng không có nghe nói đến có ý định rút lui khỏi giới.

Hiện tại quyết định rời khỏi, chỉ sợ là đã muốn cùng giới vồng phổi hoàn toàn dứt bỏ, cho bản thân mình một không gian tự do thoải mái.

Buổi tối mười giờ hơn liền nhìn thấy Trì Quy login, a Cửu nghĩ nghĩ hay là nói với đối phương một chút.

[A Cửu]: Trì Quy, ông có biết Mạc Ly rút khỏi giới không?

[Trì Quy]: Ừ. Mới vừa lên đã nghe nói.

[A Cửu]: Nghe nói là vì một ít việc riêng, đại khái là thật sự quá thất vọng rồi đi.

[Trì Quy]: Tôi hiểu. Mạc Ly so với chúng ta càng không thích hợp với cái vòng lẩn quẩn ở giới vồng phổi này, rời khỏi cũng chưa chắc là việc xấu.

[A Cửu]: Aizz, cái giới này thật sự là... Cằm giác nói không rõ a. Năm trước Trời thu mát mẻ cũng bởi vì bị quá nhiều cuộc sống riêng tư mà rút lui, năm nay lại là Mạc Ly.

[A Cửu]: Đúng rồi Trì Quy, ông, có liên lạc với cậu ta không?

[Trì Quy]: Không có. Tôi nghĩ nghĩ vẫn là cảm thấy tạm thời cho cậu ta không gian, người bên ngoài chú ý quá nhiều ngược lại là một loại gánh nặng.

[A Cửu]: Ừ nói cũng phải a. Lại nói tiếp đây thật sự là chuyện quái quỷ gì a. Hảo hảo nghe kịch là được rồi, làm chi lại tò mò tọc mạch chuyện riêng tư của người ta, một đám đó, điều không hiểu đạo lý nào sao!
Biểu tình phiền muộn

[Trì Quy]: Cô nghĩ như vậy, không có nghĩa là tất cả mọi người có thể nghĩ như vậy.

[A Cửu]: Tiểu Trì, ông phải hảo hảo bảo hộ tiểu ngốc a! Vốn tôi đang định tìm thời gian giúp hai người các người quang minh chính đại nhận chúc phúc của mọi người, hiện tại ngấm lại tiểu ngốc vẫn là nên để ông giấu đi có vẻ tốt hơn, cậu ấy trong sáng như tờ giấy trắng, thật sự không thích hợp bị cuốn vào cái vòng lẩn quẩn này.

[Trì Quy]: Tôi sẽ không để cho em ấy bị liên lụy kéo vào. Nếu như thực sự có ngày đó, cũng là lúc tôi rút lui để bảo hộ em ấy.

[A Cửu]: Được rồi, tuy rằng nghe thật ngược tâm nhưng là Trì Quy ông GJ!

[Trì Quy]: Được rồi, cô cũng đừng nghĩ nhiều, sớm một chút nghỉ ngơi đi, không phải mai còn làm việc sao.

[A Cửu]: Ừ, tôi đây out trước ha, ông cũng sớm một chút nghỉ ngơi đi. Hắc hắc.

[Trì Quy]: Ủ. Ngủ ngon.

[A Cửu]: Ngủ ngon.

Tin tức Mạc Ly rút lui đích xác khiến cho giới võng phối xôn xao một trận không nhỏ. Những fan hâm mộ chân chính hoặc tức giận hoặc yên lặng nghĩ đến nguy cơ của các CV liên không hẹn mà cùng đăng Weibo ám chỉ đám fan nào tàn ít nhất cho người ta chút tôn trọng vãn vãn. Diễn đàn theo đó cũng có không ít bài post liên quan được đăng lên, tự nhiên như vậy mà dẫn phát một trận thảo luận khí thế ngất trời, cũng có người hiểu chuyện mượn cơ hội này kể lại những chuyện vụn vặt kể từ lúc Mạc Ly gia nhập giới võng phối, không biết tại sao lại nói đến chuyện có liên quan đến Trì Quy, sau đó liền biến thành những người vây xem kiếm chế không được đứng lên cãi lại, nhất thời lại thành một trận ầm ĩ.

Trì Quy lo lắng trước sau mãi vẫn là quyết định trước gọi điện thoại cho tiểu ngốc.

“Tiểu Nhiên, em gần đây có lên mạng không?”

“Dạ, cũng có, bắt quá không nhiều lắm. Học trưởng, làm sao vậy?”

“... Tin tức Mạc Ly rút lui khỏi giới, em biết không?”

“... Ủm, diễn đàn hình như có người nói qua.” Tô Nhiên dừng một chút, sau đó nói, “Cậu ta, không sao chứ? Học trưởng, nếu anh lo lắng, có thể.”

“Tiểu Nhiên, người khác thấy thế nào nói thế nào với anh không sao cả, bắt quá anh không hy vọng em lại hiểu lầm. Anh nói rồi, người anh thích là.”

“Em biết rồi.” Tiểu ngốc đỏ mặt, vội vàng đánh gãy lời đại thần muốn nói.

“Vậy em...”

“Cho dù chỉ là bạn bè, em biết học trưởng là người sẽ thực quan tâm chiếu cố đối phương. Cho nên, nếu anh cảm thấy thực lo lắng, liền gọi điện thoại cho cậu ấy đi, em nghĩ hiện tại cậu ấy có thể cần các anh ủng hộ cùng thông cảm.”

“Không cần, anh tin tưởng Mạc Ly có thể xử lý tốt chuyện này, làm bạn bè, anh tin tưởng cậu ấy có năng lực như thế.”

Tô Nhiên mấp má môi, mặt có chút hơi hơi đỏ lên, “Em cũng giống như vậy a.”

“Sao?”

“Học trưởng, em cũng, tin tưởng anh.”

Trì Quy cuối cùng ngẩng đầu cười khê, trong ánh mắt là một mảnh ôn nhu.

“Cảm ơn em, tiểu Nhiên.”

31. Chương 32: Người Ta Nói, Đây Gọi Là Từng Bước Tiến Đến Hạnh Phúc

Gần tới cuối kỳ, cả hai đều dần dần bị công việc làm cho lu bù hẫng lên, Trì Quy kết thúc mấy vở kịch liền thông báo không tiếp nhận kịch mới, cũng từ chối tất cả các lời mời đến tham gia ca hát, mà tiểu ngốc lúc đó cũng vì sắp sửa đến thi cuối kỳ, phải bắt đầu chuẩn bị ôn bài, cho nên mỗi buổi tối lại có một thời gian ‘gặp nhau’ vừa xa xỉ vừa ngọt ngào thông qua chiếc điện thoại của hai người.

“Chỗ của em ngày mai hình như lại trở lạnh, em nhớ mặc thêm quần áo, buổi tối còn phải đắp thêm chăn.”

“Vâng. Học trưởng anh cũng phải chú ý, chỗ các anh so với chỗ em tính ra còn lạnh hơn.”

“Anh biết. Em không cần lo lắng.”

...

“Lần trước gửi cho em cháo ngũ sắc đóng hộp đã ăn chưa? Cái đó đối với thân thể tốt lắm, nhớ rõ phải ăn nhiều một chút.”

“Vâng, em mỗi ngày đều ăn, hắc hắc.”

“Thật không? Em không phải không thích hương vị của lúa mạch sao?”

“Kỳ thật cũng, cũng không có quá chán ghét. Hơn nữa...” Hơn nữa là do anh đặc biệt gửi đến, chán ghét gì đó làm sao có thể chứ.

“Vậy là tốt rồi. Đúng rồi tiểu Nhiên.”

“Sao? Chuyện gì vậy anh?”

Trì Quy nghiêng người dựa vào tường, nâng đầu lên cho nên vừa vặn có thể nhìn thấy bầu trời đầy sao phấp phấp sáng ngời, vì thế không tự giác cười cười, “Năm mới, em có kế hoạch gì không?”

“A, năm mới sao. Ừ, tạm thời còn không có nghĩ tới. Học trưởng thì sao?”

“Anh muốn về nhà một chuyến. Tiểu Nhiên, em có đồng ý cùng anh về hay không?”

Trong lỗ tai truyền đến giọng nói ôn nhu trầm thấp của Trì Quy, Tô Nhiên sau khi kịp phản ứng, tim đột nhiên đập nhanh mấy nhịp.

“Tiểu Nhiên, em có muốn cùng anh về không?”

Ngừng trong chốc lát, Trì Quy nghe thấy người bên kia điện thoại có chút mơ hồ mà nhẹ giọng đáp lại, “... Muốn.”

Tuy rằng đã có hơn một tháng chuẩn bị tinh thần, nhưng đến lúc thật sự ngồi trên xe lửa hướng về nhà Trì Quy, tiểu Tô Nhiên vẫn là khẩn trương đến không chịu được.

“Học trưởng, em cảm thấy tim mình sắp nhảy ra ngoài rồi.”

“Ngốc nghếch, không phải đã nói với em không cần lo lắng hay sao. Đừng khẩn trương, cứ thoải mái đi.”

“Em, em biết a, nhưng mà, không làm được.” Về mặt nhân nhố quay lại nhìn Trì Quy.

“Em sợ cái gì?”

“... ”

“Vấn đề tính hướng, anh đã cùng mọi người thảo luận thừa nhận, tuy rằng không thể nói thuận lợi, nhưng bọn họ dù sao cũng đã chấp nhận. Về chuyện này em không cần lo lắng.”

“... Vâng”.

“Anh nói em a, như thế nào mà mặt mày vẫn nhăn nhó thế này, người khác nhìn vào còn tưởng anh khi dễ em.” Trì Quy vươn tay xoa xoa mi tâm Tiểu Nhiên, có chút bất đắc dĩ.

“... Học trưởng.”

“Hử? Làm sao vậy?”

Tô Nhiên hít vào một hơi, ngẩng đầu nhìn đối phương, “... Em sợ hãi. Nếu chú và dì không thích.”

“Sẽ không đâu! Anh có thể cam đoan với em, bọn họ tuyệt đối sẽ không có chuyện không thích.” Trì Quy vươn tay từ phía sau đem người nhẹ nhàng ôm đến trong ngực, “Tiểu Nhiên, em phải tin tưởng mắt nhìn người của anh chứ.”

“Chính là.”

“Được rồi, đừng có đoán mò nữa, còn có một đoạn đường, em dựa vào anh nghỉ ngơi một lát đi. Ngoan.”

“... Vâng.”

Hai người về đến nhà đã là hơn bảy giờ tối, Tô Nhiên theo sau Trì Quy đứng ở cửa, cảm giác bản thân cơ hồ là không thể hô hấp.

Mở cửa chính là mẹ của Trì Quy.

“Mẹ, con đã trở về.” Trì Quy mạnh kéo tay tiểu ngọc vừa mới từ trong tay mình rút ra, cười nói.

“Xin chào dì. Con gọi là Tô Nhiên.” Tiểu ngọc đỏ mặt lên, hơi thở không xong mà nói.

“Ha ha, là tiểu Nhiên đi, dì có nghe Quý Hàng nhà chúng ta đề cập qua, mau vào đi, cơm cũng sắp xong rồi, hai đứa nhân lúc còn nóng ăn một chút.”

“Mẹ, ba con đâu?” Vừa vào cửa, Trì Quy liền hỏi.

Trì mama từ phòng bếp ngó ra, “Ba của con đi công tác, còn chưa có trở về đâu. Phỏng chừng ngày mai sẽ trở lại.”

“Dạ.” Trì Quy gật gật đầu, sau đó đem áo khoác treo lên giá, đem mấy thứ linh tinh trong tay tiểu ngọc để lên bàn, sau đó đem người ấn lên trên ghế sofa, sờ sờ gương mặt tiểu ngọc cả người đều có chút lạnh, “Ngồi nghỉ ngơi trước một lúc, anh đi đem vật dụng sắp xếp lại một chút.”

“Em giúp anh.” Tiểu ngọc cơ hồ là vừa ngồi xuống liền lập tức đứng lên theo.

“Không cần, em ngoan ngoãn ngồi đây, anh lập tức xong ngay. Đợi lát nữa là có thể ăn cơm.” Trì Quy cười cười, sau đó nói, “Cho em thưởng thức một chút tay nghề của mẹ anh.”

Ăn xong cơm chiều, Trì Quy cho tiểu ngọc nhanh nhanh đi tắm nước ấm, chính mình lại ngồi xuống ầu thân đại nhân tra hỏi nghi vấn trong lòng.

“Tiểu Hàng, đây là đứa nhỏ mà con nói đi? Thấy thế nào lại nhỏ như vậy? Nó bao nhiêu tuổi a?”

“Vâng. So với con nhỏ hơn ba tuổi, năm nay học đại học năm hai.”

“A, vậy cũng không nhỏ. Chỉ là vừa thấy còn tưởng rằng học sinh trung học, làm mẹ sợ muốn chết.” Trì mama tiếp tục nói, “Bộ dạng ngược lại rất ngoan ngoãn đáng yêu làm cho người ta thích ha. Cảm giác cũng nhút nhát, thời điểm ăn cơm cũng không dám động đũa.”

“Đúng vậy, là thực thẹn thùng.” Trì Quy bắt lực sửa lại.

“Tiểu Hàng, chính con cũng biết con đường này rất khó đi, chúng ta cũng sẽ không nói gì. Con cùng đứa nhỏ này - Con, nghĩ như thế tốt sao?”

“Dạ. Chính là em ấy. Con biết không dễ dàng, bất quá, mẹ, con vẫn đang cố gắng. Tiểu Nhiên cũng vậy. Mẹ yên tâm.”

“... Aizz, vậy đi. Đúng rồi, nhà cậu ấy ở bên kia thì sao? Có biết chuyện của hai đứa không?”

“Con còn không có hỏi. Lần này dẫn em ấy trở về là tự mình quyết định. Về phần nhà tiểu Nhiên bên kia, mặc kệ thế nào, con cũng sẽ cùng em ấy.”

“Còn đứa nhỏ này.” Trì mama nhìn thoáng qua về hướng phòng vệ sinh, sau đó cười cười, “Bất quá nói đến cũng kỳ quái, đứa nhỏ này mẹ vừa nhìn đã thấy rất thích. Vốn còn đang cảm thấy lo lắng, sợ chính mình nhất thời cũng không biết như thế nào cùng đứa nhỏ này ở chung.”

“Tiểu Nhiên thực đơn thuần cũng rất hiểu chuyện, mẹ người yên tâm, con cam đoan em ấy sẽ hiếu thuận giống như con trai của mẹ vậy.”

“Hừ, việc này còn không phải nói, con gái chưa xuất giá mà đã bắt đầu hướng về người ta.” Trì mama cười cười nói.

“Mẹ.” Trì Quy bắt lực mà hô một tiếng.

“Ha ha, được rồi được rồi, mẹ đi thu xếp giường cho các con một chút, lại thêm mấy cái nệm, mấy hôm trước đã đem đi phơi nắng, các con ngủ cũng sẽ thoải mái.”

Tô Nhiên từ phòng tắm đi ra, cả người bị hơi nóng biến thành mặt đỏ bừng, ở trong mắt Trì Quy thật giống con thú nhỏ mềm mại phục tùng.

“Tắm xong rồi?”

“Dạ.”

Tô Nhiên ở trong phòng nhìn một vòng, quay đầu hỏi Trì Quy, “Dì đâu rồi?”

“Xuống lầu mua ít đồ. Lập tức trở về.”

“Ừm.” Tô Nhiên vừa mới gật gật đầu lên tiếng, người đã bị Trì Quy từ phía sau ôm lấy, lỗi tai liền cảm giác được âm thanh trầm thấp của Trì Quy truyền đến gần trong gang tấc, “Đứa ngốc, còn sợ sao?”

Tiểu Tô Nhiên có tật giật mình mà bật người ra, cứng còng thân mình nhìn nhìn cửa ra vào, “Học trưởng, dì trong chốc lát sẽ.”

“Không sao, mẹ đi trở về cũng phải hơn mười phút.”

“... ” Tính toán thật sự là chính xác.

“Thế nào? Mẹ của anh cũng không ăn người, còn sợ sao?”

“... Dì tốt lắm.”

“Yên tâm, ba của anh tùy rằng thường ngày có chút nghiêm túc, nhưng người cũng tốt lắm.”

“... Vâng.”

“Tiểu Nhiên, nơi này, em thích không?” Trì Quy kể môi hôn hôn lên vành tai tiểu ngốc, thấp giọng nói.

“Vâng.” Trên mặt hơi nóng nhịn không được mà bốc lên.

“Tiểu Nhiên.”

“Sao?”

Trì Quy thấp giọng cười cười, sau đó ngữ khí mang theo trêu chọc mà nói, “Trên người của em, có mùi của anh.”

“... !” Tiểu Tô Nhiên vội vàng cúi đầu ngửi ngửi, khóc không ra nước mắt. Lấy, lấy nhầm sữa tắm rồi.

Trì Quy xoa xoa tóc tiểu ngốc, cười đến phá lệ thoải mái.

Trì baba là buổi tối ngày hôm sau trở về, tuy rằng không nhìn qua bình dị gần gũi như Trì mama, nhưng thật ra cũng không có lộ ra vẻ mặt hờn giận gì.

Thời điểm ăn cơm, Trì baba nhìn Tô Nhiên cúi đầu im lặng ăn cơm, rốt cục vẫn là nhịn không được nói một câu, “Đừng chỉ ăn cơm không, ăn nhiều đồ ăn một chút. Con rất gầy.”

Tiểu Tô Nhiên nhìn cà chua được gấp vào trong bát, không biết như thế nào đã cảm thấy cái mũi chua xót lợi hại.

“Cảm ơn, cảm ơn chú.”

“... Ăn cơm đi.”

Trì mama xoay mặt đi nơi khác, ánh mắt đã muốn đỏ hơn phân nửa.

“... Đừng... Ừ... ” Tiểu Tô Nhiên một bên thừa nhận người bên trên áp đảo hôn môi, một bên khẩn trương đến ngay cả ngón chân cũng sắp co quắp cả lên.

“Không có việc gì, phòng anh... ừ... cách âm tốt lắm.” Trì Quy thoáng đem đầu từ cổ đối phương lui ra một chút, giải thích.

“Chính là... Học... ân... ” Tiểu Tô Nhiên cắn môi, vẻ mặt nóng đến phát bồng mà không chế bản thân không để phát ra âm thanh kỳ quái nào.

Liên tục hôn nhiều điểm trên người tiểu ngốc, Trì Quy một bên đem áo ngủ trên người ai đó cởi sạch sẽ, một bên lại hôn trở lại trên môi tiểu Nhiên, tinh tế khẳng cắn, bàn tay qua lại khẽ vuốt ve ở thất lưng bóng loáng, dần dần kéo dài xuống dưới.

Thời điểm bị ngón tay xâm nhập, Tô Nhiên cảm thấy chính mình đã muốn sắp thiêu cháy. Khản trương cùng bất an sợ bị phát hiện, hơn nữa còn có cảm giác không thể nói rõ bốc lên đan cùng một chỗ, chân tay vô thức luống cuống chỉ có thể ôm chặt lấy cổ Trì Quy, cắn răng chịu đựng đối phương một chút lại một chút khai phá.

“Ôm chặt anh.” Trì Quy thở gấp mấy hơi, ở bên tai đối phương thấp giọng nói, sau đó lúc Tô Nhiên theo bản năng buộc chặt thân thể thì động thân tiến vào.

“... Đau...”

“Thật xin lỗi, anh tận lực... nhẹ một chút...”

“... Hmm...”

Nghe thấy tiểu ngực không tự giác mà hừ nhẹ một hơi giọng mũi, Trì Quy nhẹ nâng phần eo đối phương, không thể kiềm chế mà phóng túng chính mình càng thêm xâm nhập.

Tiểu ngực theo bản năng ngửa đầu lên, ôm chặt lấy người trên thân, thừa nhận đối phương có chút vội vàng, có chút kích động mà giữ lấy.

Không cần phải nói ra nhưng vẫn thấu hiểu lẫn nhau, dần dần dung nhập thành âm thanh hôn môi triền miên ướt át, còn có thở gấp cùng rên rỉ không thể khống chế, đêm, thật ra còn rất dài.

32. Chương 33: Người Ta Nói, Đây Gọi Là Kết Thúc

Một năm sau, Trì Quy sau khi hoàn thành toàn bộ kịch đã nhận thì tuyên bố rời khỏi giới võng phối, fan hâm mộ đã trải qua quá nhiều khiếp sợ cùng mất mát, cuối cùng vẫn là bày tỏ đối với đại thần ủng hộ cùng chúc phúc.

Một năm rưỡi sau, Trì Quy tốt nghiệp nghiên cứu sinh, thuận lợi nhận được học vị thạc sĩ.

Một năm lẻ tám tháng sau. Trì Quy cùng Tô Nhiên ở một nơi cách đại học T không xa thuê một gian phòng ở, không gian không lớn, nhưng đón ánh sáng rất tốt, lại được hai người sắp xếp vô cùng sạch sẽ gọn gàng, thoải mái mà ấm áp.

Một buổi chiều, đại thần về nhà liền thấy tiểu ngực hơi mỉm cười ở trên ban công phơi quần áo, ánh mặt trời chiếu vào mái tóc cùng gương mặt của người nọ, ấm áp nhu hòa khiến cho người ta bất giác mỉm cười.

“A, anh đã về, sớm như vậy sao?”

“Ừ, được tan tầm sớm.”

“Như vậy a, hắc hắc.”

“Tiểu Nhiên.”

“Dạ?”

“Anh yêu em.”

“... Anh, anh đến làm chi a.” Tiểu ngực một chút không lưu ý, đỏ cả nửa bên mặt, trơ mắt nhìn người nào đó càng ngày càng tiến đến gần.

“Tuy rằng hiện tại không thể cho em những thứ tốt nhất, bất quá, tiểu Nhiên.” Trì Quy cười, đem một chiếc nhẫn nam kiểu dáng đơn giản nhưng khéo léo đeo vào ngón tay thon dài sạch sẽ của đối phương, sau đó, quỳ một gối xuống mà nói.

“Chúng ta, kết hôn đi!”

Không biết tình yêu của người khác, có phải cũng giống với chúng ta hay không.

Ban đầu vốn là hai người xa lạ, dường như chẳng liên quan.

Chính là một ngày, lại xuất hiện trong cuộc sống của nhau.

Em không phải người thông minh nhất.
 Cũng không phải dũng cảm nhất.
 Thậm chí ngay từ đầu, cái tính không tự tin cùng thiếu cẩn thận của em còn làm cho anh có chút đau đầu.
 Chính là, anh có lẽ vẫn đối với em nhất kiến chung tình.
 Em đôi khi sẽ có lúc không cẩn thận làm cho anh tức giận.
 Em thường thường mơ hồ làm anh lo lắng.
 Thậm chí đôi khi, anh đối với em một chút biện pháp cũng không có.
 Chính là từ ngày đầu cho đến hiện tại, tình yêu dành cho em càng ngày càng sâu đậm.
 Muốn mỗi ngày mở mắt ra, người nhìn thấy đầu tiên chính là em.
 Hy vọng mỗi ngày tan sở, có thể nhìn thấy em mở cửa nhìn anh mỉm cười.
 Chờ mong tương lai mỗi ngày, em đều có thể ở bên cạnh anh.
 Thẳng đến lúc chúng ta.
 Nhắm mắt xuôi tay.
 Em yêu.
 Nếu như em cũng giống như anh.
 Như vậy -
 Chúng ta kết hôn đi.

33. Chương 34: Phiên Ngoại 1 - Phu Phu Cùng Đáp 100 Câu Hỏi

1. Xin hỏi tên của người là?
 Đại thần: (Mặt mang mỉm cười) Trì Quy.
 Mỗ Trừu: Mọi người hỏi chính là tên thật.
 Đại thần: (Mỉm cười, cúi đầu đem tiểu ngọc trong chăn bao kín).
 Mỗ Trừu: Cái kia, đại thần, kỳ thật anh có thể gọi cậu ấy rời giường. Hiện trường trực tiếp, cái kia...
 Tiểu ngọc: ... @... *&%\$! (Nói mớ)
 Đại thần: Ngoan, không có việc gì. Anh ở đây.
 Mỗ Trừu:
 Quần chúng vây xem: Ta đi, chói mù mắt natri magie nhôm silicon photpho sấm sét của ta rồi a!!
 2. Tuổi là?
 Đại thần: Trưởng thành.
 Mỗ Trừu: Cụ thể chút đi, !
 Đại thần: Em ấy cũng trưởng thành rồi.
 Mỗ Trừu:
 3. Giới tính là?
 Đại thần: Nam.
 Mỗ Trừu: Tốt rồi, rốt cục có cái trả lời bình thường. Lệ tuôn.

Tiểu ngọc: #&%@*...

Mỗ Trừu: Cậu ta nói cái gì?

Đại thần: (Mỉm cười) Nói mớ.

4. Xin hỏi người tính cách là như thế nào?

Đại thần: Không tệ.

Mỗ Trừu: Tiểu ngọc thì sao?

Đại thần: Làm cho người ta không thể không thích.

Mỗ Trừu:

Quần chúng vậy xem: Đại thần tay của anh đặt ở đâu vậy a!!!!

5. Tính cách của đối phương?

Đại thần: Như trên.

Mỗ Trừu: (Liều chết chột a chột người nào đó đang ngủ) Tiểu ngọc, tiểu ngọc ngọc ngoan, ngọc ngọc, rời giường ha, hiện trường trực tiếp mà.

Tiểu ngọc: (Mở to hai mắt - sau đó cúi đầu hướng lòng ngực đại thần cọ cọ, tiếp tục ngủ.)

Mỗ Trừu: (Chột) Tiểu ngọc!! Ngọc ngọc cậu tỉnh tỉnh! Ngọc!

Đại thần: Cô đang làm cái gì? (Cười lạnh)

Mỗ Trừu: Bỏ qua, câu tiếp theo.

6. Hai người gặp nhau là khi nào? Ở đâu?

Đại thần: Tháng xx năm xx, khách sạn xx B thị.

Tiểu ngọc: @\$%&*...

7. Ấn tượng đầu tiên đối với đối phương là gì?

Đại thần: ... Tiểu ngu ngọc làm cho người ta nhin không được nghĩ muốn đến gần.

Mỗ Trừu:

8. Thích nhất đối phương ở điểm nào?

Đại thần: (Cúi đầu nhìn gương mặt tiểu ngọc đang say ngủ) Tôi đang nghĩ em ấy có chỗ nào tôi không thích.

Mỗ Trừu: ! Khoe ngọt ngào đáng xấu hổ!!

Tiểu ngọc: (Xoay người) Học trưởng...

Đại thần: Anh ở đây.

Tiểu ngọc: #!@\$&*....

Đại thần: ... Ừ. Anh cũng vậy.

Mỗ Trừu: Anh... nghe hiểu?!!!

9. Ghét đối phương ở điểm nào nhất?

Đại thần: Xuất hiện quá muộn.

Mỗ Trừu:

Tiểu ngọc: (Xoa xoa ánh mắt) Hmm, học trưởng...

Đại thần: (Mỉm cười) Dậy rồi?

Tiểu ngọc: Ủ, chúng ta đang ở chỗ nào vậy?

Mỗ Trừu: Ngọc manh cậu rất cục dầy rồi!! Chúng ta đây là đang hiện trường trực tiếp nha!!!! Thân ái!!

Tiểu ngọc: (Ngây người!! Mặt đỏ) Học, học trường!! Anh làm sao... không, không gọi em dầy.

Đại thần: Ngoan, em tối hôm qua ngủ quá muộn. Nghỉ ngơi nhiều một chút.

Tiểu ngọc: (Mặt bạo hồng) ...

Mỗ Trừu: Cầu chi tiết tối hôm qua!

Quần chúng vây xem: Cầu chi tiết!

Đại thần: Cầu tiếp theo.

10. Người cảm thấy được mình cùng đối phương tốt chứ?

Đại thần: Tốt lắm.

Tiểu ngọc: ... Cái gì kêu là tốt?

Đại thần: Ủ, chính là hỏi em có yêu anh không?

Tiểu ngọc: (Bạo hồng) ... Vậy, là, có.

Đại thần: Ủ.

Mỗ Trừu: Người nào đó anh cho là tôi chết rồi sao!! Là chết rồi hay sao!!

11. Người gọi đối phương như thế nào?

Đại thần: Tiểu Nhiên.

Tiểu ngọc: Ủ, học trường.

Mỗ Trừu: Ngọc ngọc, thật sự không có kêu bằng tên khác?

Tiểu ngọc: ... Ủ, Quý học trường.

Mỗ Trừu: Không khác gì trẻ con gọi.

12. Người hi vọng đối phương gọi mình như thế nào?

Đại thần: Chỉ cần em ấy thích.

Tiểu ngọc:... Thế nào, cũng có thể.

13. Nếu lấy một loài động vật ra so sánh, người cảm thấy đối phương là?

Đại thần: Mèo con mấy tháng tuổi.

Tiểu ngọc: ... Mèo.

Mỗ Trừu: Sao đại thần cũng là mèo?

Tiểu ngọc: (Đỏ mặt) Cái kia, nếu tôi cùng tiểu Quy, cái kia, đều là trong lời anh ấy nói, ừ...

Mỗ Trừu: Mấy cô nghe hiểu lời cậu ta đang nói cái gì sao!

Quần chúng vây xem: Hiểu!! Phải hiểu!

14. Nếu muốn tặng đối phương món quà, người sẽ tặng?

Mỗ Trừu: Đừng nói là tặng chính mình nhá.

Đại thần: Chỉ cần em ấy muốn, tôi đều có thể.

Tiểu ngọc: Học... học trường.

Mỗ Trừu: Gì?

Tiểu ngọc: (Đỏ mặt kéo góc áo người nào đó) Em muốn là được rồi.

Mỗ Trừu:

15. Nếu như vậy người muốn quà tặng gì?

Tiểu ngọc: ... A, hóa ra phía trước không phải hỏi vấn đề này a.

Mỗ Trừu:

Đại thần: Xem trả lời ở câu 14 của em ấy.

Mỗ Trừu:

16. Đối với đối phương có gì bất mãn không? Nếu có là chuyện gì?

Đại thần: Có đôi khi mơ hồ làm cho người ta lo lắng.

Tiểu ngọc: Em về sau sẽ thật cẩn thận, em cam đoan.

Đại thần: Ừ.

Mỗ Trừu: Tiểu ngọc, cậu thì sao? Anh ta có gì khiến cậu bất mãn không?

Tiểu ngọc: ... Cái kia... @#&%*

Mỗ Trừu: Gì??? Người tới, phiên dịch, nhanh!!

Tiểu ngọc: (Cắn môi cúi đầu) ... Rất... nhiều.

Mỗ Trừu: Gì?!!!

Quần chúng vây xem: Dốt nát muốn chết, ý của tiểu ngọc là đại thần nhà cậu ấy yêu cầu xxoo quá nhiều khiến tiểu ngọc nhu nhược thừa nhận không nổi, đúng không tiểu ngọc?

Tiểu ngọc: (Ta chui ta chui ta chui hàm ngậm...)

Mỗ Trừu: Đã hiểu.

17. Tật xấu của người là?

Đại thần: Không thể đối với em ấy kiên quyết một chút. Nhìn thấy em ấy lộ ra biểu tình khổ sở sẽ không có sức chống cự.

Tiểu ngọc: Nhìn thấy anh ấy tức giận liền khổ sở.

18. Tật xấu của đối phương là?

Đại thần: Mơ hồ.

Tiểu ngọc: Mọi thứ đều, đều tốt lắm.

19. Đối phương làm gì khiến người cảm thấy không hài lòng?

Đại thần: Không hảo hảo chiếu cố bản thân, một mình âm thầm chịu ủy khuất.

Tiểu ngọc: ... Học trưởng.

Đại thần: Sao?

Tiểu ngọc: (Cố lấy dũng khí) ... Em, cái kia, liền... đau, cho nên, hôm nay buổi tối...

Đại thần: (Sờ sờ mặt đối phương) Được. Anh sẽ cố gắng nhẹ một chút.

Tiểu ngọc:

Mỗ Trừu: Phụt!

20. Người làm gì khiến đối phương cảm thấy không hài lòng?

Tiểu ngọc: Mơ mơ hồ hồ làm mình bị thương, có đi khi lại miên man suy nghĩ.

Đại thần: Tôi tức giận. Em ấy sẽ khổ sở.

21. Các người quan hệ đã đạt đến loại trình độ nào?

Tiểu ngọc:

Đại thần: (Bình tĩnh) Câu tiếp theo.

Mỗ Trừu: (Quay đầu nhìn xuống khán phòng về mặt YD – dâm dăng) Hiển nhiên đã đạt đến mức độ thân mật không thể tách rời trong người có ta bha ha ha ha!!!

22. Hai người lần đầu hẹn hò là nơi nào?

Đại thần: Nói đúng ra, hẳn là lần ở C thị đi.

Tiểu ngọc: A? Lần nào chứ?

Đại thần: Anh lần đầu tiên đi tìm em.

Tiểu ngọc: (Đỏ mặt) Ừ.

23. Không khí giữa hai người lúc đó như thế nào?

Đại thần: Em ấy hoàn toàn không có chút tự giác hẹn hò.

Tiểu ngọc: Cái đó, đó là bởi vì em còn không biết anh... anh... .

Đại thần: (Cười) Cái gì?

Tiểu ngọc: (Ánh mắt nhìn loạn khắp nơi chính là không dám nhìn đối phương) Không, không có gì.

24. Khi đó tiến triển đến trình độ nào rồi?

Đại thần: Tôi còn chưa có thổ lộ.

Tiểu ngọc: ... Không nhớ rõ.

Mỗ Trừu: Tiểu ngọc cậu lừa ai a? Không nhớ rõ mới là lạ!! Thời khắc quan trọng như vậy!

Tiểu ngọc: (Ta không có nghe gì hết, ta không có nghe gì hết...)

25. Địa điểm thường xuyên hẹn hò?

Tiểu ngọc: (Xoay mặt nhìn người nào đó về mặt xin giúp đỡ) Học trưởng... .

Đại thần: (Khẽ hôn lên mí mắt đối phương) Ngoan.

Mỗ Trừu: Ngoan em gái anh, ngoan đi anh a! Trì Quy anh nhìn thẳng vào vấn đề cho tôi!! !!

Đại thần: Tiểu Nhiên, buổi tối có muốn ăn mì không?

Tiểu ngọc: Ừ!

Mỗ Trừu: Sát, bọn khốn kiếp các người làm phản!!!

Quần chúng vây xem: Lật bàn, Khiếm Trừu cô mắng ai hử hỗn đản!! Đại thần cùng ngọc anh của chúng ta là để cô mắng sao!! (Vỗ trái cây bàn ghé bay qua)

Mỗ Trừu: Phản... phản... Các cô đều phản rồi...

26. Người sẽ vì sinh nhật của đối phương chuẩn bị cái gì?

Đại thần: (Ánh mắt ôn nhu nhìn đỉnh đầu tiểu ngọc) Sẽ không có ý chuẩn bị, nghĩ đến cái gì liền tặng em ấy cái đó.

Mỗ Trừu: Thật tình tương

Tiểu ngọc: Ân, trước tiên sẽ bắt đầu nghĩ muốn cho anh ấy lễ vật gì tốt nhất. Bất quá mỗi lần đều chẳng mua được thứ gì tốt.

Đại thần: Ngốc nghếch, em mua gì anh đều thích.

Tiểu ngốc: Vậy lần trước, em mua cho anh cái cà – vạt kia, anh thế nào...

Đại thần: Ngốc nghếch, cái kia không phải đã bị em làm rách rồi sao, anh đã bỏ vào hộp cất đi rồi.

Tiểu ngốc: ... (Bạo hồng)

Mỗ Trừu: (Máu mũi cuồn phun) Người tới, cấp giấy vệ sinh...

Đạo diễn: (Nheo mắt) Trợ lý, lấy cho cô ta cuộn giấy vụn.

27. Ai là người tỏ tình với đối phương trước?

Đại thần: Tôi.

Tiểu ngốc: Ôi chao, không phải là em sao?

Đại thần: Cái kia nói ra trước, là anh.

Mỗ Trừu: Tiểu ngốc cậu nhìn xem sama nhà cậu, thẳng thắn thế kia.

Tiểu ngốc: (Ngượng ngùng) Vậy, lần sau tôi nói trước là được rồi.

Mỗ Trừu: Cậu còn muốn thổ lộ với ai?!!

Tiểu ngốc: (Vội xua tay) Không đúng không đúng, tôi không phải ý tứ này, ý của tôi là -

Đại thần: (Nắm lấy tay tiểu ngốc) Không sao, anh hiểu.

Tiểu ngốc: (Hạ ánh mắt) Ủ...

28. Người thích đối phương bao nhiêu?

Đại thần: Rất yêu.

Tiểu ngốc: (Quay đầu đi chỗ khác) ... @#\$&%...

Mỗ Trừu: Thân ái, làm ơn có thể nói ngôn ngữ mà nhân loại có thể hiểu được hay không!!

Đại thần: (Mỉm cười nhìn người nào đó) Em ấy nói, em ấy cũng vậy.

Quần chúng vây xem: (Mất đi lý trí) Đúng đúng đúng, chúng ta cũng nghe thấy!!!!

Mỗ Trừu:

29. Như vậy, người yêu đối phương sao?

Đại thần: (Cười không đáp)

Tiểu ngốc: (Cúi đầu lại cúi đầu)

Mỗ Trừu: (Rút gân)

30. Đối phương làm gì sẽ khiến người cảm thấy hết cách?

Đại thần: (Thở dài) Lúc em ấy lộ ra biểu tình khổ sở, tôi sẽ không có cách.

Tiểu ngốc:... Cái gì cũng đều...

31. Nếu cảm thấy nghi ngờ đối phương thay lòng đổi dạ, người sẽ làm như thế nào?

Đại thần: Không có khả năng.

Tiểu ngốc: (Cúi đầu) Tôi -

Đại thần: (Nâng cằm đối phương) Anh sẽ không. Tin tưởng anh, được chứ?

Tiểu ngốc: (Đỏ mặt) Vâng.

Mỗ Trừu: Đạo diễn!!! Đạo diễn ta không quay nữa!!! Chối mù mắt rồi!!

Đạo diễn: (Nuốt một ngụm dưa chuột) Cái gì, mới vừa ăn nên cái gì cũng không có nghe.

Mỗ Trừu:

32. Có thể tha thứ nếu đối phương thay lòng đổi dạ không?

Đại thần: Em ấy sẽ không.

Tiểu ngọc: ...

Đại thần: Tôi cũng sẽ không.

33. Nếu hẹn hò mà đối phương đến muộn một giờ, người sẽ làm gì?

Tiểu ngọc: (Thật sự nghiêm túc) Chờ anh ấy a. Anh ấy nhất định sẽ đến.

Đại thần: Cái kia chắc chắn là không thể.

Mỗ Trừu: Ai nha nha, tại sao không?

Đại thần: (Thở dài) Trừ khi bị lạc đường, bằng không em ấy sẽ không đến muộn. Cho nên nếu như qua mười phút mà em ấy không tới, tôi sẽ gọi điện thoại cho em ấy.

Tiểu ngọc: Học trưởng...

Đại thần: (Mỉm cười) Không sao. Em gần đây tiến bộ hơn rất nhiều, rất đáng khen.

Mỗ Trừu: Ai yêu, tiểu ngọc nhớ đường sao?

Đại thần: Ừ, đường từ nhà ga về nhà tôi, đã muốn không sai biệt lắm nhớ kỹ rồi.

Mỗ Trừu: Theo như tôi biết, cái đoạn đường kia tổng cộng không đến năm trăm thước. Còn có, đều là đi thẳng một đường.

Tiểu ngọc: ...

Quần chúng vây xem: ...

34. (Bản Raw không có câu này a)

35. Biểu tình khêu gợi của đối phương?

Tiểu ngọc: (Đỏ mặt)

Đại thần: Câu tiếp theo.

Mỗ Trừu: Đại thần người đỏ mặt!! Đạo diễn đạo diễn, đại thần đỏ mặt!! Tôi muốn tăng lương!!

Đạo diễn: (Bị sặc một hơi dưa chuột) Rống cái con khỉ a rống, sặc chết tôi! Trừ tiền thưởng của cô!!

Mỗ Trừu:

36. Thời điểm hai người cùng một chỗ, người sẽ cảm thấy tim đập gia tốc sao?

Đại thần: (Ngó lơ) Câu tiếp theo.

Mỗ Trừu: !!! Đây đã là câu tiếp theo rồi!!

Đại thần: (Thở dài) Câu tiếp theo.

Mỗ Trừu: ...

37. (Câu này bản Raw cũng không có luôn a *khóc*)

38. Thời điểm làm chuyện gì sẽ cảm thấy được hạnh phúc nhất?

Đại thần: Thời điểm ôm em ấy.

Tiểu ngọc: ... Thời điểm bị, bị anh ấy ôm.

Mỗ Trừu: Hừ, các người lại công khai ân ái!!

Đại thần: (Thở dài) Tôi cũng không phải cái ý tứ kia.

Tiểu ngọc: (Nghĩ hoặc) Ý tứ gì a?

Đại thần: Không có việc gì. Ngoan.

39. Từng cãi nhau sao?

Đại thần: Có.

Tiểu ngọc:... Từng có.

40. Vì sao lại cãi nhau?

Tiểu ngọc: ... Tôi rất mơ hồ làm cho anh ấy tức giận.

Mỗ Trừu: Ví dụ như?

Tiểu ngọc: Cái kia... Mở khí than lại quên đóng lại.

Mỗ Trừu: Ngọc ghéech cậu!!!

Đại thần: (Nhíu mày không nói)

Tiểu ngọc: (Sốt ruột) Học trưởng, anh đừng tức giận, em lần sau sẽ không, em cam đoan!

41. Sau đó như thế nào hòa hảo?

Đại thần: (Thở dài) Căn bản không có biện pháp tức giận em ấy lâu.

Tiểu ngọc: ...

Mỗ Trừu: Tiểu ngọc, cậu đỏ mặt cái gì? Quá nóng sao?

42. Kieep sau vẫn hy vọng làm người yêu sao?

Đại thần: Ừ.

Tiểu ngọc: ... Vâng.

Mỗ Trừu: Thật sự vô cùng... đồng lòng!

Quần chúng vây xem: (Vỗ trái cây bàn ghế không ngừng ném lên) Người chủ trì cô làm bầm cái gì!! Thật cảm động a a a a Đại thần GJ! Tiểu ngọc GJ!

43. Khi nào thì cảm giác được chính mình được yêu?

Đại thần: Luôn luôn.

Tiểu ngọc: Ừm.

Mỗ Trừu: (Bị một quả dưa chuột chọi trúng) Tiểu ngọc cậu ‘ừm’ cái gì?

Tiểu ngọc: (Mặt đỏ tai hồng) ... Tôi cũng vậy.

44. Phương thức biểu hiện tình yêu của người là?

Đại thần: Tôi sẽ tận lực làm hết khả năng làm cho em ấy hạnh phúc.

Mỗ Trừu: Gào khóc, đại thần V5! (2) Tiểu ngọc thì sao?

Tiểu ngọc: Nghe lời anh ấy, không để anh ấy lo lắng.

Mỗ Trừu: Có làm được không?

Tiểu ngọc: ... Vẫn đang cố gắng.

45. Khi nào thì cảm thấy được “Đối phương đã không còn thương mình”?

Đại thần: Không có.

Tiểu ngọc: (Đỏ mặt) Hiện tại sẽ không.

Mỗ Trừu: Ngao ô vậy là trước kia đã từng có?!!!

Tiểu ngọc: (Ta cái gì cũng không có nói, 5 nhân 5 bằng 25, 15 nhân 15 bằng 225, 25 nhân 25 bằng 625...)

46. Người cảm thấy đối phương mặc gì thì nhìn đẹp nhất?

Tiểu ngọc: (Len lén nhìn qua) Học trưởng mặc cái gì cũng đều đẹp hết.

Mỗ Trừu: (Cười gian) Đại thần cảm thấy sao?

Đại thần: (Suy nghĩ vài giây) Ừ, đều tốt lắm. Bất quá.

Tiểu ngọc: Sao?

Đại thần: (Tiến đến kề vào lỗ tai tiểu ngọc cười khê một tiếng) Kỳ thật, thời điểm buổi tối, vẫn là tốt nhất.

Tiểu ngọc:

Mỗ Trừu: (Mồ hôi chảy đầy mặt dùng sức đào đào lỗ tai) Không được kề tai nói nhỏ, đây là hiện trường trực tiếp!! Trực tiếp!!!

47. Người sẽ nấu cơm sao?

Đại thần: đương nhiên.

Tiểu ngọc: (Suy nghĩ) Ách, sẽ có một chút.

Mỗ Trừu: Một chút?? Làm gì?

Tiểu ngọc: Ân, nấu mì.

Mỗ Trừu:

Đại thần: (Nắm chặt tay người nào đó) Ngoan, chỉ một cái này là đủ rồi.

48. Người cảm thấy tự ti là do?

Mỗ Trừu: Đại thần anh không cần trả lời, tôi biết anh không tự ti, tiểu ngọc, đến!

Tiểu ngọc: (Cúi đầu) Anh ấy thật tốt quá, cho nên...

Đại thần: (Bắt dắc dĩ xoa xoa tóc đối phương) Tiểu Nhiễm, anh đã nói rồi, em so với tự mình nghĩ tốt hơn rất nhiều, đừng suy nghĩ miên man.

Tiểu ngọc: ... Vâng.

49. Quan hệ của hai người là công khai hay bí mật?

Đại thần: Xem như, công khai đi.

Tiểu ngọc: (Gật đầu)

50. Người cảm thấy có thể duy trì vĩnh cửu tình yêu với đối phương hay không?

Đại thần: Có thể.

Tiểu ngọc: (Nhỏ giọng) Giống anh ấy.

51. Xin hỏi, người là công phương hay là thụ phương?

Đại thần: (Suy nghĩ vài giây)

Mỗ Trừu: (Kích động) Đại thần ngài -?

Đại thần: (Chuyển đầu nhìn về phía tiểu ngọc) Đêm mai muốn ăn cái gì?

Mỗ Trừu:

Tiểu ngọc: (Má ửng hồng) Đậu xào có được không?

Đại thần: Đương nhiên.

Mỗ Trừu: @#%&*... .

52. Vì cái gì lại quyết định như thế?

Đại thần: Vậy đâu xào, quyết định như thế nhé.

Mỗ Trừu:

Tiểu ngọc: Vâng.

53. Người đối với hiện tại có hài lòng không?

Đại thần: (Liếc mắt một cái về phía Mỗ Trừu ngồi ghế chủ trì) Hài lòng.

Tiểu ngọc: (Đỏ mặt) Ừm.

54. Lần H đầu tiên là?

Mỗ Trừu: Không cho phép trốn tránh vấn đề, không cho phép chuyển đề tài!! Ngay lập tức nghiêm túc trả lời cho tôi, này là hiện trường trực tiếp!!! Trực tiếp a!!!

Đại thần: (Thở dài)

Mỗ Trừu: Mau nói!

Đại thần: ... Nhà trọ.

Tiểu ngọc: (Bắt đầu chui vào chần)

55. Cảm giác lúc đó?

Đại thần: ... Em ấy thực khẩn trương.

Mỗ Trừu: Anh thì sao?

Đại thần: (Thở dài) Tôi cũng vậy.

56. Bộ dạng của đối phương lúc đó?

Tiểu ngọc: (Má bọ hồng càng chui sâu vào trong chần)

Đại thần: (Cúi đầu sờ sờ đối phương) Chính là đáng vẻ hiện giờ.

Tiểu ngọc: (Tiếp tục chui)

57. Sáng sớm thức dậy, câu đầu tiên người nói là?

Đại thần: (Hồi tưởng) Dậy rồi?

Tiểu ngọc: (Ở trong chần lí nhí) Không, không nhớ kỹ.

Mỗ Trừu: Sờ đầu. Tôi biết, quá mệt mỏi chứ gì

58. Mỗi tuần H mấy lần?

Đại thần: Câu tiếp theo.

Mỗ Trừu: !!!!

59. Cảm thấy tình huống lý tưởng nhất thì mỗi tuần mấy lần?

Đại thần: (Thở dài) Câu tiếp theo.

Mỗ Trừu: (Bùm một phát quỳ xuống đất) Đại thần ngài thương lấy bọn người đáng thương chúng tôi đi, anh như vậy cái này không cần quay nữa, làm ơn cho chúng tôi một con đường sống a! A!

Đại thần: (Hết đường lựa chọn) Cô đứng lên đi.

Mỗ Trừu: Anh không nói tôi sẽ không đứng! ToT

Đại thần: ... Vài lần đều có thể, nếu em ấy nguyện ý.

Mỗ Trừu: (Lập tức đứng lên) Thật sự? Không ép buộc qua tiểu ngọc của chúng tôi chứ?!

Đại thần: ...

Tiểu ngọc: (Tiếp tục trốn trong chăn)

60. Như vậy, H như thế nào?

Đại thần: Tự nhiên mà vậy.

Tiểu ngọc: @\$%&*...

Mỗ Trừu: Cậu ta lại nói gì?

Đại thần: Em ấy hỏi, tiết mục này khi nào thì kết thúc?

Mỗ Trừu: Ngoan, ngọc ngọc, nhanh lắm, còn có 40 mươi câu nữa liền kết thúc, cố lên!

Tiểu ngọc: *... @\$%&

Đại thần: (Mỉm cười) Không sao, anh đến là được rồi.

Mỗ Trừu: Ngôn... ngôn ngữ ngoài hành tinh.

Đúng lúc này, cửa trường quay bị một cước đá văng, một vị Cửu cô nương đầu tóc tán loạn thỏ hỏn hển nhảy lên sân khấu.

Cửu cô nương: "... Hộc... Sát, lão nương cuối cùng cũng đến kịp... Đi! Các người cũng không thèm báo tôi biết một tiếng!"

Dưới khán đài vang lên tiếng vỗ tay hoan hô như sấm dậy, ở trên sân khấu Mỗ chủ trì khuôn mặt huyết lệ - Lão thiên gia cuối cùng mở mắt, Cửu cô nương đến cứu hiện trường a! A!

Đại thần: (Hơi hơi mím môi)

Cửu cô nương: (Về mặt khinh thường) Môi, bả vai, sau lưng.

Mỗ Trừu: Cửu cô nương cô thế nào lại biết?

Cửu cô nương: (Về mặt bình tĩnh) Tôi đoán a.

Mỗ Trừu:

Mỗ Trừu: Còn chỗ mẫn cảm của tiểu ngọc là?

Cửu cô nương: Tiểu ngọc thì đâu cũng là điểm mẫn cảm. Hơn nữa môi là mẫn cảm nhất, gào rú a.

Đại thần: (Thở dài) Cô đủ rồi.

62. Chỗ mẫn cảm nhất của đối phương?

Cửu cô nương: Xem lại câu bên trên.

Mỗ Trừu: ...

Đại thần: ...

Tiểu ngọc: %\$@#&...

63. Dùng một câu nói để hình dung H thì đối phương sẽ là?

Cửu cô nương: (Tiện cười) Tôi thay tiểu ngọc trả lời - Ừ, người nào đó cường thế không trốn thoát được!

Đại thần: ...

Cửu cô nương: (Tiện cười + 1) Tôi lại thay người nào đó trả lời - Ừ, Tiểu ngọc nhu nhuyến mặc cho xử trí!

Mỗ Trừu: (Bộ dạng hoa si) Cường thế... Ha ha... Mặc cho ... ha ha... xử trí...

Quần chúng vây xem: Người nào đến đem cái kẻ chủ trì não tàn kia tha ra ngoài đi a ta sát!!

64. Thăng thần mà nói, người có vui vẻ khi H không?

Cửu cô nương: Đây là cái loại thói câu hỏi gì, không phải là vô nghĩa sao a! Người nào đó đâu chỉ vui vẻ, còn -

Đại thần: A Cửu!

Cửu cô nương: (Liếc mắt) Tôi nói sai sao? Ông không vui?

Đại thần: (Nghẹn) ... Tôi không nói vậy.

Cửu cô nương: Vậy còn được.

Đại thần: ...

65. Bình thường hay H ở đâu?

Cửu cô nương: Cái này... Tôi nhớ kỹ lần trước hai người này là -

Đại thần: (Vội vàng chặn lại) Ở nhà.

Mỗ Trừu: Nhà trọ đâu?

Đại thần: ... Ngoài ý muốn.

Tiểu ngọc: ... &*#@

Đại thần: (Cúi cầu cách chặn nhẹ nhàng hôn một chút) Ngoan, ngủ một chút rồi trở về nhà.

66. Người muốn H như thế nào?

Đại thần: Hiện tại tốt lắm rồi.

Cửu cô nương: Khốn!

67. Tắm trước hay sau khi H?

Đại thần: ...

Mỗ Trừu: (Vẽ mặt chờ mong) Đại thần?

Cửu cô nương: (Tức giận chen ngang) Cô thật ngốc a, nhìn hần hần cái dạng này thì khẳng định là đều có thôi, ngốc muốn chết.

Quần chúng vây xem: Người chủ trì rất ngu a, cường liệt yêu cầu đổi người!!

Đạo diễn: (Bắt đầu ăn tiếp một trái dưa chuột căng mọng khác) Cái kia, phó đạo diễn có đó không, cùng cậu ta bàn bạc tiết mục xong rồi thì đem cái kẻ mất mặt trên sân khấu kia đi thu thập đi, ồn ào muốn chết.

68. Khi H có ước định gì không?

Đại thần: Không có.

Cửu cô nương: (Tức móng tay) Còn có thể ước định gì a, ước định thời gian H lần sau thì có!

Quần chúng vây xem: Ngao ô Cửu cô nương ckhí thể cường đại a a a a, cường liệt yêu cầu thay đổi cái kẻ chủ trì não tàn đi!!

Mỗ Trừu: Các cô, các cô... phản...

69. Ngoài người yêu, bên ngoài có phát sinh quan hệ với người ngoài không?

Đại thần: Không có.

Cửu cô nương: (Gật đầu) Tiểu ngọc cũng vậy.

70. Đối với ý tưởng “Nếu không chiếm được tâm, ít nhất cũng chiếm được thân thể.” người là đồng ý hay phản đối?”

Đại thần: Phản đối.

Cửu cô nương: Cường liệt phản đối.

Mỗ Trừu: Ngại quá, cái kia, Cửu cô nương, này có phải hỏi cô đâu?

Cửu cô nương: (Mắt sắc hơn đao) Tôi hiện tại là trả lời dùm tiểu Tô Nhiên, được không!

71. Nếu đối phương bị cưỡng gian, người sẽ làm thế nào?

Đại thần: Sẽ không để chuyện đó xảy ra.

Cửu cô nương: (Gào lên) Không thể!

72. Người sẽ cảm thấy ngượng ngùng trước khi H? Hay sau khi?

Đại thần: ...

Cửu cô nương: (Nhún vai) Tiểu ngọc khẳng định là đều ngượng ngùng.

73. Nếu bạn tốt của người đối với người nói “Ta thực cô đơn, cho nên chỉ có buổi tối hôm nay thôi, xin...” rồi yêu cầu H, người sẽ?

Đại thần: (Nhíu mày) Tôi không có bạn bè như vậy.

Cửu cô nương: Tôi cũng không có, a, ý của tôi là, tiểu ngọc cũng không có.

74. Người có cảm thấy chính mình H tốt không?

Cửu cô nương: (Tà cười) Hắn ta một chút cũng không tốt.

Đại thần: (Không được tự nhiên) Còn may.

Cửu cô nương: Còn may chưa làm tiểu ngọc bị thương?

Đại thần: (Bất lực) Cô không thể im lặng một hồi được sao?

Cửu cô nương: Ngượng ngùng tôi là người khác mời đến, đêm nay bỏ mệnh hầu quân tử.

Đại thần: ...

75. Vậy đối phương thì sao?

Đại thần: ... Cũng, còn may.

Cửu cô nương: Trì Quy á? Tôi trả lời, vâng, không tốt a, ăn người ta đến không còn một mẩu.

Đại thần: (Bất lực vô ngữ)

76. Lúc H, người hy vọng đối phương nói gì?

Cửu cô nương: Hắn hy vọng tiểu ngọc gọi tên hắn ta, khen hắn ta, bất quá vẫn không thực hiện được.

Đại thần: (Hơi hơi cúi đầu) Cô đủ rồi.

Mỗ Trừu: Vậy tiểu ngọc thì sao? Hi vọng Trì Quy nói cái gì?

Cửu cô nương: Nói dừng lại.

Đại thần: ...

Quân chúng vậy xem: ...

77. Người thích nhất biểu tình như thế nào của đối phương khi H?

Cửu cô nương: Tôi thay hai người bạn họ đáp, đều không phải rõ ràng như thế a!! Trì Quy vui vẻ tiểu ngọc biểu tình khốc lóc cầu tha, hắn ta thú vị thỏa mãn tà ác tiểu ngọc hy vọng Trì Quy ôn nhu lại ôn nhu không được bày ra biểu tình gợi cảm over!

Mỗ Trừu: Thật sự??!! Đại thần hóa ra là... cái...

Đại thần: (Hết cách)

Ông chú nhiếp ảnh: (Cúi đầu nói nhỏ với trợ lý đứng bên cạnh) Thấy không, chú ý giúp tôi điều chỉnh vị trí ống kính chụp ảnh đại thần đỏ mặt! Chụp không được đêm nay không cho cậu nghỉ ngơi.

Trợ lý: (Đỏ mặt) Đã biết.

78. Người cảm thấy ngoài người yêu cũng có thể H với người khác sao?

Đại thần: Không thể.

Cửu cô nương: Vô nghĩa, như thế nào có thể để tiểu ngốc chịu ủy khuất!

79. Người đối với S.M có hứng thú không?

Đại thần: Một chút cũng không.

Cửu cô nương: Ủ, tiểu ngốc chịu không nổi đâu.

80. Nếu đối phương bỗng nhiên không hề tác cẩu thân thể người, người sẽ?

Đại thần: ...

Cửu cô nương: Ấy da chỉ sợ là ngốc manh của chúng ta cho tới bây giờ đều không có tác cẩu qua người nào đó đi, a ha ha ha ha.

Mỗ Trừu: Ha ha ha ha.

Quần chúng vây xem: Ngu ngốc chủ trì cô cười cái rầm a! Cười khó nghe đến như vậy! A Cửu hảo manh hảo uy vũ! A Cửu chúng tôi yêu cô!

Mỗ Trừu: (Cẩn rắng) Hồn... đản.

81. Người đối với cường gian nghĩ như thế nào?

Đại thần: Hành vi cầm thú.

Cửu cô nương: Khiến người ta cảm hận.

Mỗ Trừu: (Liên tục gật đầu) Du còn lưu manh.

Đạo diễn: (Cẩn một ngụm dưa chuột) Phó đạo diễn, tôi chợt nhớ ra, cái kẻ chủ trì nào tàn vẫn còn nợ tiền một bộ trang phục của tổ tiết mục, bắt cô ta trả liền đi, ồn ào bức hết cả mình!

82. Chuyện thống khổ nhất khi H là gì?

Đại thần: ... Không có.

Cửu cô nương:

Mỗ Trừu: Cửu cô nương, ý của cô là?

Cửu cô nương: Chuyện thống khổ là người nào đó muốn làm tiếp, ngốc ngốc muốn kết thúc!

Mỗ Trừu: Chân tướng... Cửu cô nương V5!

Quần chúng vây xem: Chủ trì chân chó! Đùi Cửu cô nương của chúng ta là để cô ôm sao!!

83. Địa điểm H khiến người hưng phát nhất từ trước đến nay là?

Đại thần: ...

Cửu cô nương: (Liếc mắt) Hai người bỏ hẳn quá bảo thủ, lần trước tôi bảo ra phòng bếp liền -

Đại thần: Kiêu Vi!

Cửu cô nương: Khụ khụ... khụ khụ, tại sao lại đột nhiên gọi tên tôi a, khụ khụ, sặc chết tôi.

Đại thần: (Bất lực) Cô, đủ rồi đó.

84. Bên thụ có bao giờ chủ động câu dẫn?

Đại thần: (Má ửng hồng) Câu tiếp theo.

Cửu cô nương: (Hưng phấn) Có, có, tôi nhớ kỹ lần trước sinh nhật người nào đó nghe nói tiểu ngọc.

Tiểu ngọc: (Trở mình) %\$^&*

Đại thần: (Nhíu mày nhìn về phía Cửu cô nương) Cô kinh động đến em ấy.

Cửu cô nương: ...

85. Khi đó biểu tình bên công?

Đại thần: (Hết cách) Câu tiếp theo.

Cửu cô nương: Còn có thể có biểu tình gì, kinh hỉ kích động, che giấu không được a...

86. Bên công đã từng có qua hành vi bạo lực?

Đại thần: Không có.

Cửu cô nương: (Suy nghĩ) Miễn cưỡng đồng ý.

87. Khi đó phản ứng của bên thụ là?

Đại thần: Tôi nói - không có.

Cửu cô nương: (Xem thường) Tôi cũng nói, miễn cưỡng đồng ý.

Mỗ Trừu: (Vẻ mặt đau khổ) Đệt, tôi chỉ nói theo kịch bản thôi a câu hỏi cũng không phải tôi ra!

88. Đối với người, 'đối tượng H' lý tưởng là?

Đại thần: Em ấy.

Cửu cô nương: Không nói đâu.

Đại thần: ...

89. Hiện tại đối phương có phù hợp với lý tưởng của người không?

Đại thần: Phù hợp.

Cửu cô nương: Coi như được đi.

90. Trong lúc H có sử dụng đạo cụ gì không?

Đại thần: Không có.

Cửu cô nương: Có cho hấn ta cũng không dám dùng.

91. Lần đầu tiên của người phát sinh khi nào?

Đại thần: (Vành tai phấp phồng) Năm 20xx.

Cửu cô nương: Cùng ngày với hấn ta.

Mỗ Trừu: Cửu cô nương, cô?!!

Cửu cô nương: Tôi thay tiểu ngọc nói!

92. Khi đó đối tượng là người yêu hiện tại sao?

Đại thần: Ừ.

Tiểu ngọc: (Lộ ra nửa khuôn mặt, ánh mắt vẫn không mở) %\$^&# ...

Đại thần: Rất nhanh là xong rồi. Ngủ thêm chút nữa đi, ngoan.

Cửu cô nương: (Kích động) Tôi nói cái vết hồng trên cổ tiểu ngọc kia không thể nào là bị muỗi cắn!!!

Đại thần: (Đỏ mặt) Kiều Vi.

Cửu cô nương: (Hoàn hồn) Khụ khụ, khụ khụ, thật có lỗi thật có lỗi, vừa rồi hơi thiếu chuyên nghiệp. Khụ khụ, khụ khụ.

Đại thần: (Lại lần nữa thở dài bất lực)

93. Người thích nhất là được hôn ở đâu?

Đại thần: ... Môi.

Cửu cô nương: Tôi biết.

Mỗ Trừu: Vậy tiểu ngọc thì sao? Thích nhất được hôn ở đâu?

Cửu cô nương: Ách... Tôi thật sự không biết. Lần sau trả lời.

94. Người thích nhất hôn đối phương ở đâu?

Đại thần: Môi và mắt.

Mỗ Trừu: (Lau một phen máu mũi) Vì sao?

Đại thần: ... Rất đẹp.

Quần chúng vây xem: Không được a, tiểu tâm can của ta a a a a!

Tiểu ngọc: (Mở to mắt, phản ứng có chút trì hoãn) Học trưởng?

Đại thần: Dậy rồi?

Tiểu ngọc: (Kịp phản ứng lập tức đỏ mặt) Gần, gần như vậy.

Đại thần: (Cười nhẹ) Tốt, vậy thức dậy một chút.

95. Khi H chuyện có thể làm hài lòng đối phương nhất là?

Mỗ Trừu: Đại thần anh cái tên muộn tao(1) dám ngay mặt trả lời tôi hay không!!

(1) Chỉ người có vẻ lạnh lùng nhưng thực tế nội tâm lại rất phong phú tình cảm, lúc bình thường ko dễ dàng biểu lộ hỉ nộ ái ố nhưng trong những trường hợp riêng biệt nào đó thì lại thể hiện 1 cách khác thường, ra ngoài dự kiến của mọi người xung quanh.

Đại thần: ...

Mỗ Trừu: Anh dám không!!

Đại thần: ... Hôn mắt em ấy, ôm chặt em ấy.

Tiểu ngọc: (Tiếp tục đem đầu trốn vào trong chăn giả vờ ngủ)

96. Khi H người sẽ nghĩ muốn điều gì?

Đại thần: ... Cái gì cũng không muốn. Nghĩ muốn em ấy.

Tiểu ngọc: (Lỡ tai vụng trộm ửng hồng)

97. Một đêm số lần H là?

Đại thần: (Chấp nhận số phận)... Không nhất định.

Mỗ Trừu: Nhiều nhất là?

Cửu cô nương: Tôi cũng muốn biết.

Đại thần: ... Đã quên.

98. Khi H, quần áo là do người tự thoát, hay là đối phương?

Đại thần: ... Chính mình.

Mổ Trừu: (Tiện cười) Tiểu ngọc thì sao?

Đại thần: ... Cũng là tôi.

99. Đối với người, H là?

Đại thần: ... Phương thức bày tỏ tình yêu với em ấy.

Mổ Trừu:

Cửu cô nương:

100. Xin mời nói một lời với người yêu.

Đại thần: (Mỉm cười nhìn người nào đó trong chốn) Ngoan, chúng ta về nhà thôi.

Tiểu ngọc: (Đỏ mặt từ trong chốn ló đầu ra)... Vâng.

Trên sân khấu một mảnh hỗn loạn.

Trợ lý: (Khẩn trương) Sư phụ, cái, cái kia, chụp bạn học Tô Nhiên đỏ mặt, có thể không?

Ông chú nhiếp ảnh gia: (Híp mắt) Cậu nói xem?

Trợ lý: (Cẩn môi) Có thể.

Ông chú nhiếp ảnh gia: (Mỉm cười vỗ vỗ đầu đối phương) Chúc mừng cậu, đoán sai rồi.

Phiên ngoại 2 - Hoa cầm chương nở muộn.

Ngày hôm đó đến bệnh viện thăm mẹ Tô Nhiên thời tiết rất tốt, ở C thị luôn luôn cuồng phong không ngừng khó có được một ngày an tĩnh trời nắng ấm áp như vậy.

Mẹ Tô Nhiên mặc bộ váy sọc sáng màu, ngồi ở trên giường, nhìn y tá đưa đến bàn cạnh cửa sổ một chậu xương rồng, vẻ mặt mỉm cười.

Trì Quy nắm chặt bàn tay tiểu ngọc có chút phát lạnh, rồi mới nhẹ nhàng đẩy cửa bước vào.

Y tá quay lại nhìn thấy người đến, cười cười nói, “Đến rồi?”

Tô Nhiên ngại ngùng cười cười, “Vâng, cảm ơn chị thời gian này luôn chăm sóc mẹ em.”

“Đừng khách sáo. Trạng thái mẹ em tốt lắm, tâm trạng cũng thực ổn định.” Y tá nói xong, nhẹ nhàng đi đến phía sau mẹ Tô Nhiên, vỗ vỗ bả vai nói, “Mẹ Tô, con trai bà đến thăm kìa.”

Mẹ Tô Nhiên nhìn y tá, rồi mới giữ nguyên vẻ mỉm cười trên mặt nhìn theo hướng ngón tay của y tá mà nhìn về phía Tô Nhiên.

Tô Nhiên cùng Trì Quy đi đến trước giường bệnh, Tô Nhiên cúi đầu, nhẹ giọng nói, “Mẹ, con lại đến thăm mẹ đây.”

Mẹ Tô Nhiên ánh mắt tựa hồ không có nhìn về phía Tô Nhiên, nhưng lại tựa hồ như thấy được hình dáng cậu, chính là nhợt nhạt cười, không có phản ứng.

Trì Quý nắm lấy bàn tay khăn trương của Tô Nhiên, rồi mới ôm một chậu hoa cầm chương đến trước mặt mẹ Tô Nhiên, “Dì, con là Quý Hàng. Cái này tặng dì.”

Nhìn đồ vật trong tay Trì Quy, mẹ Tô Nhiên ánh mắt tựa hồ ánh lên chút thần thái, nhìn về hướng y tá, y tá mỉm cười gật gật đầu liền vui vẻ nhận lấy hoa, sau đó cười ha ha không dứt.

Trì Quy rất kiên nhẫn nói: “Dì, thích không? Nếu dì thích, lần sau lại mang đến cho dì nữa, được không?”

Tô Nhiên cắn cắn môi, vươn tay túm túm tay áo Trì Quy, “... Học trưởng, không cần.”

Trì Quy mỉm cười: “Anh hiểu mà.”

Y tá cười cười rồi đi ra ngoài, nhẹ nhàng khép cửa lại.

“Dì ơi.”

Tất nhiên là không nhận được bất kỳ phản ứng nào.

Trì Quy đem tiểu ngọc mắt đã có chút hoe đỏ kéo đến bên cạnh mình, sau đó hai bàn tay liền nắm chặt lấy nhau.

“Dì ơi. Con gọi là Quý Hàng. Có thể dì không nhận ra con, cũng không nhớ được tên của con. Nhưng con tin tưởng dì có thể nghe hiểu lời con nói.”

“Dì ơi. Cảm ơn dì. Cảm ơn dì đã sinh ra tiểu Nhiên, cảm ơn dì đã như vậy liệu mình bảo vệ tiểu Nhiên, cảm ơn dì đã như vậy yêu thương em ấy.”

“Dì ơi, cảm ơn dì để con được gặp em ấy.”

“Con muốn nói cho dì biết, con thật sự, thực sự yêu em ấy.”

“Con hy vọng sau này những ngày dì không có bên cạnh em ấy, con có thể thay thế dì hảo hảo chiếu cố em ấy.”

“Mong dì hãy tin tưởng con.”

“Cho nên, mong dì vui lòng cho con quyền này, được không?”

“... Học trưởng.” Cuối cùng nhịn không được mà ghen ngào ra tiếng.

Mà mẹ Tô chính là nhìn chậu hoa cảm chướng, cười đến khuôn mặt thực âm áp.

Con tin tưởng, đó là dì cho con, câu trả lời tốt nhất.

Trì Quy đem tiểu ngọc điều chỉnh đến một tư thế thoải mái, rồi mới siết chặt vòng tay, “Rồi, anh nghe đây, em cứ từ từ kể đi.”

“Đó là chuyện vài ngày sau sinh nhật thứ mười một của em. Em đã thật lâu, thật lâu rồi, không dám nhớ lại.” Hồi ức nghĩ đến sẽ cảm thấy sợ hãi, cho nên muốn trốn tránh.

“Ừ. Anh biết.”

“Ngày đó dường như cũng là một ngày trời nắng rất đẹp. Em hình như là đang ngủ trưa.”

“Thức dậy thì phát hiện ở nhà không có ai, cho nên em đi ra ngoài sân.”

“Mẹ đang ở ngoài sân giặt quần áo, em gọi người một tiếng, sau đó liền nghe bên cạnh có tiếng động rất lớn...”

Trì Quy chặt chẽ ôm lấy tiểu ngọc có chút run rẩy, nghe cậu tiếp tục kể, “Đợi cho em phản ứng lại, mẹ đã đem em ôm lấy trong vòng tay của mình. Sau đó, em, em... thấy máu...”

“Em thật sự rất sợ hãi. Miệng đột nhiên không nói nên lời. Cứ như vậy nhìn, máu chảy...”

“Sau đó là một người hàng xóm giúp đưa hai người chúng em đến bệnh viện.”

“Sau đó, sau đó mẹ em tỉnh dậy, liền... liền biến thành giống như hiện giờ.”

“Bác sĩ nói là bị vật nặng đập trúng não bộ, gây tụ máu bầm, tổn thương thần kinh.”

“... Có thể là mười năm trở lên sẽ bình phục, cũng có khả năng vẫn như vậy.”

Thanh âm càng lúc càng nhỏ, dần dần biến thành ghen ngào khiến Trì Quy đau lòng đến không thể nói nên lời.

“... Vốn bị va trúng, phải là... là em a. Nếu em nói.”

Trì Quy hung hăng đem người ôm chặt trong vòng tay, “Ngu ngốc. Em nghĩ như thế, dì sẽ đau lòng. Dì yêu thương em như vậy, cố gắng bảo vệ em như vậy, thế nào lại chịu nhìn em bị thương.”

“... Vâng.”

“Cho nên, em càng phải biết hảo hảo chiều cổ bản thân, không để di đầu lòng, hiểu không?”

“... Vâng, em biết.”

Nhẹ nhàng hôn là im lặng an ủi, thấu hiểu nhau mà không cần nói ra lời, là mật mã duy nhất giữa những người yêu nhau.

Anh sẽ hảo hảo yêu thương em.

Vâng. Em tin tưởng anh.

Phiên ngoại 3 - Nhật ký sinh tử.

Trì Quy tan sở trở về thì ngoài ý muốn phát hiện tiểu ốc không có nhà, trên bàn ly nước vẫn còn ấm, xem ra người vừa đi ra ngoài không bao lâu.

Đợi hơn mười lăm phút cũng không thấy trở về, Trì Quy đang muốn nhắc điện thoại gọi, cửa đột nhiên mở ra, tiểu ốc thở hổn hển chạy vào, nhìn thấy Trì Quy đứng giữa phòng thì dừng lại một chút, sau đó bất ngờ lao thẳng vào vòng tay của người nào đó.

Bị dọa cho nhảy dựng, Trì Quy vội vã ôm lại, “Làm sao vậy?”

Tiểu ốc nâng mặt lên, cái trán đầm mồ hôi, nhưng mà khóe mắt đuôi mày đều hiện lên ý cười, “Học trưởng học trưởng, tiểu Quy, tiểu Quy sinh bảo bảo. Bốn con, sinh bốn con mèo con thật đáng yêu.”

Trì Quy sững lại, kịp phản ứng thì trên mặt liền lộ ra tươi cười, giơ tay xoa xoa mồ hôi trên đầu tiểu ốc, “Cho nên em là ở nhà của di cho đến bây giờ?”

“Dạ, em ở đó giúp đỡ, nghĩ anh sắp trở về cho nên về nhà xem thử. Học trưởng, chúng ta đi xem tiểu Quy đi.”

“Được. Chúng ta cùng đi xem bà mẹ dũng cảm tiểu Quy nào.”

Đến nhà dì Vương, liền thấy mấy bé mèo được đặt trong một chiếc hộp ấm áp sạch sẽ, còn có tiểu Quy sau khi sinh có chút ửng ỏ.

Mèo con mới sinh thoát nhìn có vẻ đặc biệt mỏng manh, ánh mắt nhắm chặt không có mở, mấy anh chị em cùng co lại cùng một chỗ, tựa vào bên cạnh mẹ mèo.

“Thật đáng yêu a!” Tiểu ốc nhìn không được ngồi xổm xuống nhìn mà cảm thán.

“Ừ. Thật sự rất đáng yêu.” Trì Quy nhìn nhìn mấy bé mèo con, lại nhìn nhìn tiểu ốc bên cạnh ánh mắt sáng lấp lánh.

“Tiểu Quy a, mày sao này đã là mẹ rồi, phải chăm sóc con thật tốt nha. Hắc hắc, chúng ta cũng sẽ thật chiều cổ bọn mày, yên tâm.”

Dì Vương cười cười, nhìn về phía Trì Quy, “A, đứa nhỏ này đối với mấy con mèo nhỏ này thật đúng là yêu thích vô cùng, mới vừa nãy con không thấy, đứa nhỏ này cũng sắp khóc đến nơi rồi.”

Trì Quy bật cười, “Dạ, em ấy là như vậy mà. Dì Vương, vất vả cho dì rồi, vẫn chiều cổ tiểu Quy như thế.”

“Không có đâu, tiểu Quy thật sự khiến người khác rất thích. Ha ha, hai đứa thật ra là cho bà già này có bạn giải khuây nữa đó.”

Bị dì Vương nhiệt tình mời lại ăn cơm chiều, về nhà thì đã tám giờ không sai biệt lắm.

Trì Quy tắm rửa xong đi ra liền thấy tiểu ốc ngồi ở trên sôpha, mặc một bộ đồ ngủ sáng màu ôm cái gối bị ngất đầu gối ngấn cười.

“Lại suy nghĩ về tiểu Quy?” Ngồi ở bên cạnh cậu, cười hỏi.

“A, sao anh lại biết?” Tiểu Tô Nhiên vẽ mặt kinh ngạc.

Trì Quy thở dài, “Em từ lúc ăn tối cho đến bây giờ cứ cười khúc khích.”

“Ồ, có sao? ... Hắc hắc, thực sự rất đáng yêu a. Em trước kia chưa từng thấy qua mèo con mới sinh, hóa ra là như vậy a, thật đáng yêu!”

“Ừ.”

“Học trưởng, anh nói đặt tên cho bọn nó tên gì thì hay? Em vừa nghĩ đến.”

“Bạn học Tô Nhiên, anh kháng nghị!”

Tô Nhiên ngơ ngác ngẩng đầu, “Sao?”

Trì Quy đem người kéo đến trước mặt, giơ tay nhẹ nhéo nhéo cái mũi đối phương, “Em a, trong mắt chỉ còn lại tiểu Quy. Anh cảm thấy áp lực rất lớn.”

Đối với người nào đó mặc danh kỳ diệu mà đi ganh tị với mèo, tiểu Tô Nhiên nhất thời thật sự không biết phải nói cái gì, “...”

Trì Quy đại thần được một muốn mười, “Anh yêu cầu bạn học Tô phải tôn trọng vị trí của người đứng đầu gia đình là anh, bởi thường tổn thất tinh thần cho anh.”

Tô Nhiên không dám nhìn người nào đó, “... Nói bậy bạ cái gì, cái gì a...”

Trì Quy đồng chí một bên bắt động thanh sắc đem người ôm vào trong vòng tay, bắt đầu từ cổ nhẹ nhàng cắn cắn, tay cũng rất không an phận mà hướng vào trong quần áo thăm dò.

“Anh làm... cái gì... ư...”

“Em yêu, hôm nay, có thể không?” Nhịn đã ba ngày, Trì cầm thú bày tỏ cảm X là vô nhân đạo.

“Học... trưởng... Không cần... ư...”

“... Có thể không?” Nụ hôn lan tràn từ cằm đến môi.

“... Ừ... ần...”

“Có thể không?”

Người nào đó cuối cùng bị quấy nhiễu đến mặt hồng tai đỏ, nhịn cũng không thể nhịn tiểu gốc vội ngăn cản khoe miệng bờ bãi của đại thần, trừng mắt nhìn đối phương liếc mắt một cái, “... Có thể!”

Tốt lắm, Trì Quy nhận được đáp án hài lòng, rõ ràng đem người trực tiếp áp đến trên sôpha mềm mại.

“Về phòng ngủ... Ừm... không...”

“Ngoan.”

“...”

Phiên ngoại 4 - Mp3.

Cuối tuần nhàn rỗi, Tô Nhiên liền bật máy tính lên mạng.

Kể từ lúc Trì Quy tuyên bố rút lui, chính mình gần như cũng không quá quan tâm đến vòng phối, hôm nay không biết thế nào đột nhiên nhớ lại, liền chạy đến diễn đàn xem bình luận. Nhìn từng trang từng trang vừa có chút quen thuộc lại vừa xa lạ, Tô Nhiên khoe miệng hơi hơi cong lên một chút lần lượt xem xuống dưới.

Thành thực mà nói, khi xem đến cái post tên ‘Trì Quy đại thần tinh phẩm tài nguyên’ thì, Tô Nhiên phi thường ngoài ý muốn, dù sao Trì Quy rút lui đã thật lâu cũng không có tham gia hoạt động vòng phối nào.

Nhấp vào, phát hiện bên trong có một link liên kết khác.

Tô Nhiên không chút do dự tiếp tục nhấp vào, xác nhận download.

Đợi hơn một tiếng rưỡi download xong, Tô Nhiên liền cầm tai nghe, mở phần mềm nghe nhạc ra nghe.

Bắt đầu chính là cảm thấy có chút quen thuộc, sau đó liền dần dần cảm thấy có chút không phù hợp.

Âm thanh này, như thế nào.

Này chính xác là mấy đoạn kịch được tuyển chọn không tẻ của Trì Quy, nhưng điều khiến Tô Nhiên có chút mất đồ tai hồng đó là, từ lúc bắt đầu phát ra, gần như tất cả đều là những trích đoạn quảng bá kịch của Trì Quy có chút ái muội thậm chí là khiến người ta đỏ mặt tim đập, ví dụ như hôn, ví dụ như...

Rõ ràng cảm thấy thực ngượng ngùng, nhưng vẫn nhìn không được mà tiếp tục nghe, thế là một bên tim đập như sấm, một bên má càng lúc càng hồng.

Đợi cho đến lúc Trì Quy trở về nhà, nhìn thấy chính là tiểu ngọc ngồi trước máy tính má đỏ hây hây biểu tình kỳ quái.

“Em sao thế?”

Tô Nhiên bị âm thanh đột ngột vang lên làm cho hết hồn, thấy người đứng ở cửa thì có chút hoảng loạn, tay chân loạn xạ không cẩn thận làm chuỗi cúc tai nghe rơi ra, thế là âm thanh ái muội liền không lớn không nhỏ mà vừa vụn truyền hết vào tai Trì Quy.

Trì Quy ngẩn người, rồi mới gần như là nghiền ngẫm cười nhìn má tiểu ngọc trong nháy mắt bạo hồng.

“... Em... Cái kia... Không phải...” Vội vàng bấm pause file âm thanh, người đã quần bách đến không nói được.

Trì Quy nhướn mi cười cười, rồi mới đi đến trước mặt, đem người nào đó đang không biết phải làm sao vòng giữa hai tay mình và ghé dựa, vẻ mặt mang theo ý cười, “Tiểu Nhiên, em là đang ám chỉ cái gì?”

“... Không, em không có... Cái kia là... Em tưởng là kịch của anh, nên nghĩ...”

Chưa nói xong đã bị môi đối phương chặn lại khiến cho nuốt ngược trở vào, Trì Quy một bên hôn, một bên đem người từ trên ghế ôm lên, mang tới trên giường.

[Chúc bạn đọc sách vui vẻ tại . - gác nhỏ cho người yêu sách.]

Hôn môi lan tràn xuống tới cổ, tiểu ngọc cuối cùng phát giác không phù hợp, vội vàng vươn tay đẩy đẩy người trên thân, “... Ban ngày... là ban ngày mà... Anh đừng... ư...”

“Không sao, không ai nhìn thấy.”

“Nhưng là... ần...”

Đợi cho đại thần cuối cùng ăn uống no đủ, tiểu ngọc đã mệt đến động cũng không muốn động, cả người mềm nhũn nằm trong lòng đối phương, vẻ mặt phụng phịu.

“Tiểu Nhiên.”

“... Sao?”

Trì Quy cười cười, rồi mới tiến đến bên lỗ tai Tô Nhiên, thấp giọng nói, “Kỳ thật, âm thanh như thế, căn bản không thể so sánh với em được.”

Ba giây an tĩnh, tiểu ngọc then quá hóa giận một quyền đánh vào bụng đại thần, nghĩ nghĩ lại vừa tiếp tục tay dấm chân đá loạn xạ.

“Ha ha, được rồi được rồi, đừng đánh. Anh xin lỗi.” Đại thần bắt lấy nắm đấm của người nào đó, cười cầu hòa.

“... Ừ.”

“Thế nào? Có phải đau hay không? Lại đây anh xem xem.” Đại thần vội vã bắt đầu hướng trên người đối phương tìm kiếm, trực tiếp chạy thẳng đến vị trí nào đó.

“... ”

“Anh, anh thôi đi a!”

“Ngoan, anh thấy rồi, không bị thương.”

“ ... ”

“ ... Ủ... Anh... thôi đi... ân... ”

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ai-noi-cv-khong-the-cua>